இதே பதிப்பு
கட்டுரையில்
இருக்கிறது.
தமிழ் ஆசிரியனுக்கு.

1-12-0

மறைமலையடிகள்.

N. Annamalai,
Kuthalur

ஓம்

சிந்தனைக் கட்டுரைகள்

REFLECTIVE ESSAYS

An adaptation in Tamil of Six fine essays of Addison.

இது

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக்கழக குருவும், ஞானசாகர ஆசிரியருமான

மறைத்திருவாளர் சுவாமி வேதாசலம்

BY

SWAMI VEDACHALAM

என்னும்

மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்டுப்

பல்லாவரம்
Pallavaram
பொதுநிலைக்கழகத்துத்
திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்திற்
T. M. Press.
பதிப்பிக்கப்பட்டது

June, 1937

விலை ஒன்றரை ரூபா.

முதற்பதிப்பு, 1908
இரண்டாம்பதிப்பு, 1925
மூன்றாம்பதிப்பு, 1937

மூன்றாம்பதிப்பின் முகவுரை

இந்நூல் இயற்றப்பட்டு முப்பஃதாண்டுகள் ஆயின. முப்பஃதாண்டுகட்கு முன் இந்நாட்டில் தமிழ்ப்பயிற்சி யிருந்த நிலைமையோடு இப்போதிருக்கும் அதன் நிலைமையினை ஒப்பிட்டு நோக்குங்கால், இனித்தமிழ்மொழிப் பயிற்சி எங்கும் பரவுமென்றெண்ணி மகிழ வேண்டுவதாகின்றது. இந்நூலின் முதற்பதிப்பிலும், அக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட எம்முடைய நூல்கள் பிறவற்றிலும் வடசொற்கள் கலந்திருந்தன. தமிழறிஞர் பலர் அக்காலத்தியற்றிய நூல்களிலுங் கட்டுரைகளிலும் வடசொற்கள் ஏராளமாய்க் கலந்திருந்தன. அங்ஙனம் வடசொற்களும் பிறசொற்களுந் தமிழிற் கலத்தலால், நாடோறும் வழக்கில் உள்ள நிலம் நீர் நெருப்பு சோறு கறி கோயில் குளம் முதலான எத்தனையோ பலதமிழ்ச் சொற்களும் வழங்காமற் போதலை யுணர்ந்து, பிறமொழிக்கலப்பைத் தமிழினின்றும் அறவே ஒழித்தற்கு முயலத் துவங்கினேம்.

அதனால், இற்றைக்குப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகட்கு முன் வெளிவந்த இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு முற்றுந் தனிச் செந்தமிழ் நடையினதாகச் செய்யப்பட்டது. அங்ஙனமே, எம்முடைய மற்றைய நூல்களுந் தனிச் செந்தமிழ் நடையினவாகவே செய்யப்பட்டன, செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வாறு செய்யவே, இப்போது தனிச் செந்தமிழ் நடையே பெரும்பாலும் எங்கும்

he is careful enough to avoid all sorts of vulgarity lest it should contaminate not only his mind but also the minds of those whom he addresses. If, at all, he is obliged to touch upon an aspect of vulgarity in order to bring into strong relief either the beauty of nature or human character in the delineation of which he is engaged, he touches only so much of it as is needed for his purpose. In short, a man of refined sense and productive imagination idealizes all that his experience brings into his mind, gives to them a form which is not wholly at variance with what they have in the actual world but which now becomes in his hands more sharp and distinct in its outline, more brilliant in its colour, more vital, moral and spiritual in its expression. When this product of his intellect is given to the world, the people who see it, are not shocked at it, for they find nothing extravagantly strange in it, but are pleased to perceive what was, and is, familiar to them, has now become invested with a charm and beauty which thrills them with a heavenly pleasure and awakens in them an ardour to emulate its virtue. This effect is common to all ideal productions of mighty minds whether they are prose writings, or poems, music, paintings, or sculptures.

Still, of all, the effect produced by language is stronger and more permanent, since it appeals directly to intellect and imagination, while that of music,

painting and sculpture reaches them only indirectly. To the power and influence exercised from time immemorial by language over the destinies of nations, the Tolkappiam, the Sacred Kural, the Silappadhikaram, the Iliad, the Mahabharata and others are a standing testimony even to-day.

In English literature, leaving aside the immense good rendered by the immortal works of such master poets as Shakespeare, Milton, Shelley and others, when we come to take into account the numerous benefits that accrued first to the English people and next through them to humanity at large, from the prose writings of literary men, no name stands higher in our estimation than that of Joseph Addison. Before the time of our author the English people were somewhat coarse in their tastes, rude in manners and wanting in refinement. Their age was so badly artificial that in it even the greatness of a poem like Paradise Lost was not recognized. In such an age Addison came and "spoke with the true tone of a moralist, yet with a moderation and judgment that disarmed criticism, and brought the lessons home to the hearts of men. His humour is of the subtlest and most delicate kind; his wit is keen, but kept in check by a noble temper and perfect sanity of judgment."* Again it is to Addison that we are indebted "for enforcing truer canons of taste in

*English Literature by Prof. J. M. D. Meiklejohn, p. 312.

literature, life, and art, and for establishing a more correct standard of literary criticism." * He was the first English prose-writer who, in a remarkable way, fulfilled the function of a true literary artist. Even while he was in the midst of a people with little refinement, he did not allow his mind to be tainted by their meanness, but strove hard to purify their tastes and refine their manners. Close as he lived to reality, its vulgarity he shunned. He idealized everything on which he set his thought. If what he took to handle were by its nature pure, after coming into his hands, it glowed with a still purer light casting around a serene, moral and spiritual radiance; but if it were of a low and vulgar kind, he purged it of the foul element which rendered it unclean, while its good quality he improved.

In this noble work of idealisation Addison's English style plays a prominent part. His choice of words is faultless and the harmony of sound and sense in which the words flow into sentences, renders the matter attractive and easy of comprehension. Besides the literary grace, his mild and delicate humour infuses an additional charm into his essays which produces a pleasurable effect on the mind of the reader, when impressing on it the great moral and spiritual ideas imbedded in them. His English style, even after the lapse of two centuries which

---

*Ibid, p. 312.

brought in succession great masters of English prose, still remains an excellent pattern to be studied after by all who wish to acquire a good English style. Well has it been observed by Shaw that "Addison was long held up as the finest model of elegant yet idiomatic English prose; and even now, when a more lively, vigorous and coloured style has supplanted the neat and somewhat prim correctness of the eighteenth century, the student will find in Addison some qualities that never can become obsolete—a never-failing clearness and limpidity of expression. and a singular appropriateness between the language and the thought."*

Twenty one years ago when I was studying with deep interest the essays of this master of English prose, I was taken up so much with the beauty, excellence and instructive power of which, that during the course of my reading I felt a strong desire within me to translate some of them into Tamil in order to make my countrymen understand the kind of inimitable literary grace with which the best English prose is tinged and how it aids to impress on the mind of the reader the moral and spiritual ideas which it inculcates. At first I translated 'The Vision of Mirza' and 'The Wonders of Creation', as they are full of thoughts and sentiments that bear a close resemblance to the principles of the

*A History of English Literature by T. S. Shaw, p. 320.

Tamilian religion and philosophy called Saiva Siddhanta and published them in the year 1904, in the second volume of my magazine Jnanasagaram. To suit them to the taste of the Tamil people, I had to make certain changes in the Tamil version of the two essays. First of all I removed almost all proper names that are foreign to Tamil and put in their stead pure Tamil names. And secondly, by way of introducing the subject, I added at the beginning of each essay a few appropriate incidents taken from the early part of my life. These additions and changes, I suppose, must have made the matter of the essays look more attractive in their Tamil garb, for the readers who were not aware of their English original, believed that they were pure Tamil productions and admired their beauty. So much the two essays pleased my readers that it encouraged me to undertake the translation of some more of Addison's essays. And accordingly, I translated four others into Tamil sticking to my method of translation, that is, the method of displacing foreign proper names by Tamil ones, and adding to or inserting in them a few descriptive passages of my own wherever that was deemed elegant or picturesque and published them in the fourth volume of Jnanasagaram. Altogether the six essays were, a little after, made up into a book and published in the year 1908, so that they may be easily accessible to all Tamil readers.

It had taken seventeen years for the copies (1500) of the first edition to be sold off. Had it not been prescribed last year as a Tamil text for the students in Ceylon preparing for the Intermediate-in-arts-examination of the Cambridge university, it would have taken some five or six years more to get a sale for the five hundred copies supplied to students. Though this book and other writings of mine had been before the university of Madras all through the past sixteen years, she cared not to take notice of them. This is due to its being mainly a brahmin-ridden body. Where brahmins dominate, there no non-brahmin Tamil, however learned he may be, can hope to find himself recognized merely by dint of his merits and attainments.

But not so are the foreign universities. Only in Ceylon do the descendants of the original Tamils possess power and influence. The Aryanized brahmins have not as yet found ample scope for colonizing there. Vestiges of ancient Tamilian life and civilisation can still be seen there, although those who have imbibed western education have undergone a marked but undesirable change in their costumes, customs and manners. Nevertheless, the love for their mother-tongue, Tamil, has not altogether died out from their hearts; still there are visible signs of its being rekindled into an intenser form and of extending its light to all other Tamilians wherever

they are, It was this love of theirs that prompted some of their learned men to recommend, without my asking for it, this book of mine to the Cambridge University. For this and similar acts of kindness and substantial help, I take this opportunity to express my deep indebtedness to the Ceylon Tamils, especially to my friend Mr. C. Ariyanayakam and my late lamented friend Sir P. Arunachalam. I also tender my thanks to the syndics of the Cambridge University for prescribing my book as a text to the Intermediate-in-arts-examination.

Outside the circle of University students, it is not possible to get a good sale for high class Tamil books--poetry or prose, ancient or modern; for, the tide of vernacular education in this country is at its very lowest ebb. Even one in thousand knows not to read and write Tamil. Why is it so? The cause is worth considering, as in the case of well-sinkers a correct knowledge of the mass of matter that blocks the passage of an ever-flowing spring, will help them how to remove it and make way for the life-element to issue forth. I, therefore, venture to say a few words on it, even at the risk of overstepping the bounds of a preface.

The reason for this deplorable state of ignorance in South India is not far to seek. Before the immigration of nothern brahmins, that is, before, the mediaeval and ancient periods of the South Indian

history, the Tamil people studied Tamil much, for their monarchs encouraged its learning in every way. All the varied forms of literature written in pure Tamil prior to the twelfth century A. D., bear ample testimony to the great literary activity of the Tamils and the vast extent of culture they had acquired in almost every branch of learning. Entire absence from old Tamil literature of all mythical, romantic, libidinous and indecent accounts about Gods and sages which constitute an essential feature of Sanscrit works, indicates the highly developed sense which the Tamilians had of the naked moral truth. But from this sense of truth came a fall, the moment the Arya brahmins came from the north bringing with them and popularizing here lengendary tales about Gods and rishis, as an easy means of catching the fancy of the people and bringing them completely under their control. Since these brahmins had been very selfish, greedy and cunning, they did their best to keep the people in ignorance and illiteracy, so that they might always be sought after by the people for any enlightenment they were in need of. Sanscrit they called the language of God, and the brahmins the gods on earth. The people were forbidden to learn anything in general and Sanscrit in particular and in their minds a perpetual fear was implanted lest any breaking away from the injunctions of the priests should bring about the ruin not only of

themselves but of their whole family and relations as well. These brahmins did not scruple to show from the Sanscrit books that the injunctions found in them were laid down by the Gods themselves, while in fact, they were their own, fabricated in the name of Gods simply to intimidate the credulous people. As time went on, the influence of the northern brahmins penetrated to the very core of the Tamilian society, that many, stationed high among them discharging priestly and educative functions, began to feel the secret power of the northern cult and with a view to raise themselves still higher in the estimation of their own people, gradually isolated themselves from their society and identified themselves with the northerners and their own interests with theirs, to so great an extent that they gave up completely the study of Tamil, thinking that it would sink them to the level of the people, took up that of Sanskrit to make themselves mysterious and god-like in the eyes of the masses, and grew more enthusiastic in speaking loud of the sacredness of Sanscrit and the divinity of brahmins than even the northerners. Even a casual looker-on may not fail to note this state of things still continuing in southern India. Here all the brahmins, with a few exceptions, are pure Tamilians and there is not a particle of evidence to prove that they had ever been related to the northerners in any way; yet their aversion to Tamil and the

Tamils is such that they are foremost in heartily lending their help and encouragement to a study of any language but that of Tamil and to an uplift of any people but the Tamils. Here, one can never hope to enlist the sympathy of a brahmin, unless he follows machine-like what is told and writ in the brahmanical literature. No other cause than this domination of brahminism, can explain the existence of a multiplicity of the Sanscrit Puranas that came to be written and translated into Tamil in quick succession from the 12th century A. D. down to our own. and the adoption of Sanscrit for conducting services in the Tamil temples and performing rituals in Tamil homes. The purity of Tamil, the simplicity of Tamil life, the height to which the Tamilians had risen in moral and intellectual culture, their excellent aesthetic sense of beauty in nature and human character, their study of arts and sciences, their conception of God, soul and matter—in short, all that constituted their ancient civilisation were totally gone, leaving them to dispute over trivial caste distinctions, to worship and offer bloody sacrifices to deified heroes and heroines, to perform ignorantly expensive and meaningless rites prescribed by brahmin priests and to earn their livelihood by means of trades and industries not intelligently carried on with improved knowledge and appliances but blindly followed from generation to generation without either any improve-

ment, or higher motives and purposes. Such is the condition in which the Tamil people have continued to be for the last six centuries and even now when the physical, social and intellectual progress of other nations is so rapid and astounding, theirs has not advanced even a tittle but recedes farther and farther away into the shade.

No community that seeks its own benefit can hope to live long at the expense of others which supply its bare necessaries: food and clothing, by their unremitting labour. The Hindu nation is composed of different classes of people who perform different kinds of work which go to render life easy and comfortable and productive of high moral and spiritual good and who are, on that account, bound up one with the other so intimately, just as the different parts of a living body are united together one co-operating with the other for the common good of the whole. If any part of one's body claims an exclusive superiority to its own function and constitution, treats other parts and their functions with contempt or indifference and sternly refuses to co-operate with them, it requires no great wisdom to say what the result would be; surely a general breakdown will overtake the whole body, every part of it suffering most acutely with every other part from the effects of the disintegrating process that has set in in one particular part. Similarly, if the

limited number of the Hindu people who call themselves brahmins, not on account of any superior merit which proves that they alone possess it in preference to others, but on account of mere birth as well as of conventions they have, with no good motive, created among themselves, go on most unreasonably claiming all high privileges exclusively to themselves, to the detriment of the teeming millions who do all sorts of useful work but not caring for their uplift and welfare, certain it is, as night follows day, that this comparatively insignificant number of people would be wiped out of existence in a few centuries. The Hindu nation does not at present live—even if we suppose it to have been in the hoary past, in complete isolation in a remote corner of this globe, cut off from all communication with the rest, but it does live in so close a contact with several great nations widely differing from it in language, religion, customs, manners and so on, that it can no longer hope to remain unaffected by their influence. Except the Hindu, all others are progressive, especially the English whose advancement in the knowledge of arts and industries, of social, moral and religious facts, is simply marvellous. Besides being unprogressive, the Hindu society is torn to pieces by numberless caste distinctions nurtured by vanity, selfishness and rank ignorance. That this type of weak and degenerating society cannot hold its po-

sition long by the side of a strong and fast progressing nation like the English but must yield before its assimilating power so as to be absorbed by it finally, is clear from the luminous exposition bestowed on the subject by Benjamin Kidd. He says: "The Anglo-Saxon has exterminated the less developed people with which he has come into competition even more effectively than other races have done in like case; not necessarily indeed by fierce and cruel wars of extermination, but through the operation of laws not less deadly and even more certain in their result. The weaker races disappear before the stronger through the effects of mere contact," * It is, therefore, most urgent that, if the Hindu people really wish to maintain a honourable place in the midst of other great nations, they should direct their energies to striking at the root-cause of all their present evil, namely: the inveterate prejudice and ignorance. These two must be displaced far from their mind by implanting in it the idea of brotherhood and a reformed knowledge of their own mother-tongue. The mental eyes of every one must be opened not only to see that the present miserable condition of their life has been due to the spell cast on them by brahmin witchcraft, but also to realize the great truth common to all great religions, that is all are the children of one Heavenly Father, and

*Social Evolution p. 47.

the various functions variously assigned to each, simply serve to make living less troublesome and more endurable, so that, through this mutual help, each may work independently and peacefully for the salvation of his or her soul. As such no one should ever be looked upon with contempt, however low his calling in life may seem to unthinking minds, but should be treated with that regard which its usefulness demands; and those who, by circumstances of life, are forced to engage themselves in several low but highly useful occupations should not on that account be hindered from sharing in the benefits of education and social intercourse equally with all. While co-operating with each other, every one must have full scope for developing on independent lines his own mental and moral culture. One must not lord over the other and seriously interfere with his freedom of action and thought, as that would silently tend to interfere with the freedom of the oppressor himself and bring about his ruin. In the interest of the brahmins and other high class people themselves, I say that, if they want to save themselves, they must come down from their self-assumed and supercilious position and redeem the people from the caste troubles and their fruitful source: ignorance and illiteracy. All the loose and infinitely divided sections and subsections of the Hindu community must be brought together and cemented indissolubly into one compact

whole by one common ideal of brotherhood, for attaining which they should all be taught to strive hard. For, a public service not directed towards educating the people and unifying them, but directed simply towards creating a mere momentary stir will produce in the end not only no good but may even disturb the peace of the country. Hence, all serious, considerate and unselfish well-wishers of the Hindu as well as of the other communities of India should set to work to uplift the people, first by means of imparting a reformed education of their own mother tongue and secondly, by making them cohere into three or more strong and solid bodies as the Hindu, the Muhammedan, the Christian, and so on, in accordance with their time honoured religious traditions. If these two were accomplished, all other reforms will, as a matter of course, closely follow in their wake.

Now, as regards this second edition, I wish to say a few words more. In order to make the study of this book much easier for students preparing for university examinations, I have added copious explanatory notes on words, phrases and subject-matter and have written also accounts of Joseph Addison's life and my own early life so far as it is connected with the passages introduced by me at the beginning of some essays. Not only to University students but also to all lovers of Tamil who study them for light and aesthetic enjoyment, these notes, I believe,

will be of great use. The translation was, from the first, made very faithful to the original but in this edition it was made still more so in a few places where I handled it somewhat freely in the previous edition. This was done with double purpose: at first, to show the futility of the complaint put in by brahmins and many misled students that Tamil has no sufficient quantity of words adequately to express the meanings of English words used in dealing with a variety of high class subjects; and secondly, to bring home to their mind the fact that Tamil is an independent language with a rich store of words capable of expressing in a skilful hand all kinds of thoughts that appear in the different branches of learning. Instead of arguing about this fact with prejudiced persons, is it not better to show the fact itself in practice? Accordingly the Tamil style of this edition of essays was rendered extremely pure by eliminating completely all Sanscrit words that mingled in the original edition at the rate of four or five per cent.

In this connection I wish to say that I am not one of those who plead warmly for a free, unlimited, unscrupulous introduction into Tamil of Sanscrit words and even English and other foreign words. Not only is Tamil a language spoken at the present day nearly by twenty-five millions of people, but it also is the only cultivated language that has outlived others such as the Chaldean, the Egyptian, the

Hebrew, the Sanscrit, the Chinese, the Greek, the Latin and the Arabic. For a language to live so long without undergoing in its structure any such material change as would make it unfit for communication of ideas, there must, indeed, have been within it an inexhaustible source of vitality. The continual existence of a language simply bespeaks the continual existence of a civilisation owned by the people who speak it. For, in less civilized communities and among savages, languages so rapidly change and die, that the very same people who were speaking formerly only one language, were after the lapse of a few years, say twenty or thirty, found to speak many languages that had become unintelligible to each other. In illustrating this fact, Prof. Max Muller has quoted many instances*, out of which the following is a remarkable one: "We read of missionaries in Central America who attempted to write down the language of savage tribes, and who compiled with great care a dictionary of all the words they could lay hold of. Returning to the same tribe after the lapse of only ten years, they found that this dictionary had become antiquated and useless. Old words had sunk to the ground, and new ones had risen to the surface; and to all outward appearance the language was completely changed." It was this natural law reigning supreme in uncivilized communities that

*The Science of Language, Vol. I, pp. 61-69.

had formed the essential cause which tended to create a great multiplicity of languages. It was the very same law that had, in olden times, led to the transformation of Tamil into Telugu, Canarese, Malayalam, Tulu, Brahui and other cognate tongues. The more the uncivilized portions of the Tamils moved onward farther and farther away towards the north, leaving behind in the south their civilized brethren, each portion settling down into a small community in a small tract of land that was suitable for its living and each separating from the other by distance and difficulties of communication, the more was the original form of their speech neglected and left to undergo considerable change in course of time. And as if to complete the change and to mark them off as languages distinct from Tamil, the Aryans came into India and imposed on them their language, manners, customs and religious beliefs. As these Tamils who marched to the north had been less civilized than those whom they left in the south, they readily yielded to the influence exerted by the cunning Aryan priests and have continued to remain in its grip ever since. Why Telugu, Canarese and Malayalam are loaded with such a large number of Sanscrit words, phrases, and myths that there is scarcely to be found in them a single literary composition which is entirely free from them, cannot be explained on any other ground than that which is furnished by the above mentioned

facts. But not so is the old Tamil literature; it is rich in grammar and rhetoric, rich in lyrics, idylls, epics and didactics, rich in exquisite poetic prose, and commentaries—all produced quite independently of any foreign influence. It was this high degree of culture, to which the ancient Tamilians had attained, saved their language from death and decay. Prof. A. H. Sayce has truly observed: "The natural condition of language is diversity and change, and it is only under the artificial influences of civilisation and culture that a language becomes uniform and stationary.* Destroy literature and facility of inter-communication, and the languages of England and America would soon be as different as those of France and Italy."†

Besides civilisation, the very nature of the sounds of which the Tamil words are composed, helps the people to pronounce them with least effort, and thus prevents Tamil from being corrupted into dialects. In Tamil no consonant can come at the beginning of a word without combining with a vowel; nor can any of the hard consonants k, ch, t, *t*, p and r, stand singly either in the middle or at the end of a word; while the sibilants and the aspirate s, sh, c, h are totally absent from it. For instance, the word 'chrome' cannot be pronounced in Tamil as it is; in accordance with its strict phonetic law it should be pronounced

*The Science of Language, p. 204. †Ibid, p. 210.

as 'kurome' by adding a vowel 'u' to the first letter which is a hard consonant. This is the exact way in which all children naturally pronounce such words—even the English children, I have observed, pronounce such words not according to English fashion but according to Tamil. Similarly in the middle of the word 'irksome,' the sounds 'r' and 'k,' and 'k' and 's' do not coalesce easily with one another, unless it is changed into 'irukkusome' according to the Tamil phonetic law, by which the act of pronouncing it is rendered easier for all including children. In the same way, the word 'nut' must be pronounced 'nuttu' in Tamil; the reason is simply this: the breath started by one's exertion to utter it does not stop abruptly at the letter 't,' but runs a little onward and ends in a vowel sound 'u.' It is this and such other phonetic laws tending to an effortless utterance of words that has preserved Tamil in all its youthful glory all through the indefinite period of its life. Even the principle of laziness* which is actively at work in killing one language and creating many,—these to be killed again to make room for others to be produced anew, had not been able to touch Tamil, inasmuch as its words lend themselves to be pronounced easily by all. It is this flexible quality combined with the influence of a permanent civilisation that has made Tamil survive all the once most cultivated languages of

*See 'The Science of Language' by Prof. A. H. Sayce, Vol. i, p. 202

the ancient world. Even to-day the language of a purely literary Tamil piece, of course not encumbered with old and antiquated grammatical peculiarities, is not different from that spoken by the peasantry. The Tamil words that are more than seven thousand years old, have not undergone any change in the mouths of the latter. The sacred Kural written two thousand years ago is intelligible even now to an illiterate rustic. Does not this indicate the great vitality of Tamil?

It was shown above that the sibilants s, sh, and ç and the aspirate h are entirely absent from Tamil. These three hissing sounds and the aspirate not only do waste the breath and energy of the speaker but also produce a jarring and unpleasant sound on the ears of those who hear them. That is why all great English poets as Milton, Wordsworth, Shelley, Tennyson and others studiously eschew from their poems the use of words having hissing sounds, lest such words should mar the melody of their songs. In pointing out this characteristic beauty in Tennyson, the modern critic Mr. Greening Lamborn says, "He knew, for example that the excess of sibilants in English is a source of hissing, and he carefully went through his work to rid it of this element—he called it 'kicking the geese out of the boat'." * So, the remarkable absence of all hard hissing and unnatural

* The Rudiments of Criticism by E. A. Greening Lamborn, p. 36.

sounds from Tamil constitutes it a melodious, poetic language in its very build. Discerning this marked excellence of Tamil, the ancients kept Tamil absolutely pure and were very careful in preventing the entry of extraneous elements into it, as almost all the foreign languages including Sanscrit are made up of harsh and hissing sounds. This wariness on the part of the Tamils, this habit of resisting unwelcome foreign influence is so persistent in them that, though what was a desirable and progressive element once has now become an undesirable and unprogressive one, it yet constitutes an important factor in keeping Tamil still alive and pure among the greater portion of their community.

But recently certain Tamil scholars who have come under the influence of brahmins express it as their opinion, nay even as their conviction, that a large introduction of Sanscrit words and phrases together with a number of English words and others, would enrich Tamil and keep it abreast of the needs of modern times. Indeed this suggestion must be quite welcome to all well-wishers of Tamil, if it would really enrich it. But, in fact, the intrusian of foreign words instead of enriching Tamil, impoverishes it by making its own words fall into disuse one after another, in proportion to the former gain in currency. Even such pure household Tamil words as nilam, neer, neruppu, katru, vanam, unavu, oli, pahal, nila,

iravu, talai, mookku, adi, an, erudu, enam, payan, erichchal, aram, vinai, uyir, makan, mahal, kadavul, ninaivu, nool, seyyul and many more which respectively mean in English earth, water, fire, air, sky, food, light, sun, moon, night, head, nose, foot, cow, bull, vessel, use, anger, virtue, action, soul, son, daughter, God, memory, treatise, stanza, etc., are slowly disappearing from the speech of the high caste people, before the Sanscrit words bhumi, jalam, agni, vayum, akasam, anna, prakasam, suryam, chandram, ratrim, ciras, nasika, padam, pacu, rishabha, patram, prayojanam, kopa, dharma, karma, jivam, putram, putri, Isvaram, jnapaka, sastram, kavita etc., which are usurping their place by the persistent use that is being made of them by brahmins and others who follow in their footsteps. Except amongst the rural population, in all the so-called high caste communities Tamil is giving place to a medley of speeches in which English and Sanscrit words mix up freely with Tamil. One might have observed when travelling in a railway carriage, how in a company of brahmins and others of their ilk, one man starts a conversation in which others also take part by introducing a subject in a few corrupt Tamil words, and another continues it immediately with a few more English words and short sentences, a little after both returning to Tamil, and using long and high sounding Sanscrit words, now jesting in Hindustani, now talking flippantly on

some political matters and so on, until the whole company disperses. However serious the observer may be, this careless, indifferent, and promiscuous use of several languages in Tamil, cannot but excite in him laughter and indignation together. Yet there are some who would warmly advocate the adoption in Tamil composition of such a chaotic handling of heterogeneous elements!

Can the real cultivation of mind be achieved in this slipshod fashion? No, it can result only from restraining one's thoughts from wandering loosely and aimlessly from one thing to another. Thought and expression being most intimately related to each other, the process of strengthening, clarifying, and improving one's thought can be accomplished in no other way than that of concentrating one's attention on the proper, most accurate, and pleasing manner of using one's own speech.

Because, the language, one has inherited through his mother, treasures up thoughts and sentiments which have been maturing for centuries in the minds of his forefathers, and which, from the time when he was in the cradle to that when he will be laid in the grave, penetrate into his being and mould it according to their laws. However great, subtle, and profound may be one's knowledge of a foreign language, he cannot rid himself of the habits of thought that were deeply ingrained in his mind by his mother

tongue. It will, therefore, be utterly impossible for any man to neglect the study of his own language and exchange it for another, without losing the essential nature, strength and simplicity of his mind. As a matter of course, the growth of one's understanding must come from within and not from without and all that the external elements can do is to assist the internal growth but not to create it there. Like the cocoanut palm that can thrive well only in Indian soil, a man's intellect also can develop well only by the study of his own language. He who learns a foreign speech neglecting his own, faces an element that hampers his mind's growth at every turn. But another who acquires a sufficient knowledge of his mother tongue first, and then devotes himself to a study of the foreign one, increases his discriminative faculty by noting the points of similarity and dissimilarity between the two. Further, one can attain proficiency in his mother tongue with less trouble and in a fewer number of years than the trouble and time he takes to master a foreign language.

Now, the cultivation of one's mother tongue itself, as just pointed out, should not be carried on in the slovenly manner in which it is done by the brahmins and their followers. Defiling one's speech by mixing up with it extraneous elements simply indicates laxity of discipline, looseness of character and lack of serious purpose in life. Acquisition of know-

ledge should be pursued not for the sake of money but for the sake of knowledge itself, since the possession of knowledge means the priceless enlightenment of one's own understanding. What can be more profitable to man than to obtain the light of knowledge? Riches and other earthly possessions that come to him who is learned, do not last long nor do they give as permanent a satisfaction of mind as his knowledge of great things does. A careful, judicious, and fastidious handling of one's own language not only increases the power of his understanding that arises from his gaining an insight into the native harmony of sound and sense but it also affords an ever-lasting pleasure which results from the vigilance and concentrated attention that spring up in keeping it chaste. The development of moral and intellectual elements of human mind being thus based on the aesthetic, the patriotic, and the self-restraining sense which scholars bring to bear upon the use to which they put their own speech, I need scarcely impress upon the mind of my Tamil brethren the importance of keeping Tamil pure and improving its culture in our own independent lines. Scholars aiming at a refined culture must, like all great poets and prose-writers, keep themselves away from the touch of slang and vulgarity.

Here may step in some brahmins who, ever watching for an opportunity to cry down Tamil,

put forth the worn-out argument that Tamil is not as sufficiently rich as to express without the help of Sanscrit all the ramifications of modern thought brought into existence by English, and that even when English loathes not to adopt as many words as it needs, from various languages all over the world, it is against the principle of expediency to contest for keeping Tamil pure and intact. But it is most unreasonable to bring in the case of English in an argument that vitally affects Tamil, without taking into account the conditions under which English developed. The races that speak English reached a civilized stage only very lately, that is, only within the last three or four centuries at most. Before that time they were less civilized and consequently the language they spoke was in a continuous state of flux. Just compare the language of Caedmon, of Langland, of Chaucer, of Shakespeare, of Milton, and of Tennyson, one with the other, and see to what great an extent the language of one poet differs from that of another. At the time of Shakespeare the English language rose to such a height of change that one who is familiar only with it, is rendered unable to understand the same as was used in its preceding stages. The history of England tells us in what great disorder the condition of its people had been, through what horrible, destructive, and sanguinary conflicts and combats they had passed, as wave after wave the

invasions of not one but different races came from Europe, and after what an immoderate degree of commotion and boiling they attained to a settled order of social and political life. All the troubles they underwent are reflected, as in a mirror, in the change and transformation which the English language went through. But no such troubles on so extensive a scale came to the ancient Tamils, as far as we can glean information on the point from their old literary works. No doubt is it true that every human community should have originally passed through such troubles in a greater or less degree according as the conditions of their habitation rendered them so; and yet as we come to study the life of the ancient Tamils from their most ancient literary work—I mean the Tolkappiam, the age of which on the best internal evidence goes back to 1500 B. C., we see them already settled into a highly civilized community for the most part peaceful, but for a few infrequent feuds between one Tamil king and another. It is to this continuity of a peaceful and highly civilized life enjoyed by the Tamils, that we owe the existence of the Tamil language still in its pristine purity, vigour, and glory. To shape their life into a symmetrical form the English had to depend largely on the help of other nations and so they did not lag behind to take words from whichever language they could lay their hands on. But the Tamils never

depended likewise upon others. It is, therefore, most absurd to draw a parallel between the two languages: English and Tamil, and seek by which means to harm the latter.

Even now when the borrowing of foreign words on the part of English has gone out of all proportion, there are not wanting great English scholars who, inspired with a pure, fine literary sense, recommend, nay even insist on, the cultivation of a chaste Anglo-Saxon English style. Professor Freeman in introducing the new edition of his Essays says: "In almost every page I have found it easy to put some plain English word, about whose meaning there can be no doubt, instead of those needless French and Latin words which are thought to add dignity to style, but which in truth only add vagueness. I am in no way ashamed to find that I can write purer and clearer English now than I did fourteen or fifteen years back; and I think it well to mention the fact for the encouragement of younger writers."* When in this commendable patriotic spirit, even great English scholars justly advise us to write chaste English, poor though the English language is, how absurd and unpatriotic it is to plead for introducing Sanscrit and other foreign words into Tamil which is in fact not only rich in words and in noble literature but is also the only ancient language that is still alive.

*Quoted in Prof. Meiklejohn's The Art of Writing English, p. 128.

Now, there cannot be a greater and more evasive or ignorant or untrue statement than to say that Tamil is poor, that its words are inadequate to express the various minute shades of meanings, thoughts, and ideas with which many English words are pregnant. Such a false statement can come either from those who are utterly ignorant of old Tamil literature or from those who are deliberately intent upon concealing the truth and saying what is false for the purpose of killing Tamil wantonly. A cursory glance into the Sacred Kural which deals with all kinds of high topics in a masterly manner, or into any other Tamil work of the early centuries of the Christian era, will suffice to show clearly the richness of the Tamil language. Although numerous Tamil words have fallen into disuse in the so-called higher circles whose number is very small, yet among the masses almost all of them are in constant use and the language is quite pure still. A man who has received his education mainly in English and who can talk only in a strange colloquial Tamil mixed with English and Sanscrit, can hardly make himself understood by the people who speak only in pure Tamil. The kind of education that is now imparted to students simply serves to widen the gulf that already lies between the masses and the learned. I have seen many a man educated in English struggling for Tamil words to express his ideas to the people whom

he was called on to address. This is not due to any defect in Tamil but it is due to his own imperfect acquaintance with it. Only such persons do readily join the brahmins in condemning Tamil, just as the fox in the fable did the grapes. But as regards the richness of Tamil and of its fitness to express all manner of new thoughts and ideas, even so scathing a critic as the late Mr. M. Srinivasa Aiyangar, who in a clean sweep styled the ancient Tamils liars and immoral people,* did not however hesitate to speak out the truth, although in this respect he went out of his way. He says: "It (Tamil) can exist without the least help from foreign languages, as it had and even now has, sufficient elementary words of native origin, out of which compounds can, with a little attention to phonetic principles, be formed to express modern thoughts and ideas." † Much more emphatically was this truth affirmed by Dr. Caldwell than whom there never was a greater, a more profound scholar who devoted himself to a deep, careful and patient study of the Dravidian languages and their affinities. "It is true," he says, "It would now be difficult for the Telugu to dispense with its Sanscrit: more so for the Canarese; and most of all for the Malayalam:—those languages having borrowed from the Sanscrit so largely, and being so habituated to look up to it for help, that it would be

*Tamil Studies, pp. 193-194. † Ibid, p. 280.

scarcely possible for them now to assert their independence. *The Tamil, however, the most highly cultivated ab intra of all Dravidian idioms, can dispense with its Sanscrit altogether, if need be, and not only stand alone but flourish without its aid.*"* Immediately after a page he repeats the same view thus: "The Tamil can readily dispense with the greater part or the whole of its Sanscrit, and *by dispensing with it rises to a purer and more refined style;* whereas the English cannot abandon its Latin without abandoning perspicuity. Such is the poverty of the Anglo-Saxon that it has no synonyms of its own for many of the words which it has borrowed from the Latin; so that if it were obliged to dispense with them, it would, in most cases, be under the necessity of using a very awkward periphrasis instead of a single word. *The Tamil, on the other hand, is peculiarly rich in synonyms; and generally it is not through any real necessity, but from choice and the fashion of the age, that it makes use of Sanscrit.*"† (Italics are mine). This impartial and candid, comprehensive yet discriminating, view of the Tamilian languages and their relative merit, put forth long ago by a great European savant, ought to open—if it had not already opened, the eyes of the misled Tamils to see the youthful glory, richness, and viril-

*A Comparative Grammar of the Dravidian Languages, 1st edition, p. 31. †Ibid, pp. 32-33.

ity of their mother tongue and advance its culture on quite independent lines in accordance with its innate laws and phonetic principles. Although a like independent culture may seen impossible in the case of other Tamilian languages as Telugu, Canarese and Malayalam, it is not really so hopeless as it seems at first sight. With a resolute will the scholars in those languages should set themselves to the task of eliminating from them all Sanscrit elements and putting in their stead pure Tamil ones which are in fact their pith and marrow.

The Tamil, the Telugu, the Canares, and the Malayalam people and other Dravidians living in the remotest parts of India, being the descendants of a single highly civilized ancestral race related to each other by the closest ties of blood and speech, should once more knit themselves together by eschewing the company of the Aryan intruder who harbours no good will towards them and should work harmoniously for promoting the common welfare of their several communities that live scattered all over India. By this I do not mean that we must hate the Aryans and their converts; on the other hand, I wish they must be let alone to work in their own way for their own well-being. And it may not be against our policy, to lend even our help and support to them, provided that course of action does not affect the welfare of our own people. All that I mean here

is that the Tamilians who form the major portion of the Indian population should not be allowed still to be under the baneful influence of a handful of the Aryan people and suffer indefinitely for the sake of ministering slavishly to their wants, vices, caprices and indulgences. Until he treads the path of righteousness, until he learns to treat others with a kind and humane feeling, until he realizes the great benefit of living on a footing of equality with others and represses the feelings of selfishness, vanity, pride and greediness, the company of an Aryan should be studiously avoided but not be hated. We must even pity him and pray to God that he might turn to the path of light, love and right understanding.

The Sacred Order of Love,
Pallavaram,
24th July, 1925.

VEDACHALAM.

முதற்பதிப்பின் முகவுரை

இவ்வுரைநூலின்கண் அடங்கி யிருக்கின்ற ஆறு கட்டுரைகளும், ஆங்கிலமொழியில் நல்லிசைப்புலவரான அடிசன் என்பார் சொற்சுவை பொருட்சுவை நிரம்ப எழுதிய கட்டுரைகளினின்றும் பெரும்பாலும் மொழி பெயர்த்துச் செய்யப்பட்டனவாகும். ஆங்கிலமொழியின் அமைப்புஞ் செந்தமிழ்மொழியின் அமைப்பும் பலவகையால் மாறுபட்டுக் கிடத்தலின், ஆங்கிலத்திற் கிடந்த அரிய நூற்பொருளை ஆண்டு நின்றவாறே எடுத்துச் செந்தமிழில் மொழிபெயர்த்தல் செந்தமிழறிஞர்க்கு இன்பம் பயவாதாய் ஒழியும். ஆகவே, அம்மொழிநூலில் மிகவுஞ் சுவைப்பதாய் விளங்கும் பொருளைச் செந்தமிழ் இயல்புக்கு இணங்குமாற்றாற் சிறுபான்மை திரித்தும், வேறு சில சேர்த்தும் அதனை இயற்றுதல் வேண்டும். இம்முறை வழுவா வண்ணம், அடிசனார் உரைப்பொருளை வேண்டுமிடங்களில் இயையுமாறு திரித்தும், எனக்கு ஆங்காங்குத் தென்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றை உடன் கூட்டியும் இவ்வுரைகளை மொழிபெயர்த்து இயற்றவேனாயினேன். ஆங்கிலத்தில் இவ்வுரைகளைப் பயின்றார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு, இவற்றை எழுதுதற்கண் யான் எடுத்த உழைப்பும் பிறவுஞ் சிறிதும் விளங்கா. தமிழ் ஒன்றே வல்லார்க்கு இது மொழிபெயர்ப்பு நூலென்பது சிறிதும் புலனாகாது. ஆங்கிலம் பயிலுந் தமிழ் மாணவர் தமிழிலும் புலமை எய்த வேண்டுவராயின், அவர்க்கு இக்கட்டுரைகள் மிகவும் பயன்படுமென்பதும் இதனை ஒரு சிறிது நோக்கினுந் தெற்றென விளங்கும். ஆங்கிலப்பயிற்சி யின்றித் தமிழில் வல்லராக விரும்புநர்க்கும் இது சொன்னயம் பொருணயங்களைத் தெளிவுபெறக் காட்டுமென்னுந் துணிபுடையேன்.

சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ், 1905ஆ செப்டம்பர்மீ 25உ

நாகை வேதாசலம் பிள்ளை.

ஓம்

முருகவேள் கண்டகாட்சி

நான் சிற்றூரில் இருந்த பொழுது ஒருபார்ப்பன இளைஞன் எனக்குச் சிறந்த நண்பனாயினான். இவ்விளைஞன் பார்வைக்கு நல்லதோற்றம் உடையனாயுஞ் சிறுகுழந்தையைப்போல் இனியஇயல்பு உடையனாயும், இசைபாடுவதில் வல்லனாயும் இருந்தனன். இவனுடைய அமைதித் தன்மையும் இசைபாடும் வன்மையும் என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. எனக்கு அப்போது இருபதுஆண்டு; அவ்விளைஞனுக்குப் பதினெட்டுஆண்டு இருக்கும். அவனும் எனக்குத் தமிழ்க்கல்வியிலுள்ள பயிற்சியினையும் எனது நல்லதன்மையினையுங்கண்டு விரும்பி என்னை மிக நேசித்தான். இவ்வாறு எமக்குள் என்றும் நெகிழப் பெறுகதொரு மனவொருமை உண்டாவதாயிற்று. எமக்குள் விளைந்த அன்பு ஒருநாளைக் கொருநாள் மேன் மேன் முதிர்ந்து பெருகவே, யாம் ஒருவரை யொருவர் ஓர் இமைப்பொழுது பிரிந்திருப்பினும், அவ் வொருபொழுதும் ஓர் ஆண்டு போல் தோன்றுநிற்கும். நாங்கள் இருவேமுஞ் செல்வர் ஒருவர் இல்லத்தின்கண் இனிது விருந்தோம்பப் பெற்றிருந்தே மாதலால், நாள்முழுதும் பிரியாமல் ஓரிடத்தில் ஒருங்கிருந்து பல நற்பொருள்கள் பேசி அளவளாய்க்கொண்டு நாட் கழிப்பேமாயினேம். சிலநேரம் அவ்விளைஞன் **தாயுமானசுவாமிகள்** பாடல்கள், கடவுள்பால் அன்பு மிகுக்குந் தெலுங்குப் பண்கள் முதலிய

வற்றைக் குயில்போல் மனங்குழையப் பாடி என்னைமகிழ விப்பான்; யான் அவனுக்குச் சிலபொழுது திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுட்களுக்கு உரைவிரித்துச் சொல்லித் தமிழினருமை பெருமையினை நன்கு விளக்குவேன். அவனுந் தமிழின் இனிமையினை மிக வியந்து தமிழ்ப் பாட்டுகளுக்கு உரைகேட்டலில் மிகவும் விழைவு கொண்டான். யானோ அவன் பாடும் இனிய ஓசையில் அறிவு இழப்புண்டு அவ்விசைமுறை அறிதலில் நிரம்பக் கருத்தூன்றினேன். இங்ஙனம் எமக்குள் விளைந்த நட்பின் கெழுதகைமை எமக்குப் பேரின்பந் தருவதாயிற்று. ஆ! நட்பின் விழுப்பத்தினை நினைக்குந்தோறும் மக்கள் எய்தும் பேறுகளுள் இதனினுஞ் சிறந்தது பிறிதொன்று உண்டுகொல்! உண்டுகொல்! என்று என்நெஞ்சம்உருகா நின்றது.

என் நண்பன் விடியற்காலையில் நாலரை அல்லது ஐந்து மணிக்கெல்லாம் விழித்துஎழுந்திடுவான்; எனக்கு அவ்வளவு காலையில் எழுந்திருத்தல் இயலாது. நல்ல புலரிக் காலையிலேதான் எனக்கு அயர்ந்த உறக்கம் வருவது வழக்கம். இவ்வழக்கத்தினை நீக்கவேண்டுமெனப் பலகால் முயன்றும், அஃதெனக்குக் கைகூடிற்றில்லை. ஆகவே, ஞாயிறு தோன்றியபின் ஏழு அல்லது எழரை மணிக்கு எழுந்தால் மட்டும் என் அறிவு தெளிவாயும் உடம்பு சுருசுருப்பாயும் இருக்கும். என்பக்கத்தே படுத்திருந்து விடியற்காலையில் வெள்ளென எழுந்துவிடும் என் நண்பன் என்னை எழுப்பாமல் தானே எழுந்திடும் வரையில் என்பக்கத்திருந்து இனிய இசைகளை மிழற்றிக்கொண்டிருப்பான். அவ்விசையைக் கேட்டதும் எனக்கு உறக்கங் கலைந்துவிடும். எவ்வளவுதான் நான் அயர்ந்து உறங்கு

வேனுயினுஞ் சிறியதோர் அரவந்தோன்றக் கேட்டால் உடனே உறக்கம் நீங்கி விழிப்பேன். விழித்துக்கொண் டாலும் படுக்கையினின்றும் எழுதற்கு அரைமணிநேரஞ் செல்லும். இங்ஙனமாக நான் விடியற்காலையில் எழுந்து விடுதற்காக என் நண்பன் செய்த சூழ்ச்சி வியக்கற்பால தாயிருந்தது. இவ்வாறு நாடோறும் என்னை வருத்தாமல் வைகறையி லெழுப்பிக் கொண்டு ஊர்ப்புறத்தே என்னை அழைத்துச்செல்வான்.

சிற்றூர்க்குப் புறம்பேயுள்ள நிலஇயற்கை காண்போ ருள்ளத்தில் ஒருவகையான மனவெழுச்சியைத் தோற்று விக்கும் இயல்புடையதாய்த் துலங்குகின்றது. பசுமை யான பச்சிலைப் போர்வை மேற்கொண்டு பருத்துயர்ந் தடர்ந்த புளியமரத் தோப்புகள் ஆங்காங்கு இருக் கின்றன. அத்தோப்புகளை அடுத்துச் சிறுசிறு குன்று களும் உயர்ந்தமலைகளுந் தோன்றுகின்றன. ஓரோவோர் இடங்களில் வாழைத்தோட்டங்களும் வெட்டவெளி யான இடங்களும் இருக்கின்றன. அருவியோட்டங்களா யினுங் கான்யாறுக ளாயினும் அங்கில்லை. நாற்கோண மாக வெட்டப்பட்டுக் கசங்களென்று சொல்லப்படுங் குளங்களும் இறை கேணிகளும் ஆண்டாண்டுக் காணப் படுகின்றன. நிலஞ் சுக்கான் கற்கள் நிறைந்து கரடுமுரடா யிருக்கின்றது. வேனிற்காலத்தில் நிலம் மிகவறண்டு புற் பூண்டுகள் கரிந்து போகின்றன. கற்பாறையுள்ள இடங் களில் அகழ்ந்த நீர்நிலைகளில் மட்டுந் தண்ணீர் வற்றாமல் நிரம்பியிருக்கும். இறை கேணிகள் அகலமாயும் நாற் கோணமாயும் வெட்டப்பட்டு ஆழமாயிருக்கின்றன; அவற்றிற் படிக்கட்டுகள் அமைக்கப்பட் டிருத்தலால், நீர் அருந்துவோருந் தலைமுழுகுவோரும் இறங்குவதற்கு

அவை எளியவா யிருக்கின்றன; இரும்பினுற் செய்த இறைகூடைகளைப் பூட்டையிற்கட்டி மாடுகள் இழுக்கும் முறையாற் குடியானவர்கள் நாடோறுங் காலையில் வாழைத்தோட்டங்களுக்கு நீர் இறைத்து வருகின்ற மையின் நீர் மிகவுந் தெளிவாயிருக்கின்றது. வள்ளிக் கிழங்கு கருணைக்கிழங்கு முதலியன பயிரிடப் படுகின்ற கொல்லைகளுக்கு இக்கேணிகளினின்று இறைக்கப்படும் நீர்தான் பாய்கின்றது. வாழைத்தோட்டங்கள், புளிய மரத்தோப்புகள், கிழங்குகள் பயிரிடப்படுங் கொல்லைகள் இருக்குமிடம் ஊர்க்குப்புறம்பேயாதலால், அங்கெல்லாம் மக்கள் பெரும்பாலும் வழங்குவதில்லை. அதனால், அவ் விடங்கள் தனித்திருந்து, தனியே பொழுது போக்காய் வருவார்க்குப் பெரியதொரு மனமகிழ்ச்சியினை விளைச் கும். அவ்விடங்களின் பக்கத்தேயுள்ள சிறு குன்றுகளும் மலைகளும் ஓசையில்லா விடங்களிற் பெருமையுடன் தோன்றுதலால் அவை காண்பார்க்கு ஆழ்ந்து செல்லும் நுட்பவுணர்வினைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

இங்ஙனம் இளைஞருள்ளத்தே இன்பப்பயக்குந் தன்மையதாயுள்ள சிற்றூர்ப்புறத்தே என் ஆருயிர்த்தோழனை அவ்விளைஞனும் யானும் விடியற்காலையில் உலாவித் திரிதல் வழக்கம். யாருமில்லா அவ்விடங்களில் யாங்கள் உலகவியற்கையினைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டு செல்லுகை யில், வானம்பாடிப் புட்கள் புளியமரக் கிளைகளி லிருந்து கொண்டு இசைபாடும்; நாகணவாய்ப்பறவைகள் கொல்லை களில் விதைகளைப் பொறுக்கித் தின்றுகொண்டுதொகுதி தொகுதியாயிருக்கும்; மீன்குத்திப்பறவைகள் கசங்களி லுங் கேணிகளிலுஞ் சடுதியில் வீழ்ந்து அயிரைமீனைக் கௌவிக்கொண்டுசெல்லும். இவற்றைப்பார்த்து மகிழ்ந்து

கொண்டே யாம் ஒரு நாள் ஒரு சிறு குன்றின்மேல் ஏறி யிருந்து நாயுருவிவேரைப் பற்றுலக்கிக்கொண் டிருக்கும் போது, எமக்கு எதிரே கிழக்கில் ஞாயிறு நெருப்புத் திரளைபோல் தக தக வென்று கிளம்பிற்று. இறைவனாற் படைக்கப்பட்ட உலகவியற்கையின் நலங்களைத் தெரிந்து கொள்ள மாட்டாதவர்க்கு, அவற்றைப் பொதிந்து சுருங் கக் காட்டி அறிவுறுத்தற்கு இறைவன் மேலே தூக்கிய பொற்குடம் போல்வதென்றே ஞாயிற்றினைக்குறித்துப் பேசினேன். அதனைக் கேட்ட என் நண்பன் அது பொருத்தமேயாம்; ஏனெனில், ஞாயிறு விளங்காத இராக் காலத்தே இருள் கவிந்து கண்ணறிவை மழுக்கி மக்கள் மனவறிவையுங் குறுக்கிவிடுகின்றது. விரிந்த மன இருளை நீக்குவது சுருங்கிய அறிவொளியேயாம் என்பதை இனிது விளக்குதற்கன்றே, எல்லாம்வல்ல இறைவன் ஞாயிறு என்று சொல்லப்படும் ஒருசிறு பொற்குடத்தே ஒளியாகிய அமிழ்தத்தை நிரப்பி அதனை வான்மேற்றூக்க, அதனுட் பொதிந்த அவ்வமிழ்த கதிர்கள் விரிந்தஇருண்மேற் பல்லாயிரங் கணைகள்போற் பாய்ந்து அவற்றைச் சின்ன பின்னமா யழித்து நமக்குக் கட்புலனை விளக்கி மன வறிவையும் ஓங்கச்செய்கின்றது. கட்புலனுக்குக் குறுகித் தோன்றும் ஞாயிறு ஒன்றுதானே நமது அறிவைப் பெருகச் செய்ய வல்லதாயின், இறைவன் திருவருள் நம்மன வறிவிற் புகுந்து தோன்றுங்கால் நமதறியாமை முழுதும் மறைந்து போமென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? கண்ணறிவு இல்லையாயின் இறைவன் அமைத்த படைப்பின் வியத்தகும் அமைப்புகளை நாங் கண்டு களிப்பதெங்ஙனம்? அக்கண்ணறிவிருந்தும், அதனை விளக்கும் ஞாயிறில்லை யாயின் உலகவியற்கையிற் செறிந்த நலங்களை நாங் கண்

டறிந்து மகிழ்தல் இயலுமோ? இயலாதன்றே! ஆ! ஞாயிற்றின் மாட்சி அளப்பரிது! என்று விரித்துக்கூறினான்.

இவ்வாறு என் இனிய நண்பன் பேசி முடித்தவளவில் என் விழிகள் கிறுகிறென்று சுழலத்தொடங்கின; என்னைச் சூழவிருந்த பொருள்களெல்லாஞ் சடுதியிற் சுற்றுவனவாயின; சூறைக்காற்றின் இடைப்பட்ட பஞ்சுபோல் ஒரு நிலையின்றி நான் இருந்தபடியே என் உடம்பும் ஆடிநின்றது; உடனே என் அறிவு கலக்கமடைந்து விழித்த கண் விழித்தபடியே நிற்க மரம்போலிருந்தேன். இங்ஙனம் யான் திரிபுற்றிருந்தபோது என்னருகேயிருந்த நண்பனை யான் காணேனாயினேன். காணேனாக, அவன் நானறியாமல் எங்கே சென்றான் என்றறிய என்னுள்ளம் விழைந்தது; அவனை அழைக்க முயன்றேன், நாவோ எழவில்லை; கையினால் தட்ட முயன்றேன்; கைகள் பொருந்தவில்லை; எழுந்துபோய்த் தேடலாமென்று எழப்புகுந்தேன், கால்கள் அசையவில்லை; இவ்வாறு அசைவற்ற மரம்போல் உடம்பின் இயக்கமின்றி அறிவு கலங்கியிருந்தபோது சடுதியில் என் உணர்விலே ஒரு தெளிவுண்டாயிற்று. உடனே, ஒரு நொடிக்குள் மீண்டும் என்னைச் சூழவிருந்த பொருள்கள் சுற்ற, என்னறிவு மீண்டுங் கலங்கியது; என்நண்பனைக் காணேன்; எழுந்து செல்வதற்குங் கைகொட்டுதற்கும் என் உறுப்புகள் சிறிதும் இசையவில்லை; ஆ! இஃதென்னே! மக்கள் வாழ்க்கை எவ்வளவு நிலையில்லாததா யிருக்கின்றது! அது வான் நிழல்போலவும் உயிர்நிலை கனவுபோலவுந் தோன்றுகின்றன! என்று பலவாறு எண்ணினேன்.

" இங்ஙனம் யான் எண்ணிக்கொண் டிருக்கையில் எனக்கு மிகவுந் தொலைவில் இல்லாத ஒருமலைக்குவட்

டின் மேல் என் பார்வை விழுந்தது; அம்மலைக்குவட்டின்மேல் ஒருவர் இடையனுக்குரிய ஆடையிட்டுக் கையிற் புல்லாங்குழல் வைத்துக்கொண்டு தோன்றக்கண்டேன். நான் அவரைப்பார்த்தவுடனே அவர் அப்புல்லாங்குழலைத் தம் இதழிற் பொருந்தவைத்து ஊதப் புகுந்தனர். வேனிற்காலத்து நண்பகலில் மணல் வெளியில் நடந்து இளைத்துவந்தான் ஒருவன், ஓர் இளமரக்காவிற் புகுந்து மரநிழலில் உள்ளதொரு நீர் ஊற்றில் தலைமுழுகி மகிழ்ந்தாற்போல, அவ்வேய்ங்குழல் ஓசை என் செவியிற் புகுந்ததும் என்உடம்பெங்கும் ஒரு வகையான சிலிர்சிலிர்ப்பு உண்டாயிற்று; பலவகைப்பட்ட பண்கள் பின்னி இசைக்கப்படும் அவ்வோசையின் சுவை, வற்றக்காய்ச்சிய கன்னற் பாகும்போற் றித்தித்து ஏற ஏற என்நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து உருகிற்று; அதுபோல்வது நான் கேட்டதே இல்லை; அதன் இனிமையினை உரைக்குந்திறமும் என்னிடத்தில்லை. இம்மைப்பிறவியிற் பல நல்வினைகளைச் செய்து அந்நல்வினை முதிர்ச்சியாற் பேரின்பம் நுகர்தற் பொருட்டுத் துறக்கநாடு செல்வோர், தாம் முன்றுய்த்த துன்பங்கள் மறந்தொழிய, இடையிடையே அரம்பை மாதர் தம் பேரெழில் நலத்திற்குப்பொருந்தப் பலவகைப்பட்ட வியத்தகும் இசைக்கருவிகளால் மிழற்றுந் தீவிய ஓசைதானோ இஃதென்று நினைந்தேன். அதனை நினைந்து நினைந்து என் மனங் கரைந்தது.

"எனக்கு முன்னே தோன்றிய அம்மலையின்மேல் ஒருமுனிவனது ஆவி உண்டென்றும், அஃது அவ்வழியே செல்வார்க்கு இனிய இசை பாடுவதன்றிக், கட்புலனாக நேரே யாருக்குந் தோன்றுவதில்லையென்றும் பலமுறை பலர் சொல்லியதைக் கேட்டிருக்கின்றேன். இங்

மனம் அஃது அவ்வேய்ங்குழலோசையினால் என் அறிவைக் களிப்புறச்செய்து ஊதிக்கொண்டிருக்கையில், அதனோடு உரையாடினால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்குமென்று எண்ணி அதனை வியந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்; அப்போது அஃது என்னை நோக்கித் தன் அருகே வருமாறு கைகாட்டி அழைத்தது. பெரியாரைக்கண்டாற்போன்றும் அடக்க ஒடுக்கத்துடன் நானும் அதன் அருகிற்சென்று, அஃது இசைத்த வேய்ங்குழலிசையினால் என் மனம் உருகுண்டு அதன் அடியில் வீழ்ந்து அழுதேன். அவ்வாவி என்னை இரக்கத்துடன் நோக்கி முறுவலித்து, என்னிடத்து மிக்க பழக்கமுடையதுபோல் நல்லுரை கூறித், தனதருகிற் சென்றபோது எனக்கிருந்த எல்லா அச்சத்தினையும் உடனே வெருட்டிவிட்டது. அஃது நிலத்தினின்றும் என்னை எடுத்து என்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, முருகவேள், தனித்திருந்து பேசிய காலையில் நீ சொன்னவற்றை யெல்லாங் கேட்டேன், என்னுடன் வா என்றது.

" அதன்பின், அஃது அம்மலையடுக்கில் மிகவுயர்ந்ததொரு முகட்டிற்கு என்னை நடத்திக்கொண்டு சென்று, அம்முகட்டின் உச்சியில் என்னை இருத்திக் 'கீழ்ப்பால் நோக்கி அங்கு உனக்குத் தோன்றுவதை எனக்குச் சொல்' என்றது. அதற்கு, 'அதோ ஒரு பெரும்பள்ளத்தாக்கும் அதிற்பெரியதொரு வெள்ளஞ் சுருண்டு ஒழுகுவதுங் காண்கின்றேன்' என்றேன். 'நீ பார்க்கின்ற அப்பள்ளத்தாக்குத்தான் துன்பவேலி' யென்றும், 'அதிற் சுருண்டு ஓடும் பெருவெள்ளமே காலமென்னும் பெரியதொரு நீர்ப்பெருக்கின் ஒருபகுதியா' மென்றுங் கூறிற்று. 'நான் பார்க்கின்ற அவ்வெள்ளப்பெருக்கு ஒரு பக்கத்தே

திணிந்த ஓர் இருளினின்றுந்தோன்றி மற்றொரு பக்கத்தில் அவ்வாறே திணிந்ததோர் இருளிற்சென்று மறைந்து போவதற்கு ஏது என்னை?' என்று வினவினேன். 'ஞாயிற்றினால் வரையறுக்கப்படுங் காலத்தின் ஒரு பகுதியே அவ்வெள்ளப் பெருக்கெனவும், உலகத்தின் தொடக்கமே அஃது அவ்விருளினின்றுந் தோன்றுவது, அதன் முடிவே மற்றொரு பக்கத்தில் மறைவதெனவும் அறிவாயாக' என்றது. மேலும், 'இருபுறத்தும் இருளான் வரம்பறுக்கப்படும் அவ்வெள்ளப்பெருக்கினை நன்றாய் ஆய்ந்து நோக்கி, அதன்கண் உனக்குத்தோன்றுவதை எனக்குச் சொல்' என்று மீண்டும் அது வினவிற்று. 'காலப்பெருக்கின் நடுவிற் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஒரு பாலம் எனக்குத்தோன்றுகின்றது' என்றேன். 'நீகாண்கின்ற அப்பாலம் மக்கள் வாணாள் என்றறிவாயாக, அதனை உற்றுநோக்கிப்பார்' என்றது. அவ்வாறே நான் அதனை மிக்க அமைதியோடும் நோக்கிய வளவில் அப்பாலத்திலே எழுபது முழுமையான கண்களும், உடைந்து நுறுங்கிப்போன சிலகண்களுமிருந்தன; அக்கண்கள் எல்லாஞ் சேர்ந்து மொத்தம் நூறு உள்ளன. அக்கண்களை நான் ஒவ்வொன்றாய் எண்ணிக்கொண் டிருக்கும்போது அம்முனிவனது ஆவி, 'முதன் முதல் அப்பாலத்திற்கு ஆயிரங்கண்கள் இருந்தனவாகப், பெரியதொருவெள்ளம் பெருகிவந்து அவையிற்றிற் பெரும்பகுதியை அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டமையால், இப்போது நீ பார்க்கின்ற நிலைமையில் அப்பாலம் பழுதாக இருக்கின்ற'தென மொழிந்தது. 'இன்னும் அதன்மேல் எவ்வெவை பார்க்கின்றாய் எனக்குச் சொல்' எனக்கேட்டது. 'எண்ணிறந்தமக்கள் அதன்மேற் போய்க்கொண்டிருப்பதுங், கரியவானம் அதன் இரண்டு

முனையிலுந் தொங்கவிட்டாற்போல் தோன்றுவதுங் காண்கின்றேன்' என்றேன். இன்னும் அதனை மிக உற்று நோக்க, அங்ஙனஞ் செல்வாரிற் பலர் அப்பாலத்தின்கீழ் ஓடும் பெரிய வெள்ளத்தில் இடையிடையே விழுந்து அமிழ்தலுங் கண்டேன்; இன்னும் அதனை ஆய்ந்து நோக்கிய அளவில், அப்பாலத்தின் இடையிடையே மறைவாய்ப் பொருத்தப்பட்ட எண்ணிறந்த கள்ளக்கதவுகளையுங் கண்டுகொண்டேன்; அக் கள்ளக்கதவுகளின்மேல் அவ் வழிச்செல்வார் மிதித்தவுடனே, அவர் அவற்றின் ஊடே கீழ்விழுந்து காணாமற்போதலும் நன்கு புலனாயிற்று. அப்பாலத்தின் முனையில் தொங்கிய கரியவானத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு மக்கட்டொகுதியினர் அதன்கட் புக்கபொழுது, அவர் தொகை தொகையாய் விழுந்தொழியும்படி நுழைவாயிலிலே அப்படுகுழிகள் மிக நெருக்கமாக மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. பாலத்தின் நடுவிற் போகப் போக மக்களின் தொகை சுருங்கிவிட்டது; பழுதாகாமல் முழுமையாயிருந்த கண்களின் முனையிற் செல்லச்செல்ல அவர்களது தொகை மிகுதிப்பட்டு நெருக்குண்டது.

"பழுதுபட்ட கண்கள்மேல் நொண்டி நொண்டி நடந்தார் ஒருசிலர் காணப்பட்டாராயினும், அவர்களின் தொகை மிகக் குறைந்ததொன்றாகவே யிருந்தது; இவர் தாமும் நெடுவழி நடந்துவந்தமையால் முற்றுங் களைப்படைந்து ஒருவர்பின் ஒருவராய் விழுந்து விட்டனர்.

"இங்ஙனம் புதுமையாய்த்தோன்றிய அக்கட்டிடத்தையும், அதிற் காணப்பட்ட பலவேறு பொருள்களையும் பற்றி எழுந்த நினைவில் எனக்குச் சிறிதுநேரங் கழிந்தது. கொண்டாட்டமும் மனமகிழ்ச்சியும் உடையராய்ச் செல்

கையில் இடையே பலர் சடுதியில் வீழ்ந்தொழிதலையும், அங்ஙனம் அவர் வீழ்ந்தபோது, தப்பிக்கொள்வதற்குத் தம்பக்கத்தே யுள்ள ஏதேனும் ஒன்றை விரைந்து பிடித்தலையுங் காண்கையில் என்னெஞ்சம் ஆறாத் துயரத்தால் நிரம்பியது. சிலர் ஆழ்ந்த நினைவோடும் நிமிர்ந்து வானை நோக்கிக்கொண்டிருந்த நிலையில், அந்நினைவின் இடையே தெற்றுப்பட்டு விழுந்தும் மறைந்துபோயினர். வேறு பலர் தமக்கெதிரில் மினுமினுவென்று எழுந்தாடும் நீர்க் குமிழிகளைப் பிடிக்க முயன்று அவற்றின்பின் மிகு முயற்சியோடும் ஓடினர்; அங்ஙனங்கிட்ட ஓடி அவற்றைப் பற்றிக் கொள்வோம் என்று அவர்கள் நினைந்த வுடனே கால் வழுக்கி வீழ்ந்து அமிழ்ந்து போயினர். இங்ஙனம் எல்லாங் குழப்பமாயிருப்பதற்கு நடுவே சிலர் கையிற் கொடுவாளும் வேறுசிலர் அரிவாளும் ஏந்திக்கொண்டு பாலத்தின்மேல் அங்குமிங்கும் ஓடி, அக்கள்ளக்கதவில்லா வழியிலே வந்துகொண் டிருப்பார்பலரைத் தள்ளிச் சென்று அக்கள்ளக்கதவிலே புகுத்தினர்; அவர் வலிவு செய்து தள்ளாவிட்டால் அம்மக்கள் பிழைத்துப்போ யிருப்பர் ஐயகோ!

"துயரமிகுந்த அத்தோற்றத்தைப் பார்த்து அதன் மேல் யான் நினைவு அழுந்தப்பெற்றிருத்தலைக் கண்ட அம் முனிவனதாவி, இத்துணை நாழிகைநேரம் அதனைப்பற்றி நீ நினைந்தது போதுமென்று சொல்லி, 'இனி அப்பாலத் தைப்பார்ப்பது விடுத்து, இன்னும், நீ யறியாத தேதேனுங் காண்பையாயின் அதனை எனக்குச்சொல்' என்றது. அதன்பின் நான் மேல் நோக்குதலும் 'அப்பாலத்திற்கு மேற் பறவைக்கூட்டங்கள் ஓவாது வட்டமிட்டுச் சுழலு தலும் இடையிடையே அதன் மீது வந்திருத்தலும் யாது

கருத்துப்பற்றி? கழுகு, எருவை, அண்டங்காக்கை, கடற்காக்கை முதலியனவும், மற்றைப் பறவையினங் களும், இறக்கைமுளைத்த சிறுவர் பலரும் இடையிலுள்ள கண்களின்மேல் தொகைதொகையாயிருப்பதுங் காண் கின்றேன்' என்றேன். அதற்கு அவ்வாவி 'அவைகள்தாம் பொறாமை, பேராவா, மடமை, சோர்வு, காமம் என் பனவும், இன்னும் மக்கள்வாழ்க்கையினைத் துன்புறுத்து கின்ற மற்றைக் கவலைகளும் விழைவுகளும் ஆகும்' என்று விடைபகர்ந்தது.

"இவ்வாறு சொல்லியபோது நான் பெருமூச்சு எறிந்து, ஐயோ! ஆடவன் வீணேபடைக்கப்பட்டான்! அவன் துன்பத்திற்குஞ் சாவுக்கும் இரையாய் ஒழிகின் றான்! வாணளெல்லாம் வருத்தமுறுகின்றான், கூற்று வனல் இறுதியில் விழுங்கப்படுகின்றான்!" என்றுரைத் தேன். உடனே அம்முனிவனாவி என்னைப்பார்த்து இரங் கிக், 'துன்பந் தருதன் மாலைத்தாம் அக்காட்சியினைக் காணுதல் ஒழிக' என்று கட்டளையிட்டது. 'என்றும் நிலை புதலுடைய பேரின்பத்தை எய்துதற்பொருட்டுச் செல் லுங்கால் ஆண்மகன் முதலிலடையுந் துன்பநிலைமையினை இனி நினையாதே; தன்னகத்தே விழுந்த மக்களைச் சுமந்து கொண்டு அப்பெருக்கு மற்றொரு பக்கத்தேயுள்ள இருட் செறிவிற் சென்று ஒருமிக்கும் இடத்தில் நின்பார்வை யினைச் செலுத்து' என்றது. அது கட்டளையிட்ட வண் ணமே அம்முகமாய் என்பார்வையைச் செலுத்தினேன். அந் நல்லஆவி, என்பார்வைக்கு முன்னை இயல்பினும் மேம்பட்டவலிவைத் தந்ததோ, அன்றி என் கட்பார்வை நுழையாதபடி திணிந்து கிடந்த அவ்விருட்குழாத்தைக் கலைத்துவிட்டதோ அறியேன்; ஏனெனில், செய்யைச்

கண் உள்ள அம்மற்றொரு மூலையில் அந்தப் படிகத் திரட்புண்டு பெரியதொரு கடல்போல் விரிந்திருக்கக் கண்டேன்; அப்படிகரின் நடுவே பெரியதொரு வைரக்கற்பாறை நெடுக ஊடறுத்து ஓடி அதனை இரண்டு ஒத்த கூறாக்கிற்று; அதன் ஒருபாகத்திற் புயல்கள் மிகச் செறிந்திருந்தமையால் அதன்கண் நானென்றுங் காணக்கூடவில்லை; ஆயினும், மற்றொருபாகத்தின் வெளியோ, பழங்களும் மலர்களும்நிரம்பியதீவுகள் இடையிடையேயுள்ள அகன்ற கடல்போலவும், ஆயிரக்கணக்கான சிறு குடாக்கள் இடையொழுகும் நிலம்போலவுந் தோன்றிற்று. அங்குள்ள மக்கள் சிறந்த புதிய ஆடை உடுத்துந், தலையில் நறுமலர்மாலை சூடியும், மரச்செறிவுகளின் நடுவே புகுந்தும், நீர் ஊற்றுகளின் கரைமருங்கிற் பள்ளிகொண்டும், கொழுவிய மலர்த்தளிமங்களில் உறங்கியும் இன்பந்துய்த்தலைக்கண்டேன்; பறவைகள் மிழற்றும் இசையும், அருவி வீழ் ஓசையும், மக்கள்குரல் ஒலியும், இசைக்கருவிகளினின்று எழும் ஆர்ப்பும் விரசிய கலவைப்பண்ணுங் கேட்டேன். அவ்வளவு இனியதோர் இடத்தைக் காண்டலுங் களிப்பினால் துளும்புவேனுயினேன். அத்தகைய வளமான இடத்திற்குப் பறந்துசெல்லக் கழுகின் இறக்கைகள் எனக்கு வேண்டுமென்று விழைந்தேன்; ஒவ்வொரு நொடியும் அப்பாலத்தின்கட் டிறக்கப்படுகின்ற சாக்காடு வாயிலாகவன்றி அதன்கட் புகுதல் முடியாதென்று அம் முனிவனுவி கூறிற்று. 'நின்பார்வை எட்டுமெட்டும் அக் கடலிற் புள்ளி புள்ளியாய்த் தோன்றிப், பச்சென்று பூத்தப் புதியனவாய் விளங்கும் அத்தீவுகள் கடற்கரை மக்கள் நுண்மணலினும் பலவாயிருக்கின்றன; நீ இங்கே காண்கின்ற இவற்றிற்கும் அப்புறத்தே நின் கட்புலனுக்

கும் எண்ணத்திற்கும் எட்டாத நெடுந்தொலைவிற் பல்லா யிரக்கணக்கான தீவுகள் இருக்கின்றன. தாந்தாம் மேற் கொண்ட நல்வினையை அறம்வழுவாது நன்கு முடித் தோர் தகுதிக்கு ஏற்ப இத்தீவுகள் பகுத்துக்கொடுக்கப் பட்டு, மற்று அவர்க்கு இன்பஉறையுளாய்ப் பயன்படு கின்றன; அவைகள், தம்பால் உறைவாருடைய இன்ப நுகர்ச்சிக்கும்அறிவின் ஏற்றத்திற்கும் இணங்கப் பலதிறப் பட்ட இன்பங்கள் செழுமைபெறக்கொண்டு விளங்கு கின்றன. தம்பால் உறைவார் வசதிக்கு இசைந்ததொரு துறக்கநாடு போல் ஒவ்வொரு தீவும் நலந்திருத்தப்பட் டிருக்கின்றது. ஓ முருகவேளே, இச்செழுமையான விடுதிகள் மிகவருந்தியும் பெறற்பாலனவல்லவா? இப் பெற்றித்தான இன்பவிடுதியைப் பெறுதற்கு, நினக்கு ஏற்றகாலங்கள் வாய்க்கும் உயிர்வாழ்நாள் துன்பமுடைய தென்றுந் தோன்றுமா? அத்தகைய இன்பவுறையுளுக்கு உன்னைக்கொண்டுபோகும் அச்சாக்காடு அஞ்சிக் கடியற் பாலதாகுமா? அழிதன்மாலைத்தன்றாய் என்றும் நிலையுத லுடையவொரு பேரின்பம் இவற்கென்று பொதிந்து வைக்கப்பட்டிருக்கும்போது, ஆடவன் வீணே படைக் கப்பட்டான் என்று நினையாதே' என்று மேலும் விரித் துரைத்தது. நானும் அவ்வினியதீவுகளை உரைவரம்பறி யா வரையிலா மகிழ்ச்சியுடன் உவந்து நோக்கினேன். கடைசியாக நான் அதனைப்பார்த்து, 'வைரப்பாறைக்கு அப் பக்கத்தே யுள்ள கடலைக் கவிந்து விளங்குங் கரிய புயல்களிற் புதைபட்டிருக்கும் மறைபொருள்களையும் ஒருசிறிது விளக்கியருளல்வேண்டும்' என்று இரந்து கேட்டேன். அதற்கு அம்முனிவனுவி ஏதும் மறுமொழி தந்திலது; உடனே நான் இரண்டாம் முறையும் அதனைக்

கேட்பதற்கு அதன்முகமாய்த் திரும்பியபோது அதனைக் கண்டிலேன்; மறுபடியும் என்னெதிரே கீழ்பாற் றோன்றிப அக் காட்சியினைப் பார்ப்பதற்கு யான் திரும்பியபோது, இத்துணை நேரம் எனது நினைவைக் கவர்ந்த அச் காட்சியும் புலப்படவில்லை; சுருண்டு ஓடும் நீர்ப்பெருக்குக்குங் கட்பாலத்திற்குங் கொழுந் தீவுகளுக்கும் வேறாகச், சிற்றூர்ப்புறத்துள்ள நீண்ட மலைச்சாரலும், அதன்கண் ஆட்டுமந்தையும் ஆனிரையுஞ் செழும்புல் மேய்தலும்," அவற்றை மேய்க்கும் இடையர் மரநிழல்களிற் சாய்ந்திருந்து கதைபேசுதலுங் கண்டேன்.

உடனே அறிவு தெளிந்து என் நண்பன் எங்கே என்று புறந்திரும்புதலும், அவன் என்பக்கத்தே என்னைக் கவன்று நோக்கிக்கொண் டிருந்தான். 'இவ்வளவு நேரம் என்னை விடுத்து நீ எங்குச்சென்றாய்?' என்று மருண்டு வினாயினேன். அதற்கு அவன் 'நான் எங்குஞ் செல்லவில்லை, நீ சடுதியில் மயங்கிப் படுத்தனையால் நின் பக்கத்தே வருத்தமுற் றிருந்தேன்' என்றான். அதன்மேல் நான் கண்டன வெல்லாங் கனவெனத் துணிந்து நிகழ்ந்தனயாவும் விரித்துக்கூறி இருவேமும் மகிழ்ந்தவளாய் இல்லஞ் சென்றேம்.

முருகவேள் அறிந்த
படைப்பின் வியத்தகு தோற்றங்கள்

நான் திருவனந்த பட்டினத்திற்குச் சில ஆண்டுகட்கு முன் சென்றிருந்தேன். திருவிதாங்கோட்டு அரசர், தம்முடைய நாட்டில் உள்ளார் கல்விநலம் பெறுதற்பொருட்டு நிலைப்பித்த அரிய கல்விக்கழகத்தில் அறிவு நூல் ஆசிரியராய் இருந்த செல்வர் ஒருவர் என்னை மனம் உவந்து அழைத்தமையால் யான் அங்குச் செல்லுதற்கு இசைவு வாய்த்தது. இவ்வாசிரியர் ஆங்கிலம், தமிழ், மலையாளம், ஆரியம் முதலான மொழிகளில் மிக வல்லுநராய்ப் புகழ் ஓங்கி வந்ததுமன்றி, அரிய இயல்பின் பொலிவானும் நல்லொழுக்கம் உடைமையானும் எல்லாரானும் உயர்த்துப் பாராட்டப்பட்டும் விளங்கினர். இவர் தமிழ்மொழி யாக்கத்திலுந் தமிழ்ப்புலவரிடத்திலும் மிக்க விருப்பம் வைத்துப் பல நலங்கள் செய்து வந்தனர். தமிழில் இதுகாறுஞ் செய்யப்படாத புத்தப்புதிய வொருமுறையைப் பின்பற்றி **மனோன்மணீயம்** என்னுஞ்சிறந்த வொருநாடகக் காப்பியமும் இயற்றியிட்டார். இப்பெற்றியினரான இவர் திருவனந்தபட்டினத்திற்குப்புறம்பே ஐந்துகல்சேய்மையிலுள்ள சிறியதொரு பொற்றை மலையின்மேல் தம்முடைய மாளிகையினை அமைத்து அதன்கண் வாழ்ந்து வந்தனர். தாமிருந்த மலையைச் சுற்றிலும் ஏறக்குறைய இரண்டுகல் அகலமுள்ள குறிஞ்சி நிலம் இவர்க்கு உரிமையுடையதாயிருந்தது. விருந்தினனாய்ச்சென்ற யான் அவராற் பெரிதும் விருந்தோம்பப்பெற்று அவரது இல்லத்

திங்கண் ஒரு கிழமை இனிது காலங் கழிப்பேனாயி னேன். அங்ஙனம் இருந்த நாட்களில் நாடோறுங் காலை யில்எழுந்து அம்மலையின்கீழ் இறங்கிப்போய் அங்குள்ள வளங்களையெல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்து மீண்டும் இல்லம் வந்து திரும்பவும் மாலையிற்போய் மீள்வது வழக்கம்.

அப் பொற்றைமலையின்கீழ் இறங்குதற்கு இரு புறத்துங் கோரைப்புற்கள் வளர்ந்த ஒரு சிறுவழி உண்டு. அவ்வழியே இறங்கிக் கீழ்ச்சென்றால் எதிரே ஒரு சிறு குன்று இருக்கும். இக்குன்று ஒரே மொழுக்கனான கருங் கற் பாறையினாற் சமைந்திருக்கின்றது. மேலேறுதற்குச் சிறிய படிக்கட்டுகள் வெட்டப்பட் டிருந்தமையால், இதன்மேலேறிப்போயினேன். இதன் உச்சியில் உள்ள கற்பிளவில் உண்டான ஒருசுனையிற் பளிங்குபோல் தெளிவான நீர் நிரம்பியிருந்தது; மேலும், இச்சுனையில் ஒரு புதுமை காணப்பட்டது; ஒருநாள் மாலைக்காலந் துவங்கி மறுநாள் விடியற்காலம் வரையில் இதில் ஓயா மல் நீர் ஊறிச் சுரந்து நிரம்பித் துளும்பிக் கீழே வழிந்து ஓடும்; காலையில் ஏழுமணிக்கு மேற்பட்டால் நீர் சுரப்ப தில்லை. இதனைப் பார்த்து வியந்துகொண்டு அதனினின் றும் இறங்கிச் சிறிய கூழாங்கற்கள் சிதறிக்கிடக்கும் அம் மலையடிவாரத்திலுள்ள சுற்றுவழிப்பக்கமாய்ச் சிறிதுவழி நடந்துபோனால், காட்டுமரங்கள் தொகுப்புத்தொகுப்பா யிருக்கும் ஓரிடத்திற் கான்யாறு ஒன்று ஓடி வருகின்றது. அவ்வியாற்றில் நான் ஒருநாள் தலைமுழுகச் சென்ற போது, வானுலகத்தினின்றும் வழுவி வீழ்ந்த மின்னற் கொடிபோல் நாலைந்து மகளிர் நீரில் விளையாடிக் கொண் டிருந்தனர். அவர்களைப் பின்னுந் திரும்பிப் பார்க்கையில் அவர்கள் மேலாடையின்றி இடுப்பளவு நீரில் நிமிர்ந்து

நின்றுகொண்டு என்னைநோக்கினார்; அவர்களைப் பார்ப்பதற்கு நாணித் தலைகவிழ்ந்து கொண்டு யான் அப்புறம் மறைவாய்ப் போய்விட்டேன். போய்க், கரையிற் கொடி பிணைந்து அடர்ந்திருக்கும் ஒருமரங் கோணி நீரளவுஞ் சென்று மேற்கவிந்திருந்தமையால் நிழல் உள்ளதொரு துறையில் இறங்கித் தன்னந் தனியனாய்த் தலை முழுகினேன்; அங்ஙனம் நிழல் செறிந்திருக்கும் அவ்விடத்தில் நீரோட்டம் மிகக் குளிர்ந்திருந்தது; கரிய வரால் மீன்கள் என்பக்கத்தே மேய்ந்துகொண்டு துவண்டு பாய்ந்தன; கரையை யடுத்து வளர்ந்திருக்கும் நாணற் புதர் அண்டையில் இறாமீன்கள் துள்ளித்துள்ளிப் பாய்ந்தன; உழுவையுங் கெளிறும் நீர்மட்டத்துக்கு மேய்வது மிகவும் அழகாயிருந்தது; அப்போது நான், அரவஞ்செய்தால் அவை யோடிப்போமென் றெண்ணி, நீரில் மெதுவாக அழுங்கி அழுங்கி எழுந்து அவைதம்மை வியந்து நோக்கினேன்.

இங்ஙனம் அவ்வியாற்றில் தலை முழுகி எழுந்து ஈரந் துவர்த்திக்கொண்டு அப்புறம் போகையில், அங்கு அகன்ற ஓர் ஏரி காணப்பட்டது. அவ் வேரியின் கரைப் பக்கமாய்ப் போனபோது, அக்கரையில் நீர் ஒழுகும் மதகுவாய் கட்டப்பட்டிருந்தது; அவ் வேரி யிருக்குமிடமுங் கற்பாறையுள்ள நிலம்; அதன் கண்ணும் நீர் ஓயாமல் ஊறி மதகுவழியாய்ச் சென்று அப்பக்கத்திலுள்ள வயல்களிற் பாய்கின்றது. அவ்வயலெங்கும் நென் முளை தோன்றி இலைவிரிந்து பச்சைப்பசேலென்று ஓரே பரவலாயிருந்தது. அவ் வேரியின் கரை மருங்கில் தென்னந் தோப்புகள் மிகவுங் கொழுமையாய் இருந்தன; சிலமரங்களிற் சிவப்பான இளநீர்க்குலைகளும் வேறு சிலமரங்

களிற் பசுமையான இளநீர்க்குலைகளுந் தொங்கின; ஏறக்குறைய ஒவ்வொருதெங்கிலும் மிளகு கொடிகள் சன்னல் பின்னலாய்ப் பிணைந்து ஏறிப் படர்ந்திருந்தன. இவ்வாறு செழிப்பாய்த் தோன்றும் அத் தென்னந்தோப்புகளைக் கடந்து அப்புறஞ் செல்லக், கற்பாறைகள் எங்குஞ் சிதறிக் கிடக்கும் ஆலமரத்தோப்புகள் கட்புலனாயின. வான் அளாவி அடிபெருத்து முடிபரந்த அவ்வாலமரங்களை நோக்கும்போது, என்னுள்ளத்தில் அச்சந்தருவதான ஓர் எண்ணந் தோன்றிற்று. மிகவும் பழையவாய்ப் போன ஆலமரங்களை அவற்றின் கோடுகளிலிருந்து கீழ் இறங்கும் விழுதுகள் நிலத்திலூன்றித் தூண்கள்போற் றாங்கிக்கொண் டிருந்தன. அம்மரங்களின் பொந்துகளிற் கொவ்வைப் பழம்போல் அலகு சிவந்து மேனியெல்லாம் பச்சென்றிருக்கும் அழகிய பேட்டிளங்கிளிப்பிள்ளைகள் தாம் பொரித்த குஞ்சினங்களுக்குப் பழங்களைக் கோதிக் கோதி இரை ஊட்டின; ஆண் கிளிகளிற் சில வளார்களில் ஒற்றைக்காலைத் தூக்கிச் சிறுதுயில் கொண்டிருந்தன, சில சீழ்க்கை அடித்தன. அவற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு அப்புறம் போகப் போகக், கருகலாய் ஒன்றன்மேலொன் றடுக்கடுக்காய் ஒழுங்கின்றி விலங்கிக் கிடக்கும் மலைகள் தோன்றின. அம் மலைகளிற் சிறுத்தைப் புலிகளும் ஓநாய்களும் மிகுதியாக உள்ளன என்று அங்குள்ளோர் சிலர் சொல்லைக் கேட்டமையால், அங்குப்போதற்கு அஞ்சி மறித்தும் யானிருக்கும் மாளிகைக்கு வந்துசேர்ந்தேன்.

வந்து சேர்ந்தபின் நான் காலையிற் கண்ட குறிஞ்சிநில வளங்களை நினைந்து நினைந்து மகிழ்ந்து, இவைதம்மை, நிலவியற்கை பொருந்தக் கண்டு பாடும் நல்லிசை புலவர்

களான கபிலர், நக்கீரர் முதலான ஆசிரியர் அருளிச் செய்த அருமைத் திருப்பாட்டுகளுடன் ஒத்துப்பார்த்து, அவை மிகவும் பொருட் பொருத்த முடையனவாய் விளங்குதல் கண்டு வியந்தேன். இவ்வாறு பகற்காலங் கழிப்பி, மாலைக்காலம் அணுகுதலும் நானிருக்கும் பொற்றைமலைக்கு அருகாமையில் உள்ள சிறுகுன்றின் மேற் போய்ச் சேர்ந்தேன். சேர்தலின், "மேற்றிசைப் பக்கமாய் வானிடத்தை நோக்கி நின்றது, முதன்முதல் அங்குச் சுடர்க்கொழுந்துவிட்டுத் திகழும் பலவேறு வகைப்பட்ட வண்ணங்களின் கொழுமையும் நிறத் தோய்ச்சலும் மிகவும்வியக்கத்தக்கனவாய்த் தோன்றின. இங்ஙனம் விளங்கிய செக்கர்வானம் மெல்ல மெல்லச் சுருங்கி மழுங்குந்தோறும், வான்மீன்களுங் கோள்களும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்த் தோற்றம் உற்று எழ எழக் கடைசியில் வானெங்கும் ஒரே வெளிச்சமாய்த் திகழ்ந்தது. அவ் வகன்ற வானின் நீலவண்ணம், காலத்தின் இயற்கையானும் அதன் வழியே செல்கின்ற மீன்கள் கோள்கள் முதலியவற்றின் கதிர் ஒளியானும் மிகத்திணிந்து சிறந்து தோன்றிற்று. அதன்கட் பொருந்திய மீன் தொகுதிகளோ மிகவும் அழகாய் வெண்மையாய்த் தோன்றின. இவ் வியத்தகு வானக்காட்சியில் உள்ள ஒரு குறையினை நீக்க வெழுந்தாற் போல, நளியமிழ்தம் பொழி முழுமதியம் முகிற்குழாத்தின் இடையே பேரொளியுடன் தோன்றியது. ஞாயிற்றினாலும் முன்னே நமக்குக் காட்டப்படாத தாய்ச், சிலுசிலுவெனக் குளிர்ந்த ஒளிப்பிழம்பின் ஊடே ஊடே நேர்த்தியான நிழல் தோய்வித்து வைணந்தகாலை ஓர் உலகவியற்கைப் புதியவோவியத்தை இம்மதியந் திறப்பித்து என் கண்களுக்குக் காட்டியது.

"இங்ஙனம் இம்முழுமதியங் கதிரொளி துலங்கு மீன் தொகுதியின் இடையே ஊடு அறுத்துக் கொண்டு இயங்குதலைக் கண்டபோது, ஆழ்ந்து நுணுகி நினையும் இயல்புடையரான சான்றோர்க்கும் பலகாற் கலக்கம் வருவித்து அவரை இடர்ப்படுத்துவதான ஒரு நினைவு எனதுள்ளத்தில் எழுந்தது. தொல்லாசிரியர் ஒருவர் இங்ஙனமே ஒருகால் நினைந்து பார்க்கும்வழி,

வானும் வானில் வயங்கு மதியமும்
மீனும் நின்விரல் வேலையென் றெய்வழி
ஈனு லாவு மகனு மவன்றருந்
தேனு லாந்தொன் மகாருந் திகழ்வரோ

என்றெண்ணி முதல்வன் செய்த வியத்தகு படைப்பில் மக்கள் எவ்வளவு சிறியராயிருக்கின்றனரென்று உரைவிட்டார்! இவ்வாறே, எனக்குமேற் றுலங்கிக்கொண்டிருந்த அளவுபடா வான்மீன் றொகுதிகளை, அல்லது இன்னும் ஆய்ந்து உரைக்குங்கால் அம்மீன் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ஞாயிறாகுமாதலால் அந்த ஞாயிற்றின் குழாங்களை, அவைதம்முள் ஒவ்வொன்றையுஞ் சூழ்ந்து ஒருங்கு இயைந்துசெல்லுங் கோள்கள் அல்லது உலகங்களொடுகூட்டி நினைந்தகாலத்து, இன்னும் இந்நினைவை விரித்து உணரப்புகுந்து, நாங் கண்டுகொண்ட இவ்வுலகத்திற்கும் அப்பாற் பலவுலகங்களும் புது ஞாயிறுகளுஞ் சூழ்ந்து செல்லுதற்கு நிலைக்களனான மற்றொரு வானுலகம் மேலே உளது என்று எண்ணினேன்; மற்று, இவை தாமும் இன்னும் உயரத்திலுள்ள விழுமிய வான்மீன்களால் துலக்கப்படும் வானின் விளக்கத்தால் ஒளிர்கின்றன வென்பதும் எனக்குத் தோன்றிற்று; இவ் வான்மீன்கள் இப்போது நங் கண்களுக்குச் சிறுத்துச்

தோன்றுமாறுபோலவே, இந்த ஞாயிற்றின் உலகங்களி லிருந்து பார்ப்பவர்க்கும், இவற்றின்மேலுள்ள அவை சிற்றளவினவாய்த் தோன்றும் வண்ணம் அவை ஒன்றற் கொன்று அத்துணை நெடுஞ் சேய்மையிலே வானிற் பதிக் கப்பட்டு மின்னுகின்றன வென்பதும் எனக்குப் புலப்படு வதாயிற்று. சுருங்கச் சொல்லுங்கால், இங்ஙனம் ஒரு தொடர்பாக யான் எண்ணிக்கொண்டிருக்கையிற், கடவு ளாற் படைக்கப்பட்ட இவ் விரிந்த படைப்பின்கண் யான் தாங்கிய இப்புல்லிய வடிவம் எத்துணைச் சிறிய தாக இருக்கின்றது! என்று யான் நினைந்து பாராமல் இருக்கக் கூடவில்லை.

"தன்னைச்சூழ ஓடுகின்றஎல்லாக்கோள்களுடனும், நம்முடைய நிலவுலகத்திற்கு விளக்கந்தருவதாகிய ஞா யிறு முற்றும் ஒளிமழுங்கி அழிந்தொழியுமாயிற், கடற் கரை மணலினின்றும் வழுவிப்போனஒரு சிறு துகளைப் போல் அதன் அழிவும் நமக்கு ஒரு சிறிதும் புலப்படாது போதல் திண்ணமேயாம். ஏனெனில், இந்த ஞாயிறு சுழலும் வானிடத்தை, வரம்பின்றி விரிந்த வான்முழு தொடும் வைத்து ஒத்துப் பார்க்கும்வழி, அது மிகச் சிறிதாய்க் காணப்படுமாதலால், அச்சிறிய விடத்தில் அஃது இல்லாது ஒழிதல்பற்றி அவ்விடம் வெறுமையாய்த் தோன்றுதல் இல்லை. ஓர் இமைப்பொழுதில் இப்படைப் பின் ஒரு முனையிலிருந்து மற்றொரு முனைக்கு ஓடி இவ் வுலக முழுமையுங் காணவல்லதான நங் கட்பார்வைக்கு, அந்த ஞாயிறு அங்ஙனம் இல்லாது வெறுமையாய்ப் போன இடைவெளி ஒரு சிறிதும் புலப்படாதன்றோ? இனிமேல் நமக்காவது, இப்போது நம்மைவிட மிக உயர்ச்சியடைந் திருக்கும் உயிர்களுக்காவது இத்தகைய

தோர் உணர்ச்சி தோன்றினுந் தோன்றும். நாம் நம் வெறிய கண்களாற் கண்டு கொள்ளக் கூடாத எண்ணிறந்த வான் மீன்களைத் தொலைவுநோக்கிக் கண்ணாடிகளின் உதவிகொண்டு அறிந்து வருகின்றோம்; அத் தொலைவுநோக்கிக் கண்ணாடிகள் இன்னும் மேன் மேல் நேர்த்தியாய் அமைக்கப்படுமாயின், அவைகொண்டு இன்னும் புதுமை புதுமையான காட்சிகளைக் காணபோம். தாம் படைக்கப்பட்ட காலந்தொட்டுத் தம் ஒளி விரி கதிர்கள் நம் நிலவுலகத்திற்கு எட்டா வண்ணந் தொலைவில் அகன்று கிடக்கும் வான் மீன்கள் இன்னும் பல இருக்கலாமென்று வான் நூலார் ஒருவருந் தங் கருத்து நன்கு அறிவித்தனர். இவ்வுலக முழுமைக்கும் ஓர் எல்லை வரையறுக்கப்பட் டிருக்கவேண்டும் என்பதனை யாருந் தடுத்து வினவுதல் வேண்டாவாயினும், அஃது எல்லையில்லாப் பேரருளினால் தூண்டப்பட்டு முதல்வனது அளவிலாற்றலாற் செயப்படுவ தாகலானும், அவ்வாற்றல்தானும் அளவறியப்படாமற் பரம்பிய இடத்தின் கண்ணதாய் நிகழ்வ தொன்றாகலானும் யாம் எம் மனக் கற்பனையால் அதற்கு எங்ஙனம் வரையறை செய்ய மாட்டுவேம்?

"ஆதலால், இதனை விடுத்து எனக்கு முதலில் எழுந்த எண்ணத்தைப் பற்றித் திரும்பவும் யான் நினைக்கையில், தனது கண்காணிப்பின்கீழும் தனது பாதுகாப்பின்கீழும் இவ்வகன்று விரிந்த உலக முழுமையினையும் வைத்துப் பெரியதோர் அருட்டொழில் புரியாநின்ற பெருந்தகையான எம்மிறைவன், என்பில்லாப் புழுவினுஞ் சிறியேனாகிய என்னையும் ஒரு பொருட்டாக நினைப்பனோ என்று நினைந்து நினைந்து என் மனம் மிக

யும் மருண்டது. அளவுபடாது விரிந்துகிடக்கும் இப் பருப்பொரு ளுலகங்கள் யாங்கணும் பலவேறு வகைப் பட்டு எண்ணிறந்த பகுப்புக்க ளுடையனவாய்க் குழுமி யிருக்கும் உயிர்த் தொகைகளுள் யானும் ஒருவனாய் ஒழிந்து, அவருடைய அருட்கடைக்கண் நோக்கத்திற் பற்றப்படாத சிறுமையனாய் விடுவேனோ என்பதனை எண்ணி எண்ணி அஞ்சினேன்.

"இங்ஙனம் மனமடிவினைத் தருகின்ற நினைவினின் றும் நீங்குதற்பொருட்டுத், தெய்வ அருட்டன்மையினை நன்கு அறியமாட்டாச் சிறுமையினால் இந்நினைவு எழுந் தது என்று உணர்ந்தேன். அதுவேயுமன்றி, யாம் ஒரே பொழுதிற் பலவகைப்பட்ட பொருள்களையும் ஒருங்கு உணரும் அறிவாற்றல் இல்லேமா யிருக்கின்றேம். யாம் சிலவற்றை நன்காராய வேண்டினேமாயின் வேறு சில வற்றைக் கருதாது ஒழிதலை வேண்டுகின்றேம். எம் மிடத்திற் காணப்படும் இக்குறைபாடு, எம்மைக்காட்டி னும் அறிவாற்றலால் மிக்குயர்ந்த உயிர்களிடத்துஞ் சிறு பான்மை காணப்படுவதாகவே இருக்கின்றது; ஏனெனில் உயிர்களெல்லாம் ஒரு வரம்புபட்ட அளவும் அறிவு முடையவாகலின் என்க. இங்கே படைக்கப்பட் டிருக் கின்ற உயிர்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு வரையறைப்பட்ட இடத்தின்கண் இருக்கின்றமையின், அவற்றின் அறிவும் அங்குள்ள ஒரு சிலவற்றையே உணரவல்லதாய் இருக் கின்றது. பிறவிகள் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாய் உயருந் தகை மைக்கு இசையவே, யாம் இயங்கவுஞ், செய்யவும், அறியவும் நிலைக்களனாயிருக்கின்ற இவ்வுலகத்தின்கண் அவரவர்க்குப் பங்கிடப்படும் நிலவரைப்பும் அவரவர்க் குப் பெருக்க சுருக்க முடையதாகவே பகுத்துக் கொடுக்

கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, எவ்வளவுதான் அகன்றதாயினும் யாமிருக்கும் இந்நிலவுலகத்திற்கும் ஒரு சுற்றளவின் வரம்பு உண்டு. ஆகையால், யாம் இறைவன் தன்மையைப்பற்றி உற்றுணரும்போது, தினைத்துணையுங் குறைபாடு இல்லாத அவனுக்கும் அதனைச் சிறிதாயினுங் கற்பித்துச் சொல்லாமலிருக்கக், குறைபாடு உடையதாய்ப் பழகிவருகின்ற எம்முடைய உள்ளத்திற்குச் சிறிதும் முடிவதில்லை. அவனுடைய தன்மைகள் அளவிடப்படாதனவென்று யாம் எமது பகுத்தறிவால் நன்கு அறிந்தவழியும், எம்மை யறியாமலே எம் உள்ளத்தே இயற்கையாய் எழாநின்ற சிறிய மனச்சாய்வுகளைப், பகுத்தறிவு மீண்டுந்தோன்றி, முற்ற அகற்றி எமக்கு உதவி புரியுங்காறும், எமது அறிவின் புல்லியதன்மையானது தன்னால் உணரப்படும் பொருள்களுக்கு ஓர் எல்லை வரையறுத்துச் சொல்லாம லிருக்க இசைவதில்லை.

‘‘ஆகையால், இறைவன்றான் பலவேறு வகைப்பட அளவின்றி விரிந்த பொருள்களின் ஊடேயெல்லாம் ஊடுருவி நின்று இடையறாது பெரியதோர் அருட்டொழிலில் புரிகின்றவனாகக் காணப்படுதலின், அவனுடைய கடைக்கண் நோக்கத்திற்கு ஒரு சிறியேனாகிய யான் எங்ஙனம் பொருளாவேன் என்று எழுவதான துயர நினைவை முழுதும் ஒழித்துவிடக் கடவேனாக: ஏனெனில், எல்லாவிடங்களிலும் ஊடுருவியிருந்து எல்லாம் அறிய வல்லவனான அவனது பேராற்றலுக்கும் பெருந்தன்மைக்கும் யாம் அவ்வாறு எண்ணுதல் ஓர் இழுக்காமாகலின் என்க.

‘‘அவன் எங்கும் ஊடுருவி நிற்பவனாய் விரிந்திருத்தலை ஒருங்கால், அவனது அருளாற்றல் இவ்வுலக வுடம்பு

முழுமையும் நுழைந்து, அதற்கு ஒரு களைகணாய் நின்று
அதனை இயக்காநிற்கின்றமை இனிது புலனாம்: தன்னாற்
படைக்கப்பட்ட படைப்பின் ஒவ்வொரு பிரிவிலும்
அவன் நிறைந்திருக்கின்றனன். அவன் படைத்தவற்றுள்
அவன் இராத இடமுமில்லை, அவனுக்கு எட்டாமல்
அகன்றிருப்பதுமில்லை, அவனுக்குத் தெரியாமல் நுண்ணி
தாயிருப்பதும் இல்லை, அவனால் ஒரு பொருட்டாக எண்
ணப்படாததும் இல்லை. அறிவுடையது அறிவில்லது
என்று பகுக்கப்பட்ட இருவகையுலகின் உட்பொருளி
லாய் அவனது அருள் உள் நின்று அவற்றோடு ஒருமித்
திருக்கின்றது. அவன் ஓரிடத்திருந்து மற்றோர் இடத்
திற்குப் பெயர்ந்து செல்வனாயினுந், தான் படைத்த
வற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றிலிருந்தாவது, அளவுபடாது
பரம்பிவிரிந்த இவ்வெளியின்கண் ஒரு பகுதியிலிருந்தா
வது தன்னை வேறுபிரிப்பனாயினும், அஃது அவன் வரம்
பில் ஆற்றற்கு ஓர் இழுக்காகவே முடியும். சுருங்கச்
சொல்லுங்கால், இறைவன் எங்கு மிருக்கின்றான் என்
பது மட்டும் விளங்குவதன்றி, அவன் எதுவரையில்
நிறைந்து நிற்கின்றான் என்பது ஒருவாற்றானும் அறியப்
படுவ தில்லை யென்க.

“இனி, அவன் எங்குமிருக்கு மியல்புடை யனாதல்
போலவே, எல்லாம் அறியும் வல்லமையு முடையனென்
பதும் இனிது விளங்குகின்றது. அவன் எங்கும் உண்
மையினாலேதான் எல்லாம் அறியும் அறிவும் இயற்கை
யாய் இன்றியமையாததாய்ச் சுரந்து பெருகுகின்றது.
அங்ஙனம் அல்லாக்கால் அவன் நிறைந்திருக்கும் இவ்
வுலகமுழுமையும் நடைபெறுகின்ற தொழிற்கூறுகள்
ஒவ்வொன்றனையும் அவன் எங்ஙனம் அறியமாட்டு

வான்? தான் ஒருமித்திருக்கும் உயிர்கள் ஒவ்வொன்ற னிடத்தும் எழுகின்ற அறிவின் கூறுகள் ஒவ்வொன்றனை யும் எங்ஙனம் உணரமாட்டுவான்? சிலர் இவ்வுலக அமைப்பினைப்பற்றிப் பேசியக்கால், இது, கடவுளை தன்னை யாருங் காணுமாறு தான் நிறைந்து இருத்தற் பொருட்டுத் தன்கைகளாற் கட்டின கோயிலாகுமென்று சொல்லினர்கள். வேறுசிலர் இவ்விரிந்த வெளியிடத் தைப்பற்றிப் பேசியக்கால், இஃது அவற்கு ஓர் உறை விடமாமென்றும், அவனது அருள் அமிழ்தம் நிரம்புங் கொள்கலமாமென்றுங் கூறினர்கள். அறிவுநூலாசிரிய வேறொருவர், இவ்விரிந்த வெள்ளிடையை உற்றுணர்ந்து இஃது இறைவனது அருளுணர்வு அமர்ந்திருக்கும் பெருங்களமாமென்று கூறினராகலின், அஃதொன்று தான் மிக வுயர்ந்த மேலான கருத்தாய்த் தோன்றுகின் றது. தம்மோடு அண்மையில் நிற்கும் ஒரு சில பொருள் களின் இருப்பையும் இயக்கத்தையும் அறியும் ஐம்பொறி யுணர்வின் இருப்பிடம் விலங்குகளுக்கும் மக்களுக்கும் உண்டு; அங்ஙனம் அவர் அறியும் அறிவும் உன்னிப்பும் மிகக்குறுகிய ஓரிடத்தினுள் மட்டுமே சுழன்று நிகழ்கின் றன. ஆனால், இறைவனோ தான் உறைகின்ற எல்லாப் பொருள்களையும் அறியுங் கடப்பாடு மேற்கொண்டு விளங்குகின்றானாகலின், அவன் எங்கு முள்ள பெரு வெளியே அவனது எல்லையற்ற அறிவு நிகழ்ச்சிக்கு இடந் தருவதாமென்பதும், அஃது அவனது முற்றுணர்வு நிகழ்ச்சிக்கு இன்றியமையாத ஒரு கருவிபோல் ஆவ தாம் என்பதும் அறிதல்வேண்டும்.

“உடம்போடு ஒற்றுமைப்பட்டுத் தோன்றும் ஓர் உயிர் அதனினின்றும் விடுபட்டு, மனத்தினுங் கடுகிச்

சென்று இப்படைப்பின் எல்லையைக்கடந்து, பலகோடி யாண்டுகளாக ஒரு பெற்றிப்படஏகி இவ்விரிந்த வெளியின் அப்பாற்போய்க் கழியினும், அது பின்னும் இறைவனால் அகத்திடப்பட்டுத் திருவருள் வெளியால் தான் சூழப்பட்டிருத்தலைத் தெற்றென அறிந்துகொள்ளும். யாம் உடம்பொடு கூடி ஒருமைப்பட்டுத் தோன்றுகின்ற காலத்தும், அவன் எங் கட்புலனுக்கு விளங்கிற்றிலனாயினும், எம் அகத்தே விளங்கியமர்ந்திருக்கின்றான் என்பது திண்ணமேயாம். இதுபற்றியன்றே **காரைக்கால் அம்மையார்,**

"அன்றுந் திருவுருவங் காணாதே யாட்பட்டேன்
இன்றுந் திருவுருவங் காண்கிலேன் — என்றுந்தான்
எவ்வுருவோ னும்பிரா னென்பார்கட் கென்னுரைக்கேன்
எவ்வுருவோ நின்னுருவ மேது."

என்று அருளிச் செய்வாராயினர். மற்றோர் அன்பர் "ஓ என் அரசே, நின்னை யான் எங்ஙனங் காண்பேன்! நின்னைக் காணும் பொருட்டு முன் ஓடினேன் அங்கும் நீ வெளிப்படுகின்றிலை; பின் ஓடினேன் அங்கும் வெளிப்படுகின்றிலை. நீ பணிசெய்யும் இடப்பக்கத்திற் றிரும்பினேன் அங்குங் காணப்படுகின்றிலை; வலப்பக்கத்திற் றிரும்பினேன் யான் காணக்கூடாதென்றே நின்னை அங்கும் ஒளித்துக் கொள்கின்றனை, நின் கள்ளம் இருந்தவாறென்னே!" என்று நெஞ்சங் குழைந்து விளம்பினார். சுருங்கச் சொல்லுங்கால், எமக்கு, அறிவினுள் அறிவாய் நின்று அவன் உணர்த்துதலானும், அருட்குருவாய்க் கண்முற் றோன்றி அறிவுறுத்துதலானும், அவனை நாங் காணாவிடினும், அவன் எமக்குள் விளங்குதல் ஒருதலையென்று உறுதியாக உணர்ந்தேன்.

"இங்ஙனம் எல்லாம்வல்ல இறைவனுடைய அருள் நிறைவு அருளறிவுகளின் எங்குமுள்ள இயல்பினை நான் ஆழ்ந்து நினைக்கையில், ஆறுதல் பயவா மற்றைநினைவுகளெல்லாம் என் உள்ளத்தினின்றும் ஒருங்கே மறைந்து ஒழிந்தன. முதன்மையாய், எங்கே நம்மை இறைவன் குறியாது விடுகின்றனனோ என்று அஞ்சுகின்ற உயிர்களையும், இன்னும் மற்றை எல்லா உயிர்த்தொகைகளையும் அவன் திருவுளம்பற்றாது இருப்பான் அல்லன். எமக்குள் நிகழும் எல்லா நினைவுகளுள்ளும் அவன் மறைவாய் எழுந்தருளிக், குறிப்பாய் என்னை யிப்போது கவலைப்படுத்து வருத்துகின்ற என்னெஞ்சத்தி னுள்ளுமிருந்து அருளமிழ்தம் பொழிந்து எம்மைக் கடைக்கணிக்கின்றான். அவன் தன்னுடைய உயிர்கள் எவற்றையுங் கடைக்கணியாது விடுதல் இயலாமையால், மிகவுந் தாழ்மையான உள்ளத்துடன் புழுத்தலைநாயினுங் கடையேமாகிய எம்மையும் ஒருபொருட்டாக எம் பெருமான் நினைவனோ என்று உருகி உருகிக் குழைந்தழுகின்ற நல்லன்பர்க்கு, அவன் றனது அருட்கடைக்கண் நோக்கஞ் சாத்தி அருள் புரிகின்றான் என்பதில் நாம் சிறிதும் ஐயுறுதல் வேண்டா."

முருகவேள்

கனவிற்கண்ட துன்பமலை

"'மக்கட்கு நேருந் துன்பங்கள் எல்லாம் ஒருங்கு திரட்டி ஒருதுறைப் படுத்து எல்லார்க்கும் ஏற்றத் தாழ் வின்றி ஒரு நிகராகப் பங்கிடப்படுமாயின், தம்மை இப் போது நல்வினை யற்றவராக நினைந்திருப்பார் பலரும், அங்ஙனந் தமக்குப் பங்கிடப்படுங் கூறு பெறுதற்கு முன் னரே, தமக்கு முன்னுள்ளதே போதும் போது மென்று கூறி யமைவர்' என்னும் ஓர் அரியகருத்தைச் சான்றோர் ஒருவர் வெளியிட்டார். ஏனையொரு சான்றோர் இக் கருத்தின் ஆழத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து, 'எமக்குநேரும் இடர்களுந் துன்பங்களும் மற்றையோன் ஒருவனுக்கு நேர்வனவற்றைக் காட்டினும், எம்முடைய நுகர்ச்சிக்கு இசைந்தனவாய் எளியனவாய் இருக்கின்றன வென்பது அவனுடன் எமக்குள்ளவற்றை மாற்றிக்கொள்ளக் கூடு மாயின் நன்கு புலப்படும்' என்று இன்னும் நுணுக்கமாக அதனை எடுத்து மொழிந்திட்டார்.

"இவ் விருகருத்தினையும் பற்றி நினைந்தவாறே நான் எனது சாய்மானக்குறிச்சியில் இருந்தபோது, என்னை யறியாமலே அயர்ந்ததோர் உறக்கம் என்னை வந்து கவிந் தது." சடுதியிலே யான் என்றுங் கேளாத ஒரு புனிதஒலி என்முகமாய் வந்தது. அஃதென்னை? என்றறியக் கண் விழித்துத் தென்றிசைப் பக்கமாய்க் காண்கையிற், பச்சை மஞ்சளைப் பிளந்தாற்போலப் பசுங்கதிர் பொழி யும் அரசிருக்கை மண்டபம் ஒன்று தோன்றிற்று; அது

நாற்பக்கங்களிலும் பொற்சுவர் எழுப்பி முகடு பொற்றகடுவேய்ந்து அமைக்கப்பட்டிருந்தது; கொழுமையான செம்பவளத்தாற் கடைந்து திரட்டிய நூறு தூண்கள் அங்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. கீழே வழுவழுப்பாக இழைத்த வெள்ளைச் சலவைக்கற்களின் பொருத்துவாயில் நீலமணிகள் அழுத்திப் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. மேலே, பொற்சரிகை பின்னிய வெண்பட்டாடை படங்காகக் கட்டப்பட்டிருந்தது. யான் இந்நிலவுலகத்திற் கண்டறியாத மலர்கள் ஆங்காங்கு விடுபூவாகச் சிதறிக் கிடந்து ஒருபுனித மணங் கமழ்ந்தன. இவ்வாறு எல்லாந் தெய்வத்தன்மை யுடையனவாய் விளங்கும் அம்மண்டபத்தின் நடுவிற் கண்ணொளி மழுங்க முழுமணி குயிற்றிச் செய்த அரியணையொன்று இடப்பட்டிருந்தது. முதன் முதல் அதனைப் பார்க்கையில் அதன்மேல் யாருமின்றி அது வறிதாய்க் காணப்பட்டது. இவ்வாறே அம்மண்டபம் எங்கும் யாருமின்றி வெறுமையாயிருந்தது. இஃதென்னை யென்று வியந்து உற்று நோக்குகையில், வைகறை மூடுபனியைக் கீறிக்கொண்டு இளஞாயிறு கதிர்களவென்று தோன்றுதல்போலப் புனித அருட்டிருமேனியுடையவராயுங், காதிற் சங்கக்குழை துலங்குபவராயும், முறுக்கவிழ்ந்து இதழ்விரிந்த செந்தாமரைபோன்ற முகமும் அருள் ஒழுகு விழிகளும் விளங்கப் பொருப்பெனஅகன்ற திருப்பவள மார்பில் முத்தலைவேல் ஏந்தினவராயும், பிறைக்கொழுந்து நகுஞ் சிவந்த சடைக்கற்றை முடி யுடையவராயும் உரைவரம்பமையாப் புரைபெருந் தோற்றத்துடன் **அறக்கடவுள்** அவ் வரியணைமீது அமர்ந்திருக்கும் நிலை கட்புலனாயிற்று. உடனே, அவர் பக்கத்தில் நோக்கினேன்; ஆண்டு உரையால் அளப்பரிய

பல்வேறு உருவங்கள் உடையரான பணியாளர்களும் பிறரும் அச்சக்குறிப்புத் தோன்ற ஆங்காங்கு வாய் புதைத்து வரிசைவரிசையாய் நிற்றலுங் கண்டேன். அவ் அறக்கடவுளுக்கு எதிரே நிறைகோல் ஒன்று தூக்கப்பட்டிருந்தது. அதுகண்டு, நடுநிலை வழாது அவரவர் வினை முயற்சிகளை அளந்தறியும் அக்கடவுள் திருவுளப்பாங்கினை அறிவுறுத்தும் அடையாளம் இதுவோ என்று நினைந்தேன். இங்ஙனம் யான் எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்ற அளவிலே, "அக்கடவுள் தந் திருவாய்மலர்ந்து ஒருபக்கத்து நெருங்கி யிருந்தாரை நோக்கி 'ஒவ்வோர் ஆடவருந் தத்தம் இடர்களையுந் துன்பங்களையுங் கொண்டுபோய், உதோ! தோன்றும் இடைவெளியிற் குவிக்கக் கடவர்' என்று கட்டளையிட்டு, இதற்கென்று வரைந்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு வெளிநிலத்தைக் குறிப்பிட்டார். குறிப்பிடுதலும், அங்கு நிகழ்வனவற்றைக் காண்டற்பொருட்டு நான் விரைந்துசென்று அப்பொட்டைத் திடல் நடுவில் நின்றுகொண்டு மிக மகிழ்ந்து நோக்கும்பொழுது, அங்குக் குழுமியிருந்த மக்கள் அனைவரும் ஒருவர்பின் ஒருவராய் நடந்து வந்து, தாஞ் சுமந்துபோந்த பல்வகைச் சுமைகளையும் அவ்வெளியில் இறக்கிக் குவித்தனர். அக்குவியல்முழுதும் ஒன்றுசேர்ந்து முகின்மண்டிலத்தை ஊடுருவிக்கொண்டு மலைபோல் உயர்வதாயிற்று.

"அங்கு அக்கடவுள் இட்ட கட்டளையை நடைபெறுவித்தற்பொருட்டுப் பூங்கொம்புபோன் மெலிந்து, காற்றிற் பறக்கும் உடம்பினளான ஓர் இளம்பெண் மிக விரைந்து சுருசுருப்பாய் அங்குமிங்கு முலவினள்; அவள் கையொன்றிற் பெருக்கக் கண்ணாடி ஒன்றிருந்தது.

அவள் தளர உடுத்திருந்த நீண்ட ஆடை காற்றில் அலையும்பொழுது, அதன் இடையே பின்னப்பட்டிருந்த பல்வேறு பேய் உருக்களுங் கூளி உருக்களும் ஆயிரங் கோளாறான வடிவங்களைக் காட்டின. அவளது பார்வையில் எத்தகையாரும் வெருவுதற்குரிய கொடுந்தடுமாற்றக் குறிப்புகள் காணப்பட்டன. அவள்பெயர் **வீண்எண்ணம்** எனப்படும். அப்பெண் அங்கு ஒவ்வோர் ஆளுக்கும் உரிய சுமையினை நிரம்பக்கிளர்ச்சியோடும்பொதிந்து அவர்தம் தோள்களில் ஏற்றி ஒருவர்பின் ஒருவராய் அவரைக் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குச் செல்லும்படி நடத்தினாள். என்னோடு ஒரு பிறப்பினரான மக்கள் இங்ஙனந் தங்கடங்கட்குரிய சுமையினைச் சுமந்தவுடன், அவற்றின் பொறை பொறுக்கமாட்டாமற் கதறுதலை என் கண்ணெதிரே காணவும், எனக்கு முன்னே குவிக்கப்பட்ட மக்கட் டுன்பமலையினைப்பற்றி நினைக்கவும் என் நெஞ்சங் கரைந்து உருகிற்று.

"இங்ஙனமாயினும், அந்நேரத்தில் அங்கு வேறு சிலர் செய்த செய்கைகளால் எனக்கு மிகுந்த களிப்புண்டாயிற்று. ஒருவன் ஒரு பழைய சரிகையாடையில் ஒரு பொதியை நிரம்ப உன்னிப்பாய் மறைத்தெடுத்து வருதலைக் கண்டேன்; வந்தவன் அப்பொதியினை அக்குவியன்மேல் எறிகையில் அது **வறுமை** என்று தெரிந்தேன். மற்றொருவன் நிறைந்த செருக்கொடு நடந்து போந்து தன் மூட்டையினை யெறிய, அதனை ஆய்ந்து நோக்கினேற்கு அஃதவன் மனைக்கிழத்தியாய்க் காணப்பட்டது.

"இன்னும் அங்கே கனையுந் தீக்கொழுந்தும் நிறைந்தனவும் வீண்எண்ணங் கொண்டனவும் ஆன

மூட்டைகள் சுமந்தனராய்க் காதலிளைஞர் பலர் தொகுதி தொகுதியாக வருதலுங் கண்டேன்; இங்ஙனங் கண்ட காட்சியில் உண்டான பெரும் புதுமை என்னென்றால், அவ்வாறு வந்த காதலுள்ள முடையார் அப்பெரிய இடர்ப்பொதியின் பொறையால் தம் உள்ளம் இருபிளவாய் அழிவதுபோல் நெட்டுயிர்ப்பெறிந்தனராயினும், அக்குவியலின் அருகேவந்ததுந் தம்மூட்டைகளை எறிந்து விட மனமிலராய் வருந்தி நின்றனர்; பின்னர்ச் சிறிது வீணே வருந்தி முயன்று பார்த்தபின், தந்தலைகளை அசைத்துக்கொண்டு வந்ததுபோலவே பொறை சுமந்தனராய் அப்புறம்போயினர். இன்னும் அங்கே பெரு முதுமகளிர் பலர் தம்முடம்பின் திரைந்த தோல்களை எறிந்து விடுதலும், இளையமகளிர் பலர் தம் முடம்பின் பழுப்பான நிறமுடையதோலை உரித்து எறிதலுங் கண்டேன். இன்னும் அங்கே சிவந்த மூக்குகளும், பருத்த உதடுகளுங், கறைப்பற்களும் பெரும்பெருங் குவியலாய்க் கிடந்தன. இவ்வாறு மிக உயர்ந்து ஓங்கிய அத் துன்ப மலையிற் பெரும்பாலும் அழகில்லாத உடம்பினுறுப்புகளே விரவிக்கிடத்தலைக் காண்டலும், உண்மையாகவே எனக்குப் பெரியதோர் இறும்பூது எழுவதாயிற்று. இங்ஙனம் நான் இறும்பூதுற்றுக் காண்கையில், ஒருவன் ஏனையோரைக் காட்டினும் பெரும்பொறை தாங்கினனாய் அவ் விடர்ப்பொருப்பின் அருகே நெருங்கிப் பெரிது எழுந்த மகிழ்ச்சியோடு அதனை வீசி எறிந்தான்; எறிதலும், அஃதவனுக்கு இயற்கையே முதுகிலுள்ள பரிய முரிப்பின் தசையென்று கண்டு கொண்டேன். இதுபோலவே இன்னும் அங்கு எல்லாவகையான உடம்பின் சீர்கேடுகளுங் குவிக்கப்பட்டிருந்தன;

என்றாலும், அச் சிர்கேடுகளிற் பெரும்பாலன உண்மை யல்ல வென்பதூஉம், அவரவர்தம் வீண்எண்ணத்தாற் பிறந்தனவா மென்பதூஉம் யான் இனிதறிவேனாயி னேன். இனி, மக்கட்கு இயற்கையே உண்டாம் நோய் கள் முழுமையுஞ் சேர்ந்த கலவைச் சிறுபொதி யொவ் வொன்று அழகிய மக்கள் பலப்பலர் கையிலும் இருக்கக் கண்டேன்; இச் சிறுபொதியின்பெயர் சினம் என்று சொல்லப்படும். இனி, இங்கு இவை யெல்லாவற்றினும் எனக்குப் பெரியதொரு வியப்பினை யுண்டுபண்ணிய தொன்றுண்டு; அஃது தென்னையெனின், இம் முழுக்குவி யலிலும் மடமை ஒன்றாவது, பொல்லாங்கு ஒன்றாவது எறியப்படவே இல்லை; இதனால், அரிதிற்கிடைத்த இந் நேரத்தில் மக்கள் ஒவ்வொருவருந் தங்கடங்கட்குவேண் டாதனவா யுள்ள கொந்தளிக்கும் விழைவுகள் மனச் சாய்வுகள் மனநொய்ம்மைகள் முதலானவற்றை விலக் கிக் கொள்ளுகின்றிலரே! என உள் நினைந்து வியந்தேன்.

“இவற்றிற்கு இடையே, தான் இழைத்த குற்றங் களைச் சுமந்துகொண்டு வந்த பெருங் காவாலி ஒருவனைக் குறிப்பாய் நோக்கினேன்; அவன் வீசிய மூட்டையை ஆராய்ந்து பார்க்கையில், அவன் தன் குற்றங்களை நீக்கி விடுதற்கு மனமின்றித் தன் நினைவைமட்டும் எறிந்து போயினா னென்பது தெற்றென விளங்கிற்று. அவற்குப் பின்னை பயனற்ற வீணனான பட்டிமகன் ஒருவன் விரைந்து போந்து தன்மடமையை எறிதல்விட்டுத் தன் நாண்டகைமையையே வீசிப்போயினான்.

“இங்ஙனம் மக்கட்டொகுதி முழுதுந் தம்முடைய அரும்பொறைகளை இறக்கிச் சென்றபின், இந்நேரத்தில் இதனை நடைபெறுவித்தற் பொருட்டு உலாவிக்கொண்

டிருந்த ஒரு சூர் அணங்கு, தன்னந்தனியளாய் இக்காட்சியினைப் பார்த்துக்கொண்டு வறிதேநிற்கும் என்னருகே வந்தது; வருதலும் எனக்கு ஒரு மனத்தடுமாற்றம் உண்டாயிற்று; சடுதியில் அவள் தன்கையிற் பிடித்திருந்த பெருக்கக்கண்ணாடியினை என்கண்களினெதிரே நேராகப் பிடித்தனள். அதில் உடனே என்முகத்தைக்காண்டலும், மிகச் சிறிதாயிருந்த அவ்வடிவம் இப்போது மிகப் பெரிதாய்த் தோன்றுவதைக்கண்டு மருண்டேன். இவ்வெதிர்த்தோற்றத்தின் வரம்பு கடந்த உறுப்பின் அகலத்தை நோக்க நோக்க என் உருவத்தின்மேல் எனக்கே வெறுப்புண்டாயிற்று; அதன் பின் அதனை முகமூடியைப் போல் என்னினின்றும் வீசியெறிந்தேன். இப்போது எனது நல்வினையால் என் அருகே நின்ற ஒருவன் தன் முகம் மிக நீண்டதாயிருந்தமைகண்டு, சிறிது முன்னே அதனை அம் மக்கட் டொன்பமலைமேற் பிடுங்கியெறிந்துவிட்டு நின்றுகொண் டிருந்தான். உண்மையிலேயே அவன் முகம் நாணத்தக்கவகையாய் மிக நீண்டுதான் இருந்தது; வாய்மையே பேசுங்கால், அவன் மோவாய் மட்டும் என் முழு முகத்தினளவு பெரிதாயிருந்தது என்று நம்புகின்றேன். நாங்கள் இருவேமும் எங்கள் உறுப்பின் அழகின்மையைத் திருத்திக் கொள்வதற்கு நல்லநேரம் வாய்த்தது. எல்லாருந் தாந்தாந் தரவேண்டியனவற்றைத் தந்து போகட்டமையால், ஒவ்வொருவருந் தமக்குள்ள குறையினை மற்றைப் பிறரொடு மாற்றிக் கொண்டு நிறைவு செய்துகொள்ள இடம்பெறுவாராயினர்.

"இங்ஙனம் மக்களெல்லாருந் தமக்குரிய துன்பங்களினின்றும் விடுதிபெற்றமை கண்டு உரையளவு கடந்த

உவகை எய்தினேன். இவ்வாறு அப்பொழுது நாங்கள் எல்லேமும் அக் குவியலைச் சூழ்ந்து நின்று கொண்டு அதிற் சேர்ந்து கிடந்தவற்றைப் பார்த்தேமாயினுந், தமக்கு வாணுளிற் பெறும் இன்பமும் நலமும் இக் குவியலில் இவைதா மென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் நின்றோர் அப் பெருங்குழாத்தில் யாருமே இலர். இப்படியாயின், இவற் றிற்கு இயற்கையிலே உரிமை யுடையோர் இவற்றைத் துன்புறுத்தும் பெரும் பொறையாகக் கொண்டவா றென்னையென்று நினைந்து நினைந்து வியப்படைந்தேன்.

"இவ்வாறு, இத்துன்பக் குழம்பலையும் அலைசலையுங் கருத்தாய்ப் பார்த்து எண்ணியவண்ணமாய் யாம்நிற்கை யில், அத்தாணி மண்டபத் தரியணைமீது அமர்ந்தருளிய அறக் கடவுள் தந் திருவுளமுவந்து, 'இப்போது ஒவ் வொருவருந் தாந் தாம் விரும்புமாறு தமக்குள்ள துன் பத்தை மாற்றி, அக்குவியலினின்றும் பிரித்தெடுத்துக் கொடுக்கப் படுவதை மூட்டைகட்டிக்கொண்டு தமது இருப்பிடஞ் சேரலாம்' என்று இரண்டாமுறையும் ஒரு கட்டளையிட்டருளினர்.

"இக்கட்டளை பிறத்தலும், **வீண் எண்ணம்** என்று அப்பெண் திரும்பவுஞ்சுருசுருப்பாகத் தொழின்முயற்சி யிற் புகுந்து, அத்துன்பக்குவியல் முழுமையும் அவ ரவர்க்கு வேண்டும் வகையாற் பகுத்துப்பகுத்துச் சுமை கட்டி, நம்ப வியலாத விரைவுடன் அவரவர்க்குரிய மூட் டையை அவரவர்தோள்மேல்ஏற்றிவிட்டாள். இப்போது கிளம்பிய அலைசலையும் விரைசலையும் அளவிட்டுரைத்தல் முடியாது. இந்நேரத்தில் நான்கண்டறிந்த சிலவற்றை உல கிற்கு வெளியிடுகின்றேன். போற்றத்தக்க நரைத்தோற்

றம் உடையனான முதியோன் ஒருவன் தனக்கிருந்த அடி வயிற்று நோயை வீசி எறிந்தபின், தன் காணியாட்சிக்கு உரிமை பெறுதற்பொருட்டு எடுப்புப்பிள்ளை வேண்டியிருந்தமையின், அக்குவியலில் தந்தையால் வெகுண்டு எறியப்பட்ட கடன் றவறிய மகன்ஒருவனை விரைந்தெடுத்தனன். அங்ஙனந் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட நன்றியில்லா இளைஞன் கால்மணி நேரத்திற்குள் அம்முதியோன் தாடியைப் பிடித்து இழுத்து அவன் மூளையைத் திறந்து சிதறஅடிக்க விரும்பினான். இதனால் வெருக்கொண்ட அம்முதியோன், வயிற்றைப் பிசைந்தவண்ணமாய் வருந்தித் தன்னெதிரே வந்த அப்பையன் தந்தையைப் பார்த்து 'நின்மகனைஎடுத்துக்கொண்டு பெயர்த்தும் என் வயிற்றுவலியை எனக்குக் கொடுத்துவிடு' என்று மிக இரந்துவேண்டினன். வேண்டியும் என்னை? அவர் இருவருந் தாம் தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டவற்றை மறித்துந் தம தெண்ணப்படியே மாற்றிக்கொள்வதற்கு வலியற்றவரானார்கள். தோணியில் தண்டுவலிக்கும் வேலையிலிருந்த ஏழை அடிமைஒருவன் தன் கால்விலங்கினைக் கழற்றி யெறிந்துவிட்டு, அதற்குமாறாகப் பொருத்துப்பிடிப்புநோயைத் தெரிந்து எடுத்துக் கொண்டனன். கொண்டபின் முகஞ்சுளித்து மிக வருந்தினமையால், அவனும் இக் கொடுக்கல்வாங்கலில் ஊதியம் பெற்றானில்லை யென்பது நோக்குவார்க்கெல்லாம் எளிது விளங்கும். இன்னும் இவ்வாறே, அங்கு வறுமைக்கு மாறாக நோயினையுஞ், செரியாமைக்கு மாறாகப் பசியினையுந், துன்பத்திற்குமாறாகக் கவலையினையுங் கைக்கொண்டு பல வகைப் பண்டமாற்றுகள் நிகழ்ந்தமைகண்டு மிகவுங் களிப்புண்டாற்று.

"இனிப், பெண்டொகுப்பாருந் தம்முள் ஒருவரொருவர்க்குரிய உறுப்பின்வடிவுகளை மாற்றிக்கொண்டிரம்பவும் முயற்சியாய் வாணிகஞ்செய்தனர். ஒருத்தி தன் ஒருபிடி நரைமயிரைக் கொடுத்து ஒருபிளவைக் கட்டியை வாங்கிக்கொண்டாள்; மற்றொருத்தி தன் சிற்றிடையினைக் கொடுத்துத் திரண்டுருண்ட இரண்டு தோள்களை எடுத்துக்கொண்டாள்; வேறொருத்தி தன் கற்புடைமையினைத் தந்து தன் அழகுகெட்ட முகத்தினைத் திருத்தி வாங்கிக்கொண்டாள்; ஆயினும், இங்ஙனஞ் செய்துழியெல்லாம் புதுக் குறைப்பாட்டினுக்கு உரிமைகொண்டார் பலருள்ளும் ஒருவரேனும் அடுத்தநேரத்திலேயே அது பழைய குறையைக்காட்டினும் இடர்ப்படுப்பதாதலை விளங்க அறியாமை இல்லை. இவ்வாறே அச்சூழலினுள்ளார் ஒவ்வொருவருந் தமக்கிருந்த பழங்குறைக்குமாறாகப் பெற்ற புதுக்குறையினால் மகிழ்தலின்றி ஒருதலையாக இடருழத்தலையே கண்டு வருந்தினேன். ஆனாலும், நமக்கு எய்தும் இடர்கள் அனையவும் நாம்பொறுக்குமளவில் நம்வலிவுக்கு இசைய அளவாக வகுத்துப் பொருத்தப் படுகின்றனவோ, அன்றி அவை பழகப்பழக நம்மால் தாங்கப்படும் இயற்கையவாய் இணங்குகின்றனவோ இன்னதென்று நிலையிடுதற்குப் புகுந்தேன்;

"இனி, அங்கு முன்மொழிந்த கூனன் ஒருவன் தன் முதுகிலிருந்த இமிலைப் போக்கிவிட்டுச், சிறுநீர்ப்பையிற் கல்லொன்று இடுவித்துக்கொண்டு உருவம் மிகத்திருந்தி ஒழுங்காய்ப்போதலையும், இவனோடு இவ்வாறு மாற்றிக்கொண்ட அழகிற்சிறந்தான் ஒருவன் தான் முன்னே மகளிரால் நன்கு புகழப்பட்ட அழகிய நல்லுருவத்தை இழந்து, அம்மகளிர் கூட்டத்தினூடே தன்தலைக்குமேல்

தன் இரண்டுதோள்களும் பிதுங்கக் கூனி நடந்துபோதலையுங் கண்டு இரக்கம் மிகுந்து என் னெஞ்சம் நெக்குடைந்தது.

"இதற்கிடையில் நான் எய்திய ஊதியத்தின் இயல்பினையுங் கூறுதுவிடுதலின்றி விளம்பி விடுகின்றேன். நீண்ட முகமுடையனை என் நண்பன் என் சிறியமுகத்தைத் தான் வாங்கிக்கொண்ட துணையானே மிகவுங் கோணங்கியான வடிவ முடையனாய் நிற்றலைக் காண்டலும், என் முகத்தை நானே கொடுத்து அவனை வெட்கப்படுத்தி விட்டதனை எண்ணித் தாங்கமுடியாமற் சிரிப்பேனாயினேன். அன்னோ! அந்நண்பன் நான் பகடிபண்ணுதலைத் தெரிந்து கொண்டு, தான் செய்ததைப் பற்றி மிகவும் நாணமுறுவா னாயினன்; மற்று, என்திறத்தை ஆராய்கையில் நான்பெற்ற வெற்றியைக்குறித்து நான் உவப்பதற்கும் இடமில்லாமற் போயிற்று; என்னை? என் நெற்றியைத் தொடுதற்கு விரும்பி விரலை உயர்த்துகையில் அவ்விரல் அவ்விடத்தைத்தப்பி என் மேலிதழின் மேற்றெற்றுப்பட்டது. அஃதல்லாமலும், என் மூக்கு மிக நீண்டு விட்டமையால் என் முகத்தைத் தடவிப் பார்த்து அதன் வேறு ஒரு பகுதியைத் தொடுகையிலெல்லாம் இரண்டுமூன்றுமுறை என்கை மூக்கின்மேற் றட்டுப்பட்டு நோயை உண்டாக்கிற்று. இவ்வாறே என்னருகில் நின்ற வேறிரு செல்வர்களும் என்னைப்போலவே ஏளனமான நிலையை யெய்தினராய் நிற்றலுங் கண்டேன். இவர் இருவருந் தங்கட்குள்ள தடித்து வளைந்த இரண்டு கால்களையுங் கெண்டைச்சதையின்றி மெலிந்து கோல்கள் போல் நீண்ட மற்றிரண்டு கால்களையுந் தமது மடமைத் தன்மையால் மாற்றிக்கொண்டு நின்றனர். இவருள் ஒரு

வன் தன்னியற்கையுயரம் போய் ஊன்றுகோலைப்பற்றி அதன்மேல் நடப்பவன்போல் மிகஉயர்ந்து நீண்டமை யால், அவன் தலை வானத்திலே காற்றிற் சுழல்வதுபோல் தோன்றிற்று; மற்றொருவன் தான் நடக்க முந்துகையில் தன் புதியகால்கள் வளைந்து வளைந்து சுழன்றமையால் எவ்வாறு நடப்பதென்றே தெரியாமல் வருந்தினன். இவனைப்பார்த்தலும் பகடிபண்ண வேண்டுமென்னும் விருப்பம் எனக்கு எழுந்தமையால், என் கையிலிருந்த பிரப்பங்கோலை நிலத்தில் ஊன்றி நேராக ஒருகோடு இழுத்து, 'இக்கோட்டின் வழியே நேராகநடந்து இக் கோலண்டை கால்மணி நேரத்தில் வருகுவையாயின் இது தருவேன்' என்று, தீவிய கொடிமுந்திரிப் பழம் பிழிந்த சாறடைத்த குப்பி ஒன்றை வைத்துப் பகடி பண்ணி மகிழ்ந்தேன்.

''கடைப்படியாக அவ்விடர்க்குவியல் முழுதும் ஆண்பெண்என்னும் இருபாலார்க்கும் பகுத்திடப்பட்ட பின்னர்த், தத்தமக்குரிய பல்வகைப் பொறையினையுந் தாங்கமாட்டாமற் சுமந்துகொண்டு அங்குமிங்குஞ் செல்வாரான அம்மக்களை நோக்குகையில் அவர்நிறம் பெரிதும் இரங்கத்தக்கதாயிருந்தது. அவ் வெளிநிலமெங் கும் முணு முணுப்பும், முறையீடும், புலம்பலும், அழு கையும் நிரம்பின. இதனைக் கண்ட அறக்கடவுள் அவ் வேழைகள்மீது பெரிதுந் திருவுளம் இரங்கி, அவர்தமக்கு இயற்கையிலே யுரியவற்றை மறுபடியும் ஈந்தருளுதற் பொருட்டு இரண்டாமுறையும் அவர்தம் பொறைகளை யிறக்கி நிலத்தே உய்க்கும்படி கட்டளையிட்டருளினர். அருளலும், அவரெல்லாங் கதுமெனப் பேருவகை எய்தி அங்ஙனமே செய்தனர்; அதன்பிறகு, முன்னே அவர்

கள் எல்லார்க்கும் பெரியதொரு பாயங்காட்டி, அவர்களை அதன்கண் விடுத்து ஏமாற்றிய சூர்மகள் அங்கிருந்தவாறே மறைந்தொழியும்படி கட்டளையிடப் பெற்றாள். அவட்கு மாறாக, முற்றும் வேறான வடிவமுடைய நல்ல ஒரு தெய்வமகள் வருவாளாயினள்: அவளது ஒழுகலாறு நேர்மையும் அமைதியு முடையதாயிருந்தது, அவளது வடிவம் பொறையும் உள்ளக்களிப்பு முடையதாய் விளங்கிற்று. அவள் சிறிதுநேரத்திற்கு ஒருமுறை மான் மருட்டுந் தன்விழிகளால் வான்மேல்நோக்கி. அவ்வறக் கடவுளைப் புல்லிப்பார்த்தனள். அவள்பெயர் **பொறுமை** எனப்படும். அத்தெய்வமகள் அத்துன்பமலையின் அருகே அணுகி நின்றவுடனே, அங்கு எனக்கு மிகவும் வியப்பாகக் காணப்பட்டது என்னையோ வெனின், மிகப் பெருத்துயர்ந்த அக் குவியன் முழுதுங் குறுகிச் சுருங்கி முன்னிருந்த பருமனில் மூன்றி லொரு கூறுகூடக் காணப்படுவதின்றாயிற்று. அதன்பின் அவள் ஒவ்வொருவர்க்குந் தக்கவாறு உரிய துன்பங்களைத் திரும்பக் கொடுத்து, அவற்றை எளிதிலே ஏற்றபடி நுகர்ந்தொழிக்கும் நன்முறையினையும் அவர்க்குக் கற்பித்து விடுத்தனள். விடுப்பவே, அவர்கள் தாமே முன்தெரிந்தெடுத்ததனைத் தமக்கு வந்து நேர்ந்த இடரில் அகப்படாது, அறிவிற் சான்ற அம்மகளின் சொல்லுறுதிவழிப்பட்டு ஒழுக இசைந்ததுபற்றி மிக வுவந்து சென்றனர்.

"இத்தோற்றத்தினின்றும் நன்கு தெளியற்பாலனவாம் நன்னெறித்திறங்கள் பல உளவாயினுஞ், சிறப்பாக இதனால் நான் அறிந்தன: எனக்கு நேருந் துன்பங்களை நுகர்தற்கு அஞ்சி யான் மனக்குறை கொள்ளல் என்றும் ஆகாதென்பதூஉம், பிறர்க்கு உளவாம் இன்பங்களைச்

கண்டு மனமழுங்கல் பொருந்தா தென்பதூஉமேயாம்; என்னை? ஒருவன், அயலானொருவன் எய்துந் துன்பங் களின் இயற்கையை உள்ளவாறு அளந்தறிதல் ஏலாமை யாமென்க. இந்த ஏதுவினைக் கடைப்பிடித்தே, பிறர் இடும் முறையீடுகளை மிக எளியனவாக நினைப்பது கூடா தென்றும், என்னுரிமை யுடன்பிறப்பினரான மக்கள் எய்துந் துயரங்களைப்பற்றி இரக்கமும் மனவுருக்கமும் உறக்கடவேன் என்றும் உறுதி செய்து கொண்டேன்.”

மராடன்கண்ட காட்சி

ஆண் பெண் என்னும் இருபாலார்க்கு மட்டுமே யன்றி, விலங்குகளுக்கும் புற்பூண்டுகளுக்கும், உயிரில்லாதன வாகிய மரக்கட்டை கற்களுக்கும், இன்னும் எல்லாத் தோற்றங்களுக்குமே உயிர் உண்டென்று அமெரிக்க தேயத்து மக்கள் நம்பிவருகின்றனர்; கைத்தொழிலாற் செய்யப்படுங் கத்தி, படகு, கண்ணாடி முதலியவற்றிற்கும் அஃது உண்டென்று நம்புகின்றார்கள். இப்பொருள்களில் ஏதேனும் ஒன்று அழியுங்காலத்து, அதன் ஆவியானது, ஆண்பெண்களின் ஆவிகள் இருக்கும் வேறோர் உலகத் திற்குச் செல்லுகின்றதெனவும் நினைக்கின்றனர். இந்த ஏதுப்பற்றியே தங்கள் நண்பர்கள் இறந்தால், அவர்கள் தாம் உயிரோடிருந்தகாலத்து மரத்தாற் சமைத்த வில்லுங் கணையுமுதலான கருவிகளை இம்மையுலகில் வழங்கியது போலவே, அவர்கள் மறுமையுலகிலும் அவற்றின் ஆவி களைக் கையாளும் பொருட்டு, அவற்றை எப்போதும் அவர்களது சவத்தின் பக்கத்தே வைப்பர். இத்தகைய கொள்கை எத்துணைப் பொருந்தாததாய்த் தோன்றினும், நந் தேயத்துச் சான்றோர்களும் இவைபோல் முழுதும் நம்பவியலாத பல கொள்கைகளையும் நிலைநாட்டி யிருக் கின்றனர். குறிப்பாய்ச் **சங்கர**மதவழிப்பட்டவர்கள் மனவுலகத்தைப் பற்றிப் பேசுங்கால் வெறிய எண்ணத் தின் அளவாயுள்ள பொருள்களையும் உயிர்களையும் பற் றியே உரையாடக் காண்கின்றாமன்றோ? **பாற்கரிய** மத

வாதிகளுட் பல்லோரும் இங்ஙனமே தாங்கூறும் பொருள் களை விளங்காவகையாய் விரித்துப் பேசுகின்றனர். இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக, ஓர் அறிஞர் காந்தக் கல்லைப் பற்றித் தாம் விரித்தெழுதிய ஓர் உரையில் அக் கல்லின் இழுக்கும் ஆற்றலானது தீயின் சேர்க்கையால் அழிந்துபோம் என்பதனை நிலைநிறுத்துவான் புகுந்து, அவர் தாம் ஒருநாள் கொழுந்துவிட்டெரிந்த நிலக்கரித் தொகுதியினிடையில் ஒரு காந்தக்கல்லை இடுவித்து உன் னிப்பாய் நோக்குகையில் அதிலிருந்து நீலவண்ணமான ஒருபுகை திரண்டு மேல் எழும்புவதைப் பார்த்து, அப் புகையே அக்கல்லின் உண்மைவடிவ மாகுமென நம்பி உரை கூறினர்; அவர் அவ்வாறுகூறிய அக்கல்லின் புகை வடிவே அதன் உயிராகும் என்பதூஉம் அவரது கருத்தா யிற் றென்க.

இனி, ஆவிவடிவங்கள் தொகுதி தொகுதியா யிருக் கும் ஓரிடத்திற்கு—அதாவது மறுமையுலகமென்று இங் குள்ள நாம் வழங்குகிற அவ்விடத்திற்குத், தங்கள் தேயத் தான்ஒருவன் கனவிற்போய் வந்தனனாக அமெரிக்கர் தமக்குள் ஒரு கதை வழங்கிவருகின்றது. அவன் அங் ஙனம் போய் மீண்ட பின்னர், இறந்தோர் உறையும் அவ் விடத்தில் தான் கண்டன முற்றுந் தெற்றெனவிளங்கத் தன் நண்பர்கட்கு எடுத்துக்கூறினன். இதனைப்பற்றிப் பழமை தொட்டு அவர்கள், தமக்குள் எவ்வகையான வரலாறு வழங்கிவருகின்ருர்க ளென்பதைக், கூடுமாயின். உசாவித் தெரிந்துகொள்ளும்படி அவ்வமெரிக்கதேயத்து மன்னர்கள்பால் மொழிபெயர்ப்பாளனு யிருக்கும் ஒரு வனை என்நண்பன் ஒருவன் ஏவினன். அவன் அவர் களைப் பலமுறையும் உசாவிய பலவகை வினுக்களால்

தெரிந்துகொண்ட அளவு அது பின்வருமாறு எழுதப் படலாயிற்று:—

அக்காட்சியைக்கண்டு மீண்ட மாடன் என்பான் ஒருவன் குடைவாக இருக்கும் ஒருமலையடிவாரத்தில் நெடுவழி நடந்துசென்றபின் ஆவிவடிவங்கள் தங்கும் உலகத்தின் எல்லையிற் கடைசியாகவந்துசேர்ந்தான்; அவ் வெல்லையிற் குறுஞ்செடிகளும், முட்செடிகளுங், கூரிய முட்களும் ஒன்றோடொன்று சன்னல்பின்னலாகப் பிணைந்ததோர் அடர்ந்தகாடு இருந்தமையால் அத னிடையே வழிகண்டு நுழைவது கூடாதாயிற்று. அவன் அக்காட்டின் எப்பக்கத்திலாவது சுவடுபட்ட ஒற்றடிப் பட்டம் ஏதேனும் உண்டாவென உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், அதன் ஒருபக்கத்தில் தனக்குரிய இரையைத் தேடி அதனைப் பதுங்கிப் பார்க்குமாறு போலவே தன்மேல் விழிவைத்துப் படுத்துக்கொண் டிருக்கும் நிலையில் ஒருபெருங் கோளரியைக் கண்டான்; கண்டலுங், திடுச்கிட்டுப் பின்றுங்கினன்; அவ்வரிமா வும் உடனே துள்ளி எழுந்து அவன்மேற் பாய்ந்தது. அப் பொழ்து தன்னிடத்து ஏதொரு படைக்கலமும் இல் லாமையால், கீழ்க்கிடந்த ஒரு பெருங்கல்லைத் தன்கையி லெடுப்பதற்குக் குனிந்தான்; குனிந்து பற்றுகையில் அஃ தவன் கையிற் பற்றப்படாது போகவே அவன் பெரிதும் வியப்புற்று, அஃது ஒரு கல்லின் வெறுந்தோற்றமே என்று கண்டான். இங்ஙனம் இதில் இவன் ஏமாந்து போனலும், மற்றவகையில் மிக மகிழ்வதானன்; அவன்றன் இடது தோளை வந்து பற்றிய அவ் அரிமா அதனைப் புண்படுத்த மாட்டாதாயிற்று; அஃது அக்கொலைவிலங்கின் பேயுருத் தோற்றமென்றே அவன் கண்டுகொண்டான். வலிவிழந்த

அப்பகைவிலங்கினின்றுந் தப்பி அவன் அக்காட்டண்டைபோய் அதனைச் சிறிதுநேரம் உற்றுப்பார்த்த பின், மற்றைப்பக்கத்தைக் காட்டிலும் அலைசலாயிருந்த ஒரு பாகத்தின் வழியாய்த் தள்ளி உள் நுழைவதற்கு முன்னினான். முன்னித் தள்ளலும் அப்புதல்கள் அவன் கையி லகப்படாது வறியவாயிருந்தமையாற், பின்னும் மிக வியப்படைந்து, திறந்தவெளியில் நடப்பதுபோல் அத்துணை எளிதாக முட்களிடையிலும் முட்செடிகளிடையிலும் நடந்துசென்றான். சுருங்கச் சொல்லுதால், அக்காடு முழுவதூஉங் காட்டின் வெறுந் தோற்றமே யன்றிப் பிறிதில்லை என்க. ஆகவே, முட்செடிகளும முள்ளும் பம்பிய இந்தப் பெருங்குறுங்காடு அகத்தே தங்கும் ஆவிகளுக்கு ஓர் அரணைக் கோலிய பச்சை பரவேலியேயாகு மென்றும், இம்முட்செடிகளும் முட்களின் கூரியமுனைகளும் ஊனுங்குருதியும்நிரம்பிய வுடம்பைக் கிழிக்கும் வலியிலவாயினும், மிக நுண்ணிய ஆவியின் உடம்புகளைக் கிற வல்லனவேயா மென்றும் அவன் உடனே முடிவுசெய்தான். இவ்வகையான நினைவோடும் இந்தச் சிக்கலான காட்டின் ஊடே புகுந்துபோதற்குத் தீர்மானஞ்செய்து, இவன் உள்ளே செல்லச் செல்ல நிவியமணங்கமழுந்தென்றற்காற்றும்வரவர மிகுதியாயும் இனிதாயுந் தன்மேல் வந்து வீசுதலை உணர்ந்தான். இவ்வாறு சிறிது வழி நடந்துபோவதற்குள் முட்களும் முட்செடிகளும் வளர்ந்தஇடம் முடிந்துபோக, நறுமணங் கமழ்வனவும் நிறஞ் சிறந்தனவுமாகிய மலர்களால் மூடப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான பசியமரங்கள் அழகுவாய்ந்து நிற்றலினால் இனியன பலவும் நிரம்பிய காடாய்த்தோன்றும் பிறிது ஓரிடந், தான் முன்கடந்துபோந்த முள்ளந

காட்டிற்குக் கரைவகுத்தாற்போல் இருக்கக் கண்டான். இனிமை வாய்ந்த அச்காட்டிடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, அதனாற் சூழப்பட்ட திறந்த வெளியிற் புகுந்தபோது, தன் அருகே குதிரை வயவர் பலர் கடுகிச் செல்லக் கண்டு, அதன்பிற் சிறிதுநேரங் கழித்து நாய்க் கூட்டங் குலைக்கும் ஓசை கேட்டான். இது கேட்டு முடிவதற்குட், பால்போலும் வெளியதொரு குதிரையுருவின் முதுகு மேல் ஓர் இளைஞன் அமர்ந்துகொண்டு, உரைக்கலாகாத விரைவுடன், தமக்கு முன் ஓடாநின்ற ஒருமுயலின் உருவினை வேட்டங்கொள்ளத் தொடரும் நூறு வேட்டை நாய்களின் ஆவிகளைப் பின்பற்றிப் பாய்ந்துசெல்லக் கண்டான். அந்தவெள்ளைக்குதிரைமேற் போந்த இளைஞன் தன் மருங்கே அணுகியபோது அவனை நன்றாய் உற்றுப் பார்த்து, அவன்றன் அரும் பெருந் தன்மைகளை நினைந்து நினைந்து அமெரிக்க தேயத்து மேற்பகுதிகளில் உள்ளார் எல்லாரும் அப்போது எங்கும் புலப்புதற் கேதுவாய் அரையாண்டிற்குமுன் இறந்துபோன நிச்சராகவன் என்னும் அரசிளம் புதல்வனாயிருக்கக் கண்டான்.

இனி, அவன் அக்காட்டை விட்டு அகன்ற பின்னர்ப், பூக்கள் மிடைந்த வெளிநிலங்களையும், பசும்புன்னிலங்களையும், ஓடுகால்களையுங், கதிரவன் வெளிச்சம் படுங் குன்றுகளையும், நிழல்படர்ந்த பள்ளத்தாக்குகளையுங் கண்டு, தானறிந்த சொற்களாலாவது பிறர்க்குள்ள கருத்துக்களாலாவது அவற்றின் சிறப்பைவிரித்துரைக்கலாகாதென எண்ணி உவப்பெய்தினன். இவ்வளவு இன்பமான இடத்தில் அளவிறந்த ஆவி உருக்கள் தத்தம் எண்ணஞ்சென்றவாறு தொகுதி தொகுதியாக விளையாட்டயர்தலுஞ் சிலம்பம் பழகுதலுஞ் செய்து உறைந்துவர

லாயின. அவ்வாவிகளிற்சில ஓர் இருப்புச்சில்லே அங்கு மிங்குமாக எறிந்துகொண்டிருந்தன; வேறு சில ஒரு குறுந்தறியினுருவத்தை ஊன்றிக்கொண்டிருந்தன; மற்றுஞ்சில ஒரு குதிரையினுருவைப் பழக்கிக்கொண்டிருந்தன; இன்னும்பல இறந்துபோனகருவிகளின் (அமெரிக்க தேயத்துமக்கள் தாம் புழங்கிய கருவிகள் உடைந்தாயினும் எரிந்தாயினும் போனல் அவை இறந்தனவென்றே தங்கள் மொழியிற் சொல்லுகிறார்கள்) உருக்களைக் கொண்டு திறமை வாய்ந்த கைத்தொழில்கள் புரிவதிற் கூட்டங் கூட்டமாய்த் தலையிட்டிருந்தன. பெருமகிழ்ச்சி பயப்பதான இக்காட்சியைக் கண்டு செல்கையில், மிகப் பலவகையான நிற வேறுபாட்டோடுஞ் செழிப்புற்றுத் தன்னைச்சுற்றி எங்கும் வளர்ந்து எழுந்துநிற்கும் நறுமலர்களிற் பெரும்பாலன, தன்னாட்டிலுந் தான் எஞ்ஞான்றும் பாராதனவா யிருந்தமையால், அவற்றைப்பறிப்பதற்குத் தான் பலமுறையும் அவாவினன். ஆனலோ, அவை காட்சிப்புலனும் பொருள்களே யல்லாமல் தொட்டறிதற்கு இயலா வெறுந்தோற்றமேயெனச் சிறிது நேரத்துள் தெரிந்துகொண்டான். கடைசியாக அவன் ஒரு பெரிய யாற்றங்கரைப் பக்கத்தில் வந்து, தானே மீன்பிடித்தற்றெழிலில் வல்லவனாதலால், அங்கே தூண்டிற்காரனொருவன் பலதிறப்பட்ட பல அளவான மீன்களைப் பிடித்து இட, அவை அவனருகே மேலுங் கீழுமாய்த் துள்ளிக்கொண்டிருத்தலைப் பார்க்கும் பொருட்டுக் கரைமேற் சிறிதுநேரம் நின்றான்.

மராடன் என்னும் இந்த அமெரிக்கன் தன்றேயத்திலுள்ள மகளிரிற் பேரழகாற் சிறந்த ஒரு மங்கையை முன்னே மணந்தானென்பதும், அவளாற் பலபிள்ளை

களைப் பெற்றானென்பதும் யான் முன்னமே குறித்திருக்க வேண்டும். இவ்விருவரும் மாறாக் காதற்கிழமையோடும், ஒருவர் ஒருவர்பாற் றிண்ணிதாகப் பிணிக்கப்பட்ட உள்ளத்தோடும் புகழ்பெற வாழ்ந்து வந்தமைபற்றி, அவன் தேயத்தார் வதுவை யயரும் மணமகன் மணமகளை வாழ்த்துங்கால், 'மராடனும் அருத்தில்லையும்போல் ஒருமித்து வாழக்கடவீர்கள்'' என்று இன்று காறும் வாழ்த்துரைபகர்வது வழக்கம். மராடன் மேற்கூறியவாறு அச்செப்படவன் பக்கத்திற் சிறிது நேரந்தான் நின்றிருப்பன்; அவ்வளவில், தன் மாறாக்காதலி அருத்தில்லையினுருவைக் கண்டு, அவளை அவன் இன்னளென்று தெரிந்து கொள்ளுதற்கு முன், அவன்மேல் அவள் தன் கண்ணைச் சிறிதுநேரம் பதியவைத்துப் பார்த்தனள்; உடனே அவள் கைகள் அவனைத் தழுவுதற்கு நீண்டன, அவள் கண்களில் நீர் ஆறாய்ப் பெருகிவழிந்தது, அவள் பார்வையும் அவள் கைகளும், அவள் குரலும் அவனைத் தன்மாட்டு அழைத்தன; அவ்வியாறு கடக்கலாகா அருமைத்தென்று அதே நேரத்தில் தெரிப்பனவும் போன்றன. தன் அன்பிற்குரிய அருத்தில்லையைக் கண்ட வளவானே அவ்வமெரிக்க னுள்ளத்தி லெழுந்த களிப்பு, துயர், காதல், விருப்பு, வியப்பு என்ற உணர்வின் றொகுதியை எவர்தாம் விளக்கியுரைக்கவல்லார்? அவளைப் பார்த்தபொழுது அவன் தன்கன்னங்களில் யாறுபோல் ஒழுகி ஓடிய கண்ணீராலன்றிப் பிறிதொருவாற்றானும் அதனைத் தெரித்துரைக்க மாட்டாதாயினன். இந்த நிலையில் அவன் நெடுநேரம் நின்றிலன்; உடனே தன்எதிரே யிருந்த நீரோட்டத்திற் குதித்து வீழ்ந்தான்; வீழ்தலும், அஃதொரு யாற்றின் தோற்றமா யிருந்ததன்றி வேறல்லாமை கண்டு

அதனடியில் நடந்துபோய் மற்றைப்பக்கத்துக் கரைமேல் ஏறினன். அங்ஙனம் அவன் அணுகுதலும் அருந்தில்லை அவனைப் பறந்துவந்துதழுவினள்; தழுவவே, தானும் அவளைத்தழுவவிரும்பியும், அது கூடாவாறு தடைசெய்த தனது பருவுடம்பின் பொறையினின்றும் விடுபடுதற்கு அவாவினன். ஒருவரை ஒருவர் பலகால் உசாவியும் அன்பு காட்டியும் அளவளாவிய பின்னர், அவள் மலர் மலிந்த அவ்விடத்திற் பெறப்படுவனவாகும் எல்லா ஒப்பனைகளும் பொருந்துமாறு தன்கையாற் சமைத்த ஒரு கொடிப்பந்தருக்கு அவனை அழைத்துச்சென்றாள். அவள் அதனை மனக்கற்பனைக்கும் எட்டாவண்ணம் மகிழ்வுறச் செய்து, நாடோறும் புதிதுபுதிதாக ஏதேனும் ஒன்றை அதனொடு சேர்த்துக் கொண்டே வந்தாள். மராடன் அவளது அந்த உறையுளின் உரைக்கலாகா அழகினை வியந்து, அதன் எப்பக்கத்துமிருந்து வீசும் நறுமணத்தை நுகர்ந்து களிப்பால் மெய்ம்மறந்து நிற்கையில், அருந்தில்லை அவனைநோக்கி: "நீர் இறைவனிடத்து வைத்திருக்கும் மெய்யன்பும், மக்கள் எல்லாரிடத்தும் நீர் உண்மையாய் ஒழுகுமியல்பும் நமதுவாழ்நாள் எப்பொழுது முடியினும், நம்மை இவ்வின்ப உலகத்திற்குத் திண்ணமாய்க் கொணர்ந்து சேர்ப்பிக்கும் என்பதனை யான் நன்கு அறிவேனாதலால், நம்மை வரவேற்றற்பொருட்டு இக் கொடிப்பந்தரை அமைப்பேனாயினேன்" என்றுமொழிந்தாள். அதன்பின் அவள், சில ஆண்டுகளுக்குமுன் இறந்துபோய் மகிழ்சிறந்த அப்பந்தரின்கீழ்த் தன்னோடு உடனுறைந்து வருகின்ற தன் மகார் இருவரை அவனிடங் கொணர்ந்து காட்டி, அவனோடு இன்னும் இருக்கும் ஏனைச் சிறுமகாரும் இவ்வின்பவுறையுளிற் பிற்

காலத்துவந்து, தாம் எல்லாருமாய் ஒருங்கு கூடும் வகை யாய் வளர்த்துவருக வென்றும் அறிவுரைகூறினாள்.

பிறகு, இறந்தபின் தீயோர் தமக்கு உறைவிடமான இருளுலகங்களையும், அவ்வமெரிக்க தேயத்துக் குடி மக்களிடத்துள்ள பொற்றிரளைக்கவரும்பொருட்டு அவர் தம்மிற் பல்லாயிரவரைக் கத்திக்கு இரையாக்கின நாகரிக மில்லாக் கொடிய ஐரோப்பியரின் உயிர்கள் அமிழ்த்தப் பட்டுக் கிடந்த பொன்னுருகு கடல்கள் பலவற்றையுங் கண்டனன் என்று அக்கதை மேலுஞ்சில கூறிச் செல் கின்றது. ஆபினும், அக்கதையின் முதன்மையான குறிப்பு களைத் தொட்டுக்காட்டி, இக்கட்டுரையின் அளவைக் கடந்து சென்றேமாகையால், இன்னுமிதனை விரித்துரை யாது விடுகின்றோம்.

முருகவேள்

கனவிற் கண்ட ஓவியச்சாலை

யான் வெளியே சென்று பொழுதுபோக்குதற்குப் பகற் கால நிலை என்னைத் தடைசெய்வதாயிருந்தால், எனக்கு உரிய நண்பரில் இரண்டொருவரைத் தெரிந்தழைத்துக் கொண்டு, ஒரு கட்டிடத்தினுட் புதுமையாய் வைக்கப் பட்டிருக்கும் பொருள்களைப் பார்க்கப்போவது வழக்கம். ஓவியங்கள் அல்லது சித்திர படங்களைக் காண்டலே எனக்கு முதன்மையான இன்பத்தைத் தருவதாகும்; பகற் பொழுதிற் கெட்ட ஊதைக் காற்று வீசத் துவங்கினால், நாள்முழுதும் நடந்து சென்றேனுங் கைதேர்ந்த சிறந்த ஓவியக்காரர் தங் கைகளால் தீட்டிய ஓவியங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஓவியச்சாலை காணப்போவேன். வானிற் கரிய முகில்கள் நிறைந்து, நிலமெல்லாம் மழைப் பெருக்கில் நீந்துவதுபோற் றோன்றி, எங்கும் மப்பும் மங்கலுமாய்க் கருகிக் காணும்பொழுது, ஆறுதல் பயவா அத்தோற்றங்களைக் காணும் விருப்பமற்று ஒழிந்து, ஓவியத்தொழிலால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கற்பனையுலகினை நோக்கச் செல்வேன்; அங்ஙனஞ் செல்வுழி, மகிழ்பயவாக் கார்காலத்தில் உண்டாகுந் துயர உணர்வைக் கலைத்து ஓட்டிக், களிப்பான நினைவுகளால் உள்ளத்தை நிரப்பும் ஒளிதுலங்கும் நிலக்காட்சிகளையும், மினுக்கிட்டு விளங்கும் வெற்றித் தோற்றங்களையும், அழகிய முகங்களையும், பிறபொருள்களையும் அவ்வோவியச்சாலையிற் காண்பேன்.

சில கிழமைகளுக்குமுன் யான் இத்தகைய காட்சிகளிலேயே அடுத்தடுத்து ஈடுபட்டிருந்தமையால் என் மனக்கற்பனை முழுதும் அவற்றின் வழிப்பட்டு நிற்க, இங்ஙனம் நின்ற நிலையில் ஒருநாட்காலையில் யான் கண்ட ஒரு சிறுகனவின் தோற்றத்தை முடியக் கூறுவிடினும், அதன் முதன்மையான குறிப்புகளை இதனைப் பயில்வார்க்கு அறிவிக்கப் புகுகின்றேன்.

இடமகன்று நீண்டதோர் ஓவியக் கூடத்தினுள் யான் நுழைந்ததாகக் கனவுகண்டேன்; அதன் ஒருபக்கத்தில் உயிரோடிருக்கும் புகழ்பெற்ற ஓவியக்காரரால் எழுதப்பட்ட ஓவியங்கள் நிறைக்கப்பட்டிருந்தன; அதன் மற்றொரு பக்கத்தில் இறந்துபோன ஓவியப்பேராசிரியர் வரைந்த ஓவியங்கள் நிரல்பட வைக்கப்பட்டிருந்தன.

உயிரோடிருப்பவர் பக்கத்திற் பலர் வரைதலும், வண்ணந் தீட்டுதலுங், கோலுதலுஞ் செய்துகொண்டிருப்பக் கண்டேன்; இறந்துபோன ஓவியக்காரர் பக்கத்தில், மிக மெதுவாய் வரைதலோடு நிரம்பவும் நேர்த்தியாய்த் தொட்டுத் திருத்திக்கொண்டிருந்த ஒருவனைத் தவிர வேறு எவரும் அங்கு ஓவியத்தொழில் புரிவதை யான் காணக்கூடவில்லை.

எனக்கெதிரே நின்ற ஓவியம் வல்லார் பலரையும் ஆராய்ந்து தெரிதற்குத் தீர்மானித்து, முதலில் உயிரோடிருப்பவர் பக்கத்துக்குத் திரும்பினேன். இவ்வோவியச் சாலையின் இப்பக்கத்தே யான் முதலிற்கண்ட ஓவியக்காரன் பெயர் தற்பெருமை என்பதாம்; இவன் தன் தலைமயிரைப் பின்னே ஒரு நாடாவுழியாற் பிணித்துப் பிரஞ்சு தேயத்து ஆடவனைப்போல் உடை உடுத்திருந்தான். ஆண்பெண் என்னும் வேறுபாடும் அகவை வேற்றுமை

யுங் கருதாமல், தான் வரைந்த முகங்கள் எல்லாவற்றிலும் புன்முறுவலும் ஒருவகையான நகைக்குறியும் மிகச் சிறந்து தோன்றுமாறு அமைத்தான். அவன் எழுதிய நடு நிலையாளர், சமயகுரவர், சூழ்ச்சித்துணைவர் முகங்களி லுங்கூட எக்களிப்புத் தோன்றியது. சுருங்கச் சொல்லுங் கால் அவன் வரைந்த ஆண்பாலாரெல்லாம் வீண்பிலுக்கு உடையராயும், பெண்பாலாரெல்லாம் வீண்பசப்புக்காரி களாயுங் காணப்பட்டனர். அவனுடைய உருக்களின் மேல் இட்டிருந்த தொங்கல் ஆடைகள் அந்தமுகங்களுக் குப் பெரிதும் ஏற்றனவாகவே யிருந்தன; அத்தொங்கல் கள் பகட்டான வண்ணங்கள் எல்லாம் ஒருங்கு குழைத்து எழுதப்பட்டனவா யிருந்தன; அவ்வாடை களின் ஒவ்வொரு பகுதியும் அங்குமிங்குமாய் அலைந்து ஏனையவற்றினுந் தம்மையே சிறந்தெடுத்துக்காட்ட முயன் றன.

தற்பெருமை என்பவனுக்கு இடதுகைப்பக்கத்தே பேருழைப்பாளியான ஓவிய வேலைக்காரன் ஒருவன் நின்றுகொண்டு, அவனைப் பெரிதும் வியப்போனாய் அவன் எழுதியவற்றைப் பார்த்துப் படிஎழுதக் கண் டேன். இவன் கேட்பதற்குக் கடுமையான **மடையன்** என்னும் பெயருடையனாய் யர்மன் தேயத்தானைப்போல் உடைபூண் டிருந்தான்.

அதன்பின் யான்கண்ட மூன்றாம் ஓவியக்காரன் பெயர் **வீண் எண்ணம்** என்பதாம்; இவன் வெனிசு தேயத்துக்கோமாளிபோல்உடையிட்டிருந்தான். இவன் வீண் கற்பனைசெய் தெழுதுதலிற் கைதேர்ந்தவனா யிருந்த தனால் முகநெளிவு சுளிவுகளையே மிகுதியும் வரைந்திட் டான். தனது துகிலிகையாற் றான் எழுதிய மாய உருக்

களைக்கண்டு தானே சில நேரங்களில் அவன் வெருக் கொள்ளுதலும் உண்டு. சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து, அவன் வரைந்தவற்றுள் மிக விரித்தெழுதப்பட்ட ஓவிய மானது அச்சமுறுத்துகின்ற ஒரு கனவின் றோற்றமே யாம்; இவன் மிக நேர்த்தியாய் வரைந்திட்ட உருக்களும் மனத்திற்கேற்ற கொடிய வடிவங்களே யல்லாமல் வேறு மேலாகச் சொல்லக்கூடியனவா யில்லை என்க.

அதன்பின் யான் தெரிந்தாராய்ந்த நான்காம் ஓவி யக்காரன் மிகவும் விரைவாய் எழுதுவதிற் பெயர்பெற் றிருந்தமையால், அவன் பின்வருவார்க்கு நினைவுக்குறி யாய் வைத்தற் பொருட்டுக் கோலிய ஓவியத்தின் உருவழ கானது அவ்வுருவுக்கு முதலாய்நின்றோனது அழகு நிற் கும் நாளளவுகூட நில்லாது விரைந்து மங்கும்வகையாய், முற்றும் எழுதி முடியாமல் விடப்பட்டது. தனது துகிலி கையைத் துப்புரவு செய்தற்கேனும், வண்ணங்களைக் கலந்து குழைத்தற்கேனுங் காலம்பெறுதவாறு தானெடுத்த வேலையை முடித்திட அவன் அவ்வளவு துடிதுடித்தான். அத் துடிதுடிப்புக்காரன் பெயர் **பேரவா** என்பதாம்.

இவனுக்கு அருகாமையில், இவனொடு முற்றும் வேறுபட்ட இயல்புடையவனும், உலாந்தாக்காரன்போல் உடையணிந்தவனும், **உழைப்பு** என்னும் பெயருடைய வனுமான மற்றோர் ஓவியக்காரனும் இருத்தலைக் கண் டேன். இவனுடைய உருக்கள் வியக்கற்பாலதாம் உழைப் போடும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவன் ஓர் ஆண்மக னுருவை எழுதினால் அவன் முகத்திலுள்ள ஒரு மயிரை யேனும் எழுதாமல் விடான்; ஒரு மரக்கலத்தின் உரு வைத் தீட்டினாற் பாய்மரக்கயிற்றுள் ஒன்றாயினும் இவ னைத் தப்பிப்போனவாறில்லை. அவ்வாறே இவன் சுவரிற்

பெரும்பாகம் எங்குந் தொங்கவிட்டிருந்த இராக்கால ஓவியங்களிற் பலவிடத்துங் கொளுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த மெழுகுதிரிகளால் அவ் வோவியங்கள் தாமே தம்மைக் காட்டுவனபோற் றோன்றின; இம்மெழுகு திரிகளின்மேற் பகலவன் வெளிச்சஞ் சடுதியில் விழாநிற்ப, நான் அதனை முதன்முதற் காண்டலும் 'நெருப்பு'என்று கத்தும்படி அவை அத்துணை ஒளி விரிந்து துலங்கின.

இங்ஙனம் மேலெடுத்துக் கூறப்பட்ட ஓவியக்காரர் ஐவரும் இவ்வோவியச்சாலையின் இப்பக்கத்தே பெரிதும் உன்னிக்கற்பாலரா யிருந்தனர்; இன்னும் வேறுபலர் ஆங்கிருந்தனரேனும் அவரை உற்றுப்பார்க்க எனக்குப் பொழுது இலதாயிற்று. என்றாலுந், தானே தன்னறிவு கொண்டு ஏதும் எழுதாதொழியினும், மிகநேர்த்தியாய் முடிந்த ஓவியங்களை மிகுமுயற்சியொடு தொட்டுத் திருத்திக்கொண்டிருந்த ஒருவனை அங்குயான் பாராமலிருக்கக் கூடவில்லை. அவனது எழுதுகோலானது முன்னமே நிறம் மிகுத்துவைத்தெழுதப்பட்ட முகத்தின் ஒவ்வோர் இயலையும் மேலும் மிகுதிசெய்துகெடுப்பதாயிற்று; ஒவ்வொரு குறையினையும் மேலுங் குறைத்துக் குறைவு படுப்பதாயிற்று; அது தான் தொட்ட ஒவ்வொரு நிறத்தினையுங் கெடுத்து நஞ்சாக்குவது மாயிற்று. உயிரோடிருப்பவர் பக்கத்தில் இவ்வேலைக்காரன் இவ்வளவு தீச்செயல் புரிந்தனனாயினும்.இறந்தோர்பக்கத்தில் இவன் தன்கண்களைத் திருப்பியதேயில்லை. இவன் பெயர் **அழுக்காறு** எனப் படுவதாம்.

இங்ஙனம் இவ்வோவியச்சாலையின் ஒரு பக்கத்தைப் பருப்படியாய் விரைந்து நோக்கியபின், இறந்துபோன ஓவியப் பேராசிரியர் வரைந்த ஓவியங்கள்

நிறைக்கப்பட்ட மற்றொருபக்கத்திற்குத் திரும்பினேன். திரும்புதலும், உடனே, என்னைப்பார்ப்பவர் குழுவினெதிரே யான் நிற்பதாகவும், ஆயிரக்கணக்கான கண்கள் என்னை உற்று நோக்குவனவாகவும் எண்ணினேன்; ஏனெனில், என்னெதிரிற் றோன்றியவை யெல்லாம் ஆண்கள்போலவும் பெண்கள் போலவும் அங்ஙனம் உண்மையாய்த் தோன்றவே, அவை ஓவியங்க ளென்பதை ஏறக்குறைய மறந்தேபோனேன். **இரவேல்** என்பார் வரிந்த உருக்கள் ஒருவரிசையாய் நின்றன; **திஷன்** என்பார் வரைந்தன மற்றொருபக்கத்து நின்றன; **குவீடோரேனி** என்பார் தீட்டியவை பிறிதொருசார் நின்றன. அச்சுவரின் ஒரு புறத்தில் **ஆனிபல்கராச்சி** என்பவர் எழுதியனவும், வேறொருபுறத்திற் **கோரெடுசோ** என்பவர் வரிந்தனவும், மற்றுமொரு புறத்தில் **உரூவன்** என்பவர் வரைந்தனவும் நிறைந்திருந்தன. சுருங்கக்கூறுமளவில், இவ்வோவியச்சாலையின் இப்பக்கத்தை ஒப்பனைசெய்தற்கு வேண்டுவன செய்யாது இறந்தொழிந்த ஓவியப் பேராசிரியர் அங்கு ஒருவருமேயிலர். இவ்வாசிரியர் பலரின் உதவியால் நிலைபெறுற்றத் தோன்றிய மக்கள் அனைவரும் உயிரோடிருப்பதுபோல் உண்மையாய் விளங்கினர்; அவர்கள் தங்கள் வடிவத்திலும், நிறத்திலும், உடையிலும் மட்டுந் தம்மி லொருவர் ஒருவரின் வேறாக வேற்றுமைப் பட்டனர்; இவ்வாற்றால் இவர்கள் ஒரு வகுப்பினுள்ள பலதிறப்பட்ட மக்கட் டொகுப்பினர் போற் காணப்படுவாராயினர் என்க.

இனி, ஓர் ஓவியத்தினின்று மற்றோர் ஓவியத்திற்குப் போதலும் வருதலுமாய், எனக்கெதிரேநின்ற மிகவும் நேர்த்தியான எல்லா ஓவியங்களையுந் தொட்டுத் திருத்திக்

கொண்டிருந்த முதியோன் (ஓவியச்சாலையின் இந்தப் பக்கத்தில் ஓவியவேலை செய்துகொண்டிருந்தவன் என்று யான் முன்னமே கூறிய ஒரே ஓர் ஓவியக்காரன் இவன்தான்) ஒருவனைப் பார்த்தும், அவன் தொழில் முழுமையும் யான் நன்றாய் உன்னியாம லிருக்கக்கூடவில்லை. அவன் கையிற் பற்றியிருந்த துகிலிகை மிகவும் நொய்தாயிருந்தமையால் அஃதெழுதுவதாகவே புலனாகவில்லை; ஆயிரமுறை தொட்டுத் திருத்தியும், அவன் முயன்று கொண்டிருந்த ஓவியத்தின்கண் அது புலப்படத் தோற்றுவித்த தொன்றுமில்லை. என்றாலும், அவன் ஓவாது முயன்றுகொண்டிருந்ததனாலும், இளைப்பாறுதலு மின்றி இடையறாது திரும்பத் திரும்பத் திருத்திக்கொண்டே யிருந்ததனாலும் ஓர் உருவின்மேற் படிந்த இணக்கமில்லாச் சிறுமினுமினுப்பு ஒவ்வொன்றனையும் புலனாகாதவாறு துடைத்துத் தூய்தாக்கினான். இன்னும், அவன் நிழலோட்டங்களுக்கு அழகிய பழுப்புநிறம் ஊட்டியதனாலும், வண்ணங்களை ஆற்றி முதிரச்செய்ததனாலும் ஒவ்வோர் ஓவியமுந் தம்மைவரைந்த ஆசிரியர் துகிலிகையினின்று புதிதாய்வந்தக்கால் இருந்ததைக்காட்டினும் நிறைவு மிக்கு விளங்கித்தோன்றின. இங்ஙனமிருந்த இந்தப் பழைய ஓவியன் முகத்தை யான் பாராது போகக்கூடாமையால், உடனே அவனை உற்று நோக்கி அவன் முன்நெற்றியிற் றொங்கிய நீண்டகுஞ்சியினால் அவனைக் **காலம்** என்று தெரியலானேன்.

இங்ஙனங் கண்ட எனது கனவின்றொடர்பு முடிந்ததனாலோ பிறிதாலோ இன்னதென்று யான் சொல்லக்கூடவில்லை, மனத்தின்கற்பனையாய்த் தோன்றிய இம்முதியோனை யான் நெடுகப் பார்வையிட்டபின், என்னை வந்து சூழ்ந்த இவ்வுறக்கம் என்னைவிட்டு அகன்றது.

பேய்களும் ஆவிகளும்

அழகர் மலைக்குப் பக்கத்திலே இடிந்து பாழாய்க்கிடக்குங் கோட்டை நடுவில் ஆண்டு முதிர்ந்த சிலபலமரங்கள் நிற்கின்றன. அவை மிகஉயர்ந்து வளர்ந்திருத்தலினால் அவற்றின் உச்சியில் அமர்ந்திருக்குங் காக்கையும் அண்டங் காக்கையுங் கரைவது வேறெந்த விடத்திலிருந்தோ கரைதல்போல் அவற்றின்கீழ் வழிநடந்து செல்வார்க்குக் கேட்கும். இவ்வகையான ஒலியைக் கேட்கும்போது, தன்னாற் படைக்கப்பட்ட எல்லாவற்றிற்கும் வேண்டுவன வெல்லாந் தந்து உதவுவோனுந், **திருவாசகச்** செழுந் திருமுறையிற் சொல்லப்பட்ட வண்ணந் தன்னைக்கூவி அழைத்த கருங்குருவிக்கும் அருள் புரிந்தோனுமான அப்பெருமானைக் குறித்தழைக்கும் ஒரு வகையான இயற்கை மந்திரவொலியே யென்று யான் அதனை நினைந்து நெகமகிழ்வது வழக்கம். பேய்பிடித்த இடம்என்று இதற்கு ஒரு கெட்டபெயர் வந்தமையால், கோயிற் குருக்களையன்றி வேறு யாரும் இயங்குதலில்லாத இவ்விடத்தை ஏனையவற்றிலும் மிகுதியாய் விரும்புகின்றேன். (சுற்றுப் பக்கத் தூராராற் சொல்லப்பட்டபடி) மேற்கூறிய ஏதுவினாலேயே கோயிற் குருக்கள்மாரும் இறைவனைத் தொழச் செல்வாருங்கூட அங்கு மாலைப்பொழுது தோன்றுதலும் அவ்விடத்திராமற் புறம்பே போய்விடுகின்றனர். இதனால் அவ்வழகர்மலைப் பக்கத்தில் எவருமே தங்குவதில்லை. இதுபற்றி என்நண்பர் ஒருவர், ஞாயிறு மறைந்தபின் என்னை அவ்விடத்திற்குத் துணிந்து போகவேண்டாம்

என்று மிகவுங் குழைந்த முகத்தொடு தடுத்து, ஓர் ஏவற்காரன், தலையில்லாத கருங்குதிரை வடிவாய்த் தன்னெதிரே வந்த ஓர் ஆவியாற் கிட்டத்தட்டத் தன்னறிவை இழக்கும்படி அச்சுறுத்தப்பட்டான் என்றும், ஒரு திங்களுக்குமுன் பாற்குடம் ஒன்றனைத் தலைமேற் சுமந்து கொண்டு தன் வீட்டுக்குப் போக அவ்வழியாய்ப் பொழுது சென்று வந்த பணிப்பெண் ஒருத்தி அங்கிருந்த குற்றுச் செடிகளின் இடையிலே சரசரவென்ற ஓசை கேட்டு அக்குடத்தைக் கீழே வீழ்த்திவிட்டாள் என்றுங் கூறி வற்புறுத்தினார்.

இண்டோர் ஆண்டுகளுக்குமுன் ஒருநாளிரவு ஒன்பதிலிருந்து பத்துமணிவரையில் யான் இவ்விடத்தே சென்று உலாவிக்கொண்டிருந்தேன்; அப்போது யான் அவ்விடத்தின் நிலைமையைக் கண்டு, பேய்தோன்றுதற்கு மிகவும் ஏற்றதோர் இடம் உலகத்தில் இதுவேயாகும் என்று எண்ணலானேன். அக்கோட்டையின் இடிந்த தளவாடங்கள் அங்கு எல்லாப்பக்கத்துங் கீழும் மேலுமாய்ச் சிதறிக் கிடந்தன; அவற்றின்மேல் அரைப்பாகற் சீந்திற்கொடி படர்ந்து வெள்ளெருக்கு முளைத்திருந்தன; செங்கல் மாலையிலன்றிப் புறத்தே போதராப் பல்வகைத் தனிப்பறவைகளும் அங்கே குடியாய் வைகின; இடிந்து பாழாய்க்கிடக்கும் பழங்கட்டிடங்களிலும், மேல்முகடு வளைந்த அவற்றின் மண்டபங்களிலும், எப்போதும் நடப்பதற்குமேற் சிறிது உரக்க அடிவைத்து நடந்தால் உடனே எதிரொலி தோன்றாநிற்கின்றது. அதே நேரத்தில் ஆலமர அரசமரங்கள் நிற்கும் வழியிற் சென்றால் அம்மரங்களின் உச்சியிலிருக்கும் அண்டங்காக்கை இடையிடையே கூவ அவ்விடம் ஓவென அமைதியுற்றுப் பாராட்டப்படத்தக்க

காய்த்தோன்றும். இப்பொருள்களின் தோற்றமானது மன அமைதியினையும் ஆழ்ந்தகருத்தினையும் இயற்கையாகவே விளைவிக்கின்றது: இவற்றோடு இராக்காலமுஞ் சேர்ந்து இவ்விடத்தின் வெருட்சியினை மிகுதிப்படுத்தி, அங்குள்ள ஒவ்வொரு பொருளிலும் இன்னும் அளவிறந்த திகிலினைத் தோற்றுவிக்குமானால், மனவலிமை அற்றவர்கள் அவ்விடத்திற் பேய்களையும் ஆவிகளையும் நிறைத்துவிடுதல் பற்றி யான் சிறிதும் வியப்படைகின்றிலேன்.

இலாகவர் என்னும் அறிவுநூற் புலவர் நினைவுகளின் கூட்டுறவைப்பற்றித் தாம் எழுதிய இயலில் மிகப் பதியவான அறிவுரைகள்சில காட்டப் புகுந்து, அடுத்தடுத்து நேருஞ் சொற்பயிற்சியா லுண்டாகுந் தப்பெண்ணத்தின்பயனாய் ஒரு நினைவானது, இயற்கையிலே ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத பல நினைவுகளை உள்ளத்தின்கட் பலகாலுங் கொணர்ந்து ஒரு தொடர்பாய்த் தோற்றுவிக்கின்றதென்கின்றார். இதற்கு அவர் எடுத்துக்காட்டிய பலவற்றுட் பின்வருவதும் ஒன்று: "கூளி பேய் என்ற நினைவுகள் எங்ஙனம் வெளிச்சத்தோடு ஏதொரு தொடர்பும் இல்லாதனவாயிருக்கின்றனவோ, அங்ஙனமே இருளோடுந் தொடர்புடையனவாய் இருக்கின்றில; என்றாலும், ஒருபேதைப்பெண் ஒரு சிறுபிள்ளையின் உள்ளத்தில் அவற்றை அடிக்கடி வற்புறுத்திச் சொல்லி அங்கு அவைதம்மை ஒருங்கே எழுப்புவளாயின், பின் அப்பிள்ளை பெரியவனாய்த் தான் உயிரோடிருக்குமட்டும் திரும்ப அவையிற்றை வேறுவேறாகப் பிரிக்க எஞ்ஞான்றும் வலியற்றவனாவன்; பிறகு இருள் தான்தோன்றும்போதெல்லாம் நடுங்கச் செய்யும் இந்நினைவுகளையும் உடன்

கொண்டுவரும்; அவைகள் அங்ஙனம் பிரிப்பின்றித் தோன்றுதலால் அவன் அவற்றுள் ஒன்றைவிலக்கி மற்றொன்றைத் தாங்கமாட்டுவானல்லன்." என்பதாம்.

மாலைக் காலத்து மங்கற் பொழுதானது அச்சத்தை விளைவித்தற் கேதுவான பலநிகழ்ச்சிகளோடுங்கூடித் தோன்றும் இத்தனியிடத்தில் யான் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில், எனக்குச் சிறிது சேய்மையில் ஓர் ஆ[illegible] மேய்ந்துகொண்டிருக்கக் கண்டேன்; அதனைப்பார்த்தவுடன் திடுக்கிடுதற்கு இசைவான உள்ளப்பாங்குடையானுக்கு அஃதொரு தலையற்ற கருங்குதிரையாய்த் தோன்றுவது எளிதேயாம். அந்த ஏழை ஏவற்காரன் இத்தகைய சில புல்லிய தோற்றங்களைக் கண்டு அறிவிழந்துபோனானென்றே யான் துணிவாய்ச் சொல்லமாட்டுவேன்.

என் நண்பர் மற்றொருவர் தாம் தமது காணியாட்சிக்கு முதன்முதல் உரிமையாளராய் வந்தபின், தமது வீட்டில்முக்காற்பங்குமுற்றும்பயன்படாதிருக்கக் கண்டாரென்றும், அதில் மிகச் சிறந்த ஓர் அறை பேய்குடிகொண்டதெனப் பெயர்பெற்றதனாற் பூட்டிடப்பட்டதென்றும், அதனது நீண்ட நடையிற் கூக்குரலோசை கேட்பதனால் ஏவற்காரர் ஒருவரையும் அங்கு இரவில் எட்டுமணிக்குமேல் நுழைவிக்கக் கூடவில்லையென்றும், அதில் முன் சமையல் வேலை மேற்பார்ப்பவனொருவன் தான் தூக்கிட்டுக்கொண்டு இறந்துபோனதாகத் தங் குடும்பத்தார்க்குள் ஒரு கதை வழங்கிவந்தமையால் தம்முடைய அறைகளுள் ஒன்றன் கதவுகள் ஆணியால் அறையப்பட்டிருந்தன என்றும், நெடுங்காலம் உயிரோடிருந்த தம் அன்னையார் தங் கணவனும், ஒருமகனும்,

ஒருமகளும் இறந்துபோன அறைகளை அரைவாசி அடைத்துவிட்டனர் என்றும் மிகுந்த நகைப்போடும் எனக்குப் பன்முறை சொல்லியிருக்கின்றனர். இந்நன்பர் தமது உறைவிடம் அத்துணைச் சிற்றளவினதாகக் குறுக்கப் பட்டதனையும், தமக்குரிய வீட்டினின்று தாமும் புறம்படுத்தப் பட்டதனையுங் கண்டு, தம் அன்னையார் உயிர் துறந்தவுடனே எல்லா அறைகளையும் பரக்கத் திறந்துவிடும்படி கட்டளையிட்டுத், தம் குருக்கண்மாரை ஒருவர்பின் ஒருவராய் அவ்வறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் படுக்கவைத்திருந்து பேயோட்டுவித்து, இவ்வாற்றால் தம் குடும்பத்தார்க்குள் நெடுநாள் அரசுவீற்றிருந்த அச்சம் அனைத்தையுங் கலைத்து ஓட்டினார்.

இத்தேயம் எங்கணும் நிரம்பப் பரவியிருத்தலை நான் காணாவிட்டாற் பகடி பண்ணத்தக்க இவ்வச்சத்தைச் சுட்டி இங்ஙனம் ஏதுஞ் சொல்லியிருக்கமாட்டேன். ஆனாற், பழையரும் புதியருங் கடவுள்நேயம் உடையரும் உடையரல்லாருமான வரலாற்று நூலாசிரியர் எல்லாருந் தெரிப்பனவற்றோடும், எல்லாத் தேயத்தாருந் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் வரலாறுகளோடும் மாறுகொண்டு பேய்களின் தோற்றத்தைப் பொய்க்கட்டென்றும் அடிப்படை அற்றதென்றுங் கூறுவாரைக் காட்டினும், பேய்களையும் ஆவிகளையும் பற்றி எழூஉம் மனக்கற்பனையால் அச்சுறுத்தப் படுகின்றவர்கள் மிக்க அறிவுடையராவரென யான் எண்ணுகின்றேன். மன்பதைகள் கூறும் இப்பொதுச்சான்றுரைக்கு யான் இணங்கக் கூடாதாயினும், இப்போது உயிரோடிருப்பவரும் பிறஉண்மை நிகழ்ச்சிகளில் யான் நம்பாமலிருத்தற்கு இடம் பெறாதவருமான குறிப்பாளிகள்

உரைப்பனவற்றிற்கு யான் இணங்கவேண்டியவனாயிருக்கின்றேன். இன்னும் வரலாற்று நூலாசிரியர்கள் மட்டுமேயன்றிச் செந்நாப் புலவர்களும் பண்டைக்காலத்து அறிவு நூலாசிரியர்களும் இக்கருத்தில் உடன்பாடு உடையராகவே இருக்கின்றனர். **உலுக்கிரீசியர்** என்பாருந், தாம் எழுதிக்கொண்டுபோம் அறிவாராய்ச்சியின் போக்கால் உடம்பினைவிட்டு வேறாய் உயிர் நிற்கவில்லையென நிறுத்தல்வேண்டியவராயினும், மெய்யாகவே பேய்களுண்டென்பதிலும், மக்கள் தாம் இறந்தபின் பலகால் தோன்றியிருக்கின்றனர் என்பதிலும் ஐயமறச் சொல்லி யிருக்கின்றார். இது மிகவும் பாராட்டற்பாலதென யான் கருதுகின்றேன். அவர், தம்மால் மறுத்துக் கூறுதற் கேலாவாறு நடந்த அவ்வுண்மையை வேறொரு வகையால் விளக்கியுரைக்கும்படி நெருக்கப்படுவாராயினர். அடுக்கடுக்காய் நின்ற உடம்புகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இடைவிடாது பறந்துபோகின்றனவென்றும், ஒன்றினொன்று நுண்ணியவான இவ்வுடம்புகள் கட்புலனாகும் இப்பருவுடம்புக்குட் கட்டுப்பட்டிருக்குங்காறும் வெங்காயச் சருகுபோல் ஒன்றினுள் ஒன்றாய் அடங்கி யிருக்கின்றனவென்றும், அவை இதனினின்றும் பிரிந்த பின்னர்ச் சில நேரங்களில் முழுமையாய்க் காணப்படுகின்றன வென்றும், இவ்வேதுவினாலேயே எதிரே யில்லாத அல்லது இறந்துபோன மாந்தரின் சாயலும் உருவும் நாம் பலகாற் காணும்படி தோன்றுகின்றன வென்றும் அவர் நம்மை நோக்கிக் கூறியிருக்கின்றார்.

இனி, இந்தக்கட்டுரையைப் பிறிதொரு கதைப் புத்தகத்திலிருந்து ஈண்டு எடுத்துச் சொல்லப்படும் ஒரு சிறு கதையால் முடித்து விடுகின்றேன். அக்கதையை

இங்கெடுத்து உரைப்பது கதைக்காகவன்றி, அதன் ஆசிரியன் அதன்கட் பொதிந்துவைத்த நன்னெறிக் குறிப்புகளொடு வைத்து அதனைமுடித்துக் காட்டுதல் பற்றியேயாம்; அதனை அவர்தஞ் சொற்களினாலேயே ஈண்டு வரைகின்றேன்:—

"**அருக்கன்** என்னும் அரசன் புதல்வியான **கிளிமொழி** என்பாள் தான் முதல் இரண்டுமுறை மணஞ்செய்து கொண்ட இரண்டு கணவரும் இறந்த பின்னை மூன்றும் முறையும் ஒருவனை மணந்து கொண்டாள். இம்மூன்றாங் கணவன் இவடன் முதற்கணவனுக்குத் தம்பியாவன்; இவன் இவள் மீது அளவுகடந்த விழைவு கொண்டதனால், இவளை வதுவை யயர்தற்பொருட்டுத் தன் முதன் மனைவியையுந் துரத்திவிட்டான். அதுநிற்க. அக்கிளிமொழி மிகவும் புதுமையானதொரு கனாக் கண்டாள். தன் முதற்கணவன் தன்னை நோக்கி வருவதாகவும், அவனைத் தான் மிக்க உருக்கத்தோடுந் தழுவிக் கொள்வதாகவும் அவள் எண்ணினள். அவனைக் கண்டதனால் அவள் எய்திய இன்பத்தினிடையில், அவள் கணவன் அவளைப் பின்வருமாறு கடிந்து கூறுவானாயினன்: கிளிமொழியே, பெண்மக்கள் நம்பற்பால ரல்லர் என்னும் முதுமொழியை நீ உண்மையாக்கினையே பார்! நினது குமரிப் பருவத்தில் நின்னை மணம்புரிந்துகொண்ட கணவன் யான் அல்லேனோ! நின்னால் யான் மக்களைப்பெற்றேன் அல்லேனோ! இரண்டாம்முறை ஒருமணமும். அதன்பின், வெட்க மின்றித் தன் றமையின்படுக்கையிற் களவாய் நுழைந்த ஒருவனை நின் கணவனாகக் கொண்டு மூன்றும்முறை ஒரு மணமுஞ் செய்துகொள்ளும் வண்ணம் அவ்வளவுக்கு நீ நமது காதலை எங்ஙனம் மறந்

நிடக்கூடும்? என்றாலும், நமது பழைய காதலின் திறத்தைக் நாடி, இப்பழியினின்றும் உன்னை விடுவித்து, உன்னை என்றும் எனக்கே உரியளாக்கிக் கொள்கின்றேன்.' கிளிமொழி இக்கனவைத் தனக்குப் பழக்கமான மகளிர் பலர்க்கும் உரைத்துப், பின் விரைவில் இறந்து போனாள். இக்கதை இவ்விடத்திற்கு ஒவ்வாதது அன்றென எண்ணினேன்; அஃதன்றியும், உயிர்கள் என்று முள்ளனவாமென்பதூஉம், இறைவன் யாவும் முன்னுணர்ந்து நடத்துபவனுமென்பதூஉந் திண்ணமாய் மெய்ப்படுத்திக் காட்டுதற்குரிய சான்றுகள் அடங்கப்பெற் றிருத்தலால் அக்கதை ஈண்டு உற்று நோக்கற் பாலதேயாம். யாரேனும் இங்குரைத்தன நம்பற்பாலன வல்லவென்று கருதுவராயின் அவர் தமது கருத்தைத் தம்மளவே வைத்து மகிழ்க. இத்தன்மையவான நிகழ்ச்சிகளைத் தெரிதலால் நல்லொழுக்கத்திற் பயில மனவெழுச்சி தோன்றப் பெறுவாரது நம்பகத்தைச் சிதைத்தற்கு அவர் முயலாதிருக்கக் கடவராக.

ஓம்

சிந்தனைக் கட்டுரைகளின் விளக்க உரைக் குறிப்புகள்

ஜோசப் அடிசன்

சிந்தனைக் கட்டுரைகள் என்னும் இந்நூலில் அடங்கிய ஆறு கட்டுரைகளையும் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய நல்லிசைப்புலவராகிய ஜோசப் அடிசன் (Joseph Addison) கி.பி 1672-ஆம் ஆண்டு மேத் திங்கள் முதல் நாளில், இங்கிலாந்து தேயத்தின் தென் பகுதியில் உள்ள உவில்ட் மாகாணத்தில் (Wilt Shire), மில்ஸ்டன் (Milston) என்னும் ஊரிற் பிறந்தவர். இவர்தந் தந்தையாராகிய லான்ஸ்லட் அடிசன் (Lancelot Addison) ஒரு கிறித்து சமயகுரு. ஜோசப் அடிசன் இளமைப்பொழுதிலே நாட்டுப் புறத்துப் பள்ளிக்கூடங்களிற் கல்வி பயிற்றப்பட்டுத், தமது பதினைந்தாம் ஆண்டில் ஆக்ஸ்பர்ட் (Oxford) நகரத்தில் உள்ள அரசியின் கல்லூரியிற் (Queen's College) பெருங் கல்வி பயிலப்புகுந்தார். கி.பி 1693இல், அக் கல்விப் பயிற்சியில் தேர்ச்சிபெற்றுப் பெரும் புலமைக்கு அறிகுறியான பட்டமும் பெற்றார். ஆங்கில மொழியின்மட்டுமே யன்றி, இலத்தீன் மொழியிலும் இவர் துறைபோகக் கற்றவர். கல்விப் பயிற்சியில் மிக்க விழைவுள்ளவர். இவர் இயற்கையிலேயே கூச்சம் வாய்ந்தவராயும், வாய் பேசாதவராயும், எந்நேரமும் எதனையும் ஆழ்ந்து எண்ணிப்பார்க்கும் உள்ளம் உடையவராயும் இருந்தனர். இவர் கி.பி 1697இல், மாக்டலன் கல்லூரிப் புலவர் கூட்டத்தில் ஒருவராகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார்.

அக்காலத்திற் பெரிய ஓர் ஆங்கிலப் பாவலராய் விளங்கிய டிரைடன் (Dryden) என்பவரோடு இவர் பழகலானார். அரசியற் பிரிவினரில் உவிக் பக்கத்தவரோடு (Whig party) இவர்

சேர்ந்துகொண்டதிலிருந்து, அப் பக்கத்தவர்க்குத் தலைவரான சார்லஸ் மாண்டேகு (Charles Montague) என்பவர் கற்றோர்க்கு உதவிபுரியுந் தன்மை யுடையராகையால், அவரது கருத்தை இவர் தம்மாட்டு ஈர்ப்பவராயினர். அச்செல்வர், இவர் பல நாடுகளுஞ்சென்று காணும் வழிச்செலவிற்கு உதவியாம் பொருட்டு ஆண்டு ஒன்றிற்கு முந்நூறுபவுன் அல்லது மூவாயிர ரூபா நன்கொடையாக அளித்துவந்தனர். கல்வியிற்றேர்ந்த இளைய அடிசன் பலநாடுகளுஞ்சென்று ஆங்காங்கு நடைபெறும் அரசியல் முறைகளையும், அங்கங்குள்ள வெவ்வேறு மக்கட் பிரிவினரின் பழக்கவழக்கங்களையும் உணரப்பெறுதலால் தமது பக்கத்தவர் வலுவெய்துதற்கு வழியுண்டாமென்பது அச் செல்வரின் நோக்கமாகும். அடிசனும் அந் நன்கொடைப் பொருளைக் கொண்டு, பிராஞ்சு, சுவிட்ஸர்லாண்டு, இட்டலி, ஜெர்மனி முதலான பலதேயங்கட்குஞ் சென்று, வாழ்க்கையின் இயல்புகளையும் அறிவுவகைகளையுந் தேர்ந்து புத்தப்புதிய ஓர் அறிவுக் களஞ்சியந் தொகுத்தார். இக் களஞ்சியத்தில் இவ்வாறு தொகுத்துவைத்த அரும்பெரும் பொருள்களையே பின்னர்த் தாம் எழுதிய பாட்டிலும் உரையிலுஞ் செலவிட்டார்.

மூன்றாம் உவில்லியம் என்னும் அரசர் இறந்துபோனவுடன், அடிசன் என்னும் நம்புலவர் பெருந்தகையார்க்கு வழிச்செலவுக்கென்று அளிக்கப்பட்டுவந்த நன்கொடைப் பொருள் நிறுத்தப்பட்டுப் போயிற்று. அதன்மேல் அவர் கீழ்நாடுகளினின்றுந் திரும்பி, 1703 செப்டம்பரில், தமது தாய்நாட்டிற்கு வந்துசேர்ந்தார். அப்போதிருந்த அமைச்சர்குழாம், ப்ளென்கீம் என்னும் இடத்தில் ஆகஸ்டு, 1704 இல் தாம் அடைந்த பெருவெற்றியைச் சிறப்பித்துப்பாட விழைந்து, அது செய்யவல்லார் ஒருவரை நாடுகையில், மேற்குறித்த மாண்டேகு என்னுஞ் செல்வர் அடிசனே அது செய்தற்குத் தக்கார் என்று காட்டினர். உடனே தம்பால்வந்து தம்மை வேண்டிய அவரது வேண்டுகோளுக்கு இயைந்து இவர்பாடிய 'பாசறையிருப்பு' (Campaign) என்னும் பாட்டு வெளிவந்தது. இப் பாட்டு மிகச் சிறந்ததல்லாவிடினும், டிரைடன் (Dryden) என்னும் பாவலர்

இறந்துபட்டு வேறு நல்லிசைச் செய்யுள் இயற்றுவார் இல்லாமற் போன அந்நேரத்திற்கு ஏற்றதாய் வெளிவந்தமையின், அது எல்லாராலும் பெரிது கொண்டாடப்பட்டு நம்புலவர் பெருந்தகையாரான அடிசனுக்குப் பெரும்புகழை விளைத்தது. அமைச்சர்குழாம் அதனாற் பெரிதும் உவப்படைந்து, இரண்டாயிர ரூபா வரும்படியுள்ள ஓர் அலுவலை அடிசனுக்குத் தந்தனர். இவர்பாடிய இப்பாட்டில் முன்னில்லாத ஒரு பெருஞ் சிறப்பு உளது. இவர்க்குமுன் படைத்தலைவர்களைப் புகழ்ந்துபாடிய பாவலரெல்லாருந், தாம் பாடுதற்குப் புகுந்த படைத்தலைவன் அளவற்ற போராண்மை யுடையவனென்றும், அவன் தான் ஒருவனாகவே தன் ஒரு கையால் எண்ணிறந்த பகைஞரை வெட்டி வீழ்த்தினனென்றும் நடவாத பொய்யைப் புனைந்து கட்டிப் பாடுதலையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள்; மற்று, அடிசனோ, உண்மையான முறையைப் பின்பற்றிப், பின் நடக்கப் போகும் போரின் கூறுபாடுகளை அளந்தறிந்து, அவற்றிற்குத் தக்கபடியாகத் தனது படையை வகுத்தமைக்கும் ஆழ்ந்த அறிவின் திறங்களையும், எதிர்பாராத ஒரு பேரிடர் பகைஞராற் சடுதியில் நேர்ந்தவிடத்துச் சிறிதும் மனங்கலங்காமல் அமைதியாய் நின்று அவ்விடருக்குத் தனது படையைத் தப்புவிக்குஞ் சூழ்ச்சிகளையுந், தாம் பாடுதற்கு எடுத்துக்கொண்ட படைத்தலைவன் உடையனாதலையே சிறந்தெடுத்துப் பாடினார்.

இங்ஙனம் இப் பாசறையிருப்புப்பாட்டுப் பாடிய காலந் தொட்டு இவர்க்குத் திருமகள் நோக்கம் நன்குவாய்த்தது. துவக்கத்தில் இவர் இங்கிலாந்தின் உதவி அமைச்சராயும், அயர்லாந்தின் முதல் அமைச்சராயும் ஏற்படுத்தப்பட்டார். பொருள் வருவாயை நிரம்பத் தரும் இன்னும் பல அலுவல்களிலும் அமர்ந்திருந்தார். 1703-ஆம் ஆண்டில் ஒருகாசுகூட இல்லாமல் வறுமைப்பட்ட இவர், 1711-இல் ஒரு நூறாயிர ரூபாவுக்கு நிலங்கள் வாங்கினரென்றால், இடையே இவர் எவ்வளவு பொருள் வருவாய்க்கு இடமான அலுவல்களைப் பார்த்திருக்கவேண்டுமென்பதை யாம் கூறல்வேண்டா.

'பாசறையிருப்பு' என்னும் பாட்டிற்குப்பின், தாம் இட்டலிதேயத்தில் வழிச்சென்ற வரலாறுகளைப் பற்றி இவர் எழுதிய நூல் ஒன்று வெளிவந்தது. அஃது, இவர்தம் அழகிய கல்வித்தேர்ச்சியினையும், அமைந்த மெல்லென்ற நகைச்சுவை காட்டுந்திறத்தினையும், அன்பும் அருளும் வாய்ந்த ஒழுக்கத்தினையும், இவருடைய நூல்கள் எல்லாவற்றிலுங் கனிந்து திகழும் பிடிவாதமில்லாத ஆழ்ந்த சமயவுணர்வின் கிளர்ச்சியினையும் இனிது விளங்கக்காட்டியது.

1707-இல் அடிசன் 'ரோஸமண்ட்' (Rosamond) என்னும் இசை தழுவிய நாடகமொன்றை இயற்றி வெளியிட்டார். அஃது இசைப்பாட்டுகள் மிக விரவிப் பயில்வார்க்குப் பெரிதும் இனிமை பயப்பதொன்றேயாயினும், பகடியைத்தரும் இடங்களிலன்றி அடக்கஒடுக்கமான பகுதிகளில் மிகச்சிறந்ததென்று சொல்லுதற்கு வாயாது. இவ்வாண்டிலேயே 'ட்ரம்மர்' (Drummer) என்னும் முடிபினிய நாடகம் (Comedy) ஒன்றும் இவரால் இயற்றிவைக்கப்பட்டது; ஆனால், அஃது இவர் இறந்த பின்னர்த்தான் இவர்தம் ஆருயிர் நண்பரான 'ஸ்டீல்' (Steele) என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது. கதைப்போக்கிலும், மனக்கவர்ச்சியை எழுப்பும் வகையிலும் இது குறைபாடுடையதாகக் காணப்படினும், இதன் பலபகுதிகளும் நகைச்சுவை விளைத்துக் கற்போர் உள்ளத்திற்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி தருவனவாய் அமைந்திருக்கின்றன.

இனி, இவர் வெளியிட்ட இந்நூல்களைவிட, இவர்க்கு நிலையான பெரும்புகழைத் தந்து, ஆங்கிலமக்களையே யல்லாமல் உலகத்தின்கண் இவருடைய நூல்களைக் கற்பாரெல்லாரையுஞ் சீர்திருத்தி, அவர்கட்கெல்லாம் பல துறைகளிலும் நல்லறிவையும் இன்பத்தையும் ஊட்டிப் பெரிது பயன்படுவனவான உரைநடைக் கட்டுரைகள் எழுதவேண்டும் அமயம் இவர்க்கு இக்காலத்தே வந்து கைகூடிற்று. இளந்தைப்பொழுதில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் இவரோடு ஒருங்கு கல்வி பயின்ற ஸ்டீல் என்னும் புலவர், 1709-இல் 'டாட்லர்' (Tatler) எனப் பெயரிய ஒரு புதினத்தாளை வெளியிடலாயினர். அஃது ஒரு கிழமைக்கு

மூன்றுமுறை வெளியிடப்பட்டது. அது வெளியிடப்பட்ட தன் நோக்கம்: அக்காலத்து ஆங்கிலமக்களின் நடையுடை எண்ணங்களைச் சீர்திருத்துதலேயாம். அந்நாட்களில் இருந்த ஆங்கிலமக்களிற் செல்வர்களும் நடுத்தரநிலையி லுள்ளாருங் கல்விச் சுவையை அறியாதவர்கள். அவர்கள் தமது பொழுது போக்கிற்காக மேற்கொள்ளுங் கொண்டாட்டுகளெல்லாம் புல்லியவைகள்; அல்லாக்கால் தீய ஒழுக்கம் நிறைந்தனவும் விலங்கின் செய்கைகளோடு ஒப்பனவுமாம். பெண்பாலாரிலுங் கூட்டச் சூதாட்டம் மிகப் பரவியிருந்தது. ஆண்பாலார் மேற்கொள்ளும் விளையாட்டுகளோ இரக்கமற்றனவாய்க் கொடுந்தன்மை வாய்ந்தனவா யிருந்தன; அவர்கள் சாராயக் குடியிலும் மட்டுக்கு மிஞ்சி இறங்கிவிட்டனர். இத்தகைய நிலைமையிற் கல்வித் தேர்ச்சியும் அதனால் விளையும் இன்பங்களும் அவர்கட்குப் புதுமையாகவும் இகழ்ச்சியாகவுந் தோன்றின. இவ்வளவு சீர்கேடுகளையும் போக்கி அவர்களைச் சீர்ப்படுத்தல் வேண்டுமென்பதே ஸ்டீல் என்னும் புலவரின் உயர்ந்தநோக்கம். கைக்கும் மருந்து உண்ணமாட்டார்க்கு அதனை உள்ளபடியே வைத்து உட்செலுத்துதல் ஆகாதவாறுபோல், நிரம்பச் சீர்கெட்ட நிலைமையிலுள்ள அவர்கட்கு ஒழுக்கத்தின் மேன்மைகளையுங் கல்வியின் சிறப்புகளையும் நேரே உணர்த்தப்புகுந்தால், அவர்கள் அவற்றை ஒரு சிறிதுங் கேளார். ஆகவே, கைக்கும் மருந்தை இனிய அக்காரந் தீற்றி அருத்துதல்போல, அழகிய இனிய உரைநடையில் நகைச்சுவைதோன்ற ஏற்கும் வகையால் எளிய நல்லொழுக்க முறைகளைச் சிறிது சிறிதாக நல்லுணர்வும் இன்பமும் வாய்ப்ப எழுதிக் கற்பித்தலே செயற்பாலதாகும்; இதனை நன்குணர்ந்த ஸ்டீல் என்னும் புலவர் அப் புதினத்தாளில் எழில் கனிந்த சிறு சிறு கட்டுரைகள் வரைந்துவரலாயினர். தம் நண்பர் தோற்றுவித்து நடத்தும் அப் புதினத்தாளை, அப்போது அயர்லாந்தில் அரசியல் அலுவலில் அமர்ந்திருந்த அடிசனர் கண்டவுடனே, அதற்குத் தாமும் அரியபெரிய கட்டுரைகள் எழுதிவிடலானர். ஸ்டீல் என்னும் புலவர் எழுதிய கட்டுரைகளைப் பார்க்கினும், அடிசனர் எழுதியவைகளே வனப்பின் மிக்கன

வாய் எல்லார் உள்ளங்களையும் எளிதிற் கவர்ந்தன. ஸ்டீல் என்பவரே, அடிசன் உரைவளங்கள் தம்முடைய உரைவளங்களினுஞ் சிறந்தனவாதலை ஒப்புக்கொண்டு, இனித் தாம் அவரது உதவியின்றி அதனை நடாத்துதல் இயலாதென்றுங் கூறினர். இப் புதினத்தாள் ஓராண்டும் ஒன்பது திங்களும் நடைபெற்றது. இதன்கண் வெளிவந்த மொத்தம் 271 கட்டுரைகளில் ஸ்டீல் என்பவரால் எழுதப்பட்டவை 188; அடிசனுல் எழுதப்பட்டவை 42. அந்நாட்களில் இருந்த தேநீர் காப்பிநீர் விடுதிகளில் நிகழ்ந்தனவெல்லாம் அதன்கண் விடாமல் எழுதப்பட்டன; நகரத்திலுள்ள மாந்தர்களின் வாழ்க்கையின் இயல்புகளெல்லாம் அதன்கண் நன்கெடுத்துப் பேசப்பட்டன. இன்னோரன்ன நிகழ்ச்சிகள் புல்லியவைகளே யாயினும், இவற்றின்கண் உள்ள குறைபாடுகளை எடுத்துக்காட்டி, இவற்றைச் சீர்திருத்து முறைகளையும் பதமாக இனிது விளக்கி யெழுதினமையால், இத்தாள் அஞ்ஞான்றுள்ளார் கருத்தைத் தன் மாட்டு ஈர்த்து எங்கும் புகழ்பெற் றுலவியது.

அஞ்ஞான்று ஸ்டீல் என்பவர் அரசியலிற் பெரியதோர் அலுவலில் அமரும்பொருட்டுத், தாம் அரசியலுக்கு மாருய் எதும் எழுதுவதில்லையென்று சொல்லுறுதி கொடுத்தமையால், அரசியல் நிகழ்ச்சிகளையும் அவ்வப்போது வெளியிட்டுவந்த தமது ‘டாட்லர்’ என்னும் புதினத்தாளை நிறுத்திவிட்டு, 1711-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் முதல் நாளில் ‘ஸ்பெக்டேடர்’ (காண்பவன்) என்னும் புதினத்தாள் மற்றென்றைத் துவங்கி வெளியிடலானர். இஃது இலக்கியப் பகுதிகளையும், நூற்சுவைவகைகளையும், வாழ்க்கையி னியல்புகளையுமே சிறந்தெடுத்துப் பேசியதாகும். அரசியன் முறைகள் இதன்கண் அறவே ஒழிக்கப்பட்டன. இப் புதினத்தாள் எங்குங் கொண்டாடப்பட்டு, எல்லாராலும் ஆவலொடு வாங்கிப் பார்க்கப்படுவதாயிற்று. ஆங்கில மொழியில் நிகரற்ற நல்லிசைப் புலவரான ‘மில்டன்’ (Milton) என்பவரால் இயற்றப்பட்ட ‘துறக்க இழப்பு’ (Paradise Lost) என்னும் அரும்பெருங் காப்பியத்தின் திட்பநுட்பங்களுஞ் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளும் நன்கு ஆராய்ந்த கட்டுரைகள்

நம் புலவர் பெருந்தலைகயான அடிசனால் இதன்கண் ஒரு தொடர் பாக எழுதப்பட்டன. அக்காப்பியத்தின் விழுப்பங்களையும் அவற்றை ஆராய்ந்து தெளியும் முறைகளையும் ஆங்கிலமக்கள அப்போதுதான் முதன்முத லுணர்ந்து களிப்புறலானார்கள். 'ஸர் ரோஜர்டேகவர்லி' எனப் பெயரிய ஒருசிறு புதுக்கதையும் மிக அழகாக இவரால் இதில் எழுதப்பட்டது. இக்கதையின் தலைவனது இயற்கையை நகைச்சுவைதோன்றக் காட்டி, அதன் வளர்ச்சியினை நெடுகப்புனைந்து அழகுபடுத்தும் இவரது பெருந் திறங், கதைநூல் எழுதிய வேறுயர்ந்த ஆங்கிலப்புலவரிடத்துங் காண்பது அரிது. இன்னும் 'மிர்ஸாவின்காட்சி' (முருகவேள் கண்டகாட்சி), 'படைப்பின் வியத்தகு தோற்றங்கள்' போல் அமைதியும் உருககமுங் கடவுள் நேயமுங் கெழுமிய உயர்ந்த அறிவுரைகளும், பகடியும் விளையாட்டும் நிறைந்த ஆராய்ச்சி யுரைகளும், 'பாவைக்கூத்து,' 'நாடக அரங்கு,' 'பெண்மக்களின் நடையுடை யெண்ணங்கள்' போல்பவற்றைப் பற்றிய சீர் திருத்த வுரைகளும், விழுமிய சமயக்கொள்கைகள் ஒழுக்கவகை களைக் குறித்த மெய்யுணர்வுரைகளும் இவராற் பெரிதுஞ் சுவைக்க எழுதப்பட்டன. இவர் தொட்டுப்பேசாத பொரு ளில்லை. உயர்ந்தனவுந் தாழ்ந்தனவும் இவர்கையில் வந்தவுடன், உயர்ந்தபொருள் மேன்மேல் விளக்கம் எய்தியுந், தாழ்ந்த பொருள் தன்னைத் தாழ்த்தும் இழிபொருட் கலப்பு நீங்கித் தூய்மையுற்றுந் திகழ்ந்தன. இனிய கருப்பஞ் சாற்றினைப் பெய்துவைத்த தங்கக் குழிசிபோல் இவரெழுதிய கட்டுரைக ளெல்லாம் இனிமைமிக்குத் துலங்கின. இவரையடுத்துத் தோன்றிய மாப்பெரும் புலவரான சாமுவேல் ஜான்சன், "பழக் கத்தோடு ஒட்டியதேனும் பரும்படி யல்லாததும், அழகியதே னும் ஆடம்பரமில்லாததுமான ஓர் ஆங்கில உரைநடையிற் பழ கிக்கொள்ள விழைகுவார் எல்லாரும் அடிசன் இயற்றிய நூல் களை இரவும் பகலும் ஓயாமற் பயிலல்வேண்டும்" என மொழிந் தது முழுதும் பொருத்தமேயாம். என்றாலும், அடிசனார் இயற் றிய செய்யுட்களினும், அவருடைய உரைகளே சொலற்கரும் விழுப்பம் வாய்ந்தனவாகுமென்பதை எல்லாருங் கருத்திற் பதித்

தல்வேண்டும். ஈண்டு, மறைமலையடிகள் தமிழில் மொழி பெயர்த்த கட்டுரைகள் ஆறும், அடிசன் 'ஸ்பெக்டேடரில்' எழுதிய சிறந்த கட்டுரைகளினின்றுந் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டன வாகும். இப் புதினத்தாளில் வெளியான 555 கட்டுரைகளில் அடிசனல் வரையப்பட்டவை 274. இத்தாளின் 555 இலக்கங்கள் மட்டும் வெளிவந்தன; 1712, டிசம்பர்த் திங்களில் இதுவும் நின்றுபோயிற்று.

1713-ஆம் ஆண்டில் அடிசன் 'கேட்டோ' (Cato) எனப் பெயரிய நாடகக்காப்பியம் ஒன்றனை இயற்றி வெளியிட்டார். அஃது, அவர் காலத்திற் சிறந்ததாகப் பாராட்டப்பட்டாலும், வர வர அச் சிறப்புக் குன்றியது. அடிசனரின் இயற்கையறிவாற் றல் நாடகக்காப்பியம் இயற்றுதற்கு ஏற்றதன்று. இந்நாடகத் தின் கதைப்போக்கில் இனிப்பு இல்லை, கதையில்வரும் மக்கள் மரப்பாவைகளையே ஒத்தனர், உயிரும் அவ்வவர்க்கே யுரிய சிறப் பியல்புகளும் அம்மக்கள்பாற் காணப்படவில்லை. இன்னும் இவர் இயற்றிய உரைகளுஞ் செய்யுட்களும் பல. எனினும், இவர்தம் பெரும்புலமையும் பெரும்புகழும் என்றும் மங்காமல் நின்று ஒளிரும் மணிவிளக்குப்போல்வன, இவர் 'ஸ்பெக்டேடரில்' (Spectator) எழுதிய விழுமிய கட்டுரைகளேயா மென்று உணர்ந்து கொள்க.

இவர் தமது நாற்பத்துநான்காம் ஆண்டில், அதாவது 1716 இல் உவார்விக் மாகாணச் சிற்றரசியை மணந்துகொண்டனர். இவள் முதலில் அம் மாகாணச் சிற்றரசனை மணந்து, அவன் இறந்தபின் தனியே அரசவாழ்க்கையிற் செருக்குற்று இருந்த வள். இவள் தன் புதல்வற்குக் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியராய் அடிசனரை முன்ஒருகால் அமர்த்தியதிலிருந்து, இவட்கும் அவர்க்கும் நேயம் உண்டாக, அதனல் அவளை இவர் வதுவை அயர்ந்தனர். ஏழையெளிய மக்களொடு பழகி அவர்தம் இயற்கை வாழ்க்கையில் மனம் பற்றிநின்ற அடிசனர்க்குத், தற் செருக்கு மிக்க அரண்மனைவாழ்க்கை பிடியாதாயிற்று. எனவே, இவரும் இவர்தம் மனைவியாரும் மனமொத்த இன்பவாழ்வில் வாழ்ந்திலரென் றுணரல் வேண்டும்.

ஆங்கிலமொழியினையும் ஆங்கிலமக்களையும் மிகச் சீர்திருத்தி மேனிலைக்குக் கொணர்ந்த நல்லிசைப்புலவரும், இனிய இயல்பும் இனிய செய்கையும் வாய்ந்து எல்லாராலுங் கொண்டாடப்பட்டுப் பெரும்புகழ் மிக்கவருந், தம்முடையநூல்களைக் கற்பார் எல்லார்க்கும் உணர்வையும் உருக்கத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் விளைத்து அவருள்ளத்தைப் புனிதப் படுத்துபவரும் ஆன அடிசனார் 1719 இல் தமது நாற்பத்தேழாம் அகவையில் மிக அமைதியாக இம் மண்ணுலகவாழ்வு துறந்தார்.

முருகவேள் கண்டகாட்சி

(The Vision of Mirza)

நல்லிசைப்புலமை மலிந்த அடிசன் என்பார் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'மிர்ஸாவின் காட்சி' (The Vision of Mirza) என்னுங் கட்டுரையினைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துரைப்பான் புகுந்த மறைமலையடிகள், அவ்வாங்கில வுரையி லுள்ள குறியீடுகளை அங்குள்ளவாறே யெடுத்துத் தமிழின்கண் உரைப்பின், அது தமிழ்ச் சுவைக்கு ஒவ்வாமை கண்டு, அவ்வுரைப்பொருளை 'மிர்ஸா' என்பவர்மேல் ஏற்றாமல், அவர் கண்ட அக் காட்சியைத் தாம் கண்டதாக வைத்துத், தம்மேல் ஏற்றுதற்கு முனைந்து முதல் ஐந்து பக்கங்களில் தமது வரலாறு கூறுகின்றார். இது புனைந்துரை வழக்கு. மறைமலையடிகள் தாம் இளைஞராயிருந்தபோது, 'திராவிடமந்திரி,' 'நாகை நீலலோசனி,' 'பாஸ்கர ஞானோதயம்,' 'இந்துமதாபிமானி' முதலான புதினத் தாள்கட்குக் கட்டுரைகள் எழுதிவருகையில், அக்கட்டுரைகளின் கீழ்த் தமது இயற்பெயரைக் குறியாமல், 'முருகவேள்' என்னும் புனைவுபெயரையே குறித்து வந்தமையின், ஈண்டும் அஞ்ஞான்று நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை அப்பெயர் கொண்டே குறிப்பிடலானார்.

முதல் ஐந்துபக்கங்கள் முடிய மறைமலையடிகள் தாம் சிற்றூரிற் சென்றிருந்தையும், அங்கே நிகழ்ந்த சில நிகழ்ச்சிகளையும், அவ்வூர்ப் புறக்காட்சிகளையும் எடுத்துரைக்கின்றார். ஆறாம் பக்கத்தின் முதற் பிரிவுமுதல் அவர் அடிசனார் வரைந்த கட்டுரையை மொழிபெயர்த்து, மேற்கோட் குறிகளுள் வைத்துரைத்தல் காண்க.

மறைமலையடிகள் சிற்றூருக்குச் சென்றவரையில் அவரது வரலாறு: 1876-ஆம் ஆண்டு, சூலைத்திங்கள் 15-ஆம் நாளில் மறைமலையடிகள் நாகபட்டினத்திற் பிறந்தவர். இவர்தம் தந்தையார் சோழியச் சைவ வேளாளகுலத் தலைவராய்த் தோன்றி,

நாகபட்டினத்திற்கு இரண்டுகல் தொலைவிலுள்ள காடம்பாடியிற் பெருஞ் செல்வராய் வாழ்ந்த சொக்கநாத பிள்ளை என்பவரேயாம்; இவர்தம் அன்னையார் பெயர் சின்னம்மை. இவர் பிள்ளைமைப் பொழுதிலே நாகபட்டினத்தின்கண் இருந்த உவெஸ்லியன் மிஷன் கல்லூரியில் (Wesleyan Mission College) கல்வி பயிற்றப்பட்டு வருகையில், ஆங்கிலந் தமிழ் என்னும் இருமொழிகளையும் விரும்பிக்கற்று அவற்றில் தேர்ச்சி பெற்றுக் கல்லூரித் தலைமையாசிரியராற் பல பரிசுகளும் அளிக்கப்பெற்று வந்தார். இவர்க்குப் பதினான்காம் ஆண்டு நடக்கையில் தமிழ்மொழி கற்கும் அவா இவரது உள்ளத்தில் அளவுகடந்து எழ, அவ் வவாவினை நிரப்புதற் பொருட்டு, அக்காலையில் நாகபட்டினத்திற் புத்தகக்கடை வைத்துக்கொண் டிருந்த இயற்றமிழாசிரியர் திரு. வெ. நாராயணசாமிப் பிள்ளையவர்களை யடைந்து, அவர்கள்பாற் செந்தமிழிலக்கண இலக்கியங்களைச் செவ்வனே ஓதிவரலானார். நாளேறநாளேறத் தமிழ்மொழிச் சுவை இவரது உள்ளத்தைப் பெரிதுங் கவர்ந்தது. தமிழ் ஆங்கிலம் இரண்டிலும் மிக உயர்ந்தநூல்களைக் கற்பதில் இவர்க்கு விழைவு மிகுந்துவந்தமையிற், கல்லூரியிற் கற்பிக்கப்பட்டுவந்த சிறுநூற் பயிற்சி இவரது கருத்துக்கு இசையாதாயிற்று. பதினாறாம் ஆண்டு நடக்கையில், தம்மோடு உடன்பயிலும் மாணாக்கர்க்குத் தமிழறிவுந் தமது சமயவுணர்வும் பெருகல்வேண்டி 'இந்துமதாபிமான சங்கம்' எனப் பெயரிய ஒருகழகம் புதிதாக நாட்டி அதனை மிகுந்த ஊக்கத்துடன் நடத்திவந்தார். பதினேழாம் ஆண்டிற் சவுந்தரவல்லி எனப் பெயரிய நங்கையார் இவர்க்கு மனைவியாராக மணம் பொருத்தப்பட்டார். பதினெட்டாம் ஆண்டிற் 'சிந்தாமணி' எனப் பெயரிய ஒருபெண் மகவும் இவர்க்குப் பிறந்தது. இவர் சிறுபிள்ளையா யிருந்த காலத்திலேயே தந்தையை இழந்தமையின், தம் அன்னையின் பாதுகாவலிலேயே இருந்து கல்விபயின்றனர். கல்லூரியின் ஆசிரியர்களும் இவரோடு உடன்பயின்ற மாணாக்கர்களும் இவர்தங் கல்வியறிவின் திறத்தையுங் கூரிய அறிவையுங் கண்டு மிக வியந்து இவர்பால் மிக்க அன்புபாராட்டினர். அஞ்ஞான்று

காரைக்காலில் நடைபெற்ற 'திராவிடமந்திரி' என்னுங்கிழமைத் தாளுக்கு இவர் முதன்முதற் செந்தமிழ்க் கட்டுரைகள் எழுதி வந்தனர். அதன்பின், நாகபட்டினத்திலேயே நடைபெற்ற 'நாகை நீலலோசனி' என்னுங் கிழமைத்தாளுக்குப் பலப்பல கட்டுரைகள் எழுதிவந்தனர். இவர் தமக்கு முதன்மகள் பிறந்த பின், குடும்பச் சுமையைத் தம் அன்னையார்மேல் வைத்தல் இனி ஆகாதெனக்கண்டு, 1894-ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலக் கல்லூரிப் பயிற்சியைவிட்டு விலகி, ஓர் அலுவலிற் புகுதற்கு முயன்றார்.

அக்காலத்தில் திருவனந்தபுரம் அரசர் கல்லூரியில் அறிவு நூலாசிரியராயிருந்த திருச் சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள், எம். ஏ., இயற்றிய 'மனோன்மணீயம்' என்னும் நாடகக் காப்பியத்தைத் தாம் பார்க்க நேர்ந்ததிலிருந்து, தம் இயற்றமிழாசிரியராகிய திரு நாராயணசாமிப்பிள்ளை யவர்களிடஞ் சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் இளந்தைப் பொழுதில் தமிழ்க்கல்வி பயின்றவர்களென்பது தெரிந்து, அவர்கட்குத் தம்மைப்பற்றியுந் தம் ஆசிரியரைப் பற்றியும் அகவற் பாவில் ஒரு கடிதம் வரைந்து விடுத்தார். அதனைக் கண்டு இறும்பூதுற்ற சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் ஆசிரியர் நாராயணசாமிப்பிள்ளை யவர்களையும் மறைமலையடிகளையுந் திருவனந்த புரத்திற்குத் தம்பால் வரும்படி விரும்பி அழைத்து ஒரு கடிதம் போக்கினர். அவ் வழைப்பினுக்கு மிக மனங்களித்துத் தம் ஆசிரியரும் இவருமாக 1895-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்கள் கடைக்கிழமையில் திருவனந்தபுரத்திற்குச் சென்று சுந்தரம் பிள்ளை யவர்களைக் கண்டார். இவர் அகவற் பாவில் எழுதிய கடிதத்தைக் கண்டு இவரை ஆண்டில் முதியராகக் கருதி யிருந்த சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் இவர் மிக இளைஞரா யிருத்தலை நேரிற் கண்டவளவானே பெரிதும் வியப்புற்றுத் தாம் முன் எண்ணியதனை மொழிந்தார். ஒரு கிழமை வரையில் இவர் பிள்ளையவர்களோடு அளவளாவி யிருக்கையில், இவர் 'தொல்காப்பியம்,' 'பத்துப்பாட்டு,' 'கலித்தொகை' முதலான பழைய சங்கத்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களிலுஞ், 'சிலப்பதிகாரம்,' 'சீவக சிந்தாமணி' முதலிய காப்பியங்களிலும் வல்லுநராயிருத்தலை ஆராய்ந்து பார்த்து "இத் துணைச் சிறு பொழுதிலே இத்துணை யுயர்ந்த

நூல்களை இவர் இவ்வாறு பயின்று தெளிந்தமை அரிதரிது!" எனப்புகன்று, அங்ஙனந் தாம் பாராட்டியதற்கு அடையாளமாக ஒரு நற்சான்று இதழும் எழுதித் தந்தனர்.

திரும்பவும் 1896-ஆம் ஆண்டில் சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் இவரைத் திருவனந்தபுரத்திற்கு அழைத்து, அப்போது மார்த்தாண்டன் தம்பி என்பவரால் வைத்து நடத்தப்பட்ட ஓர் ஆங்கிலக் கல்விக்கழகத்தில் இவரைத் தமிழாசிரியராக அமர்த்திவைத்தனர். திருவனந்தபுர நகரம் அக்காலத்தில் உடம்பின் நலம் பேணுதற்கேற்ற ஒழுங்குகள் அமையப்பெறா திருந்தமையால், இரண்டரைத் திங்கள்மட்டுமே இவர் அங்கிருந்து, பின்னர் அவ் வலுவலை விட்டு நாகபட்டினந் திரும்பினர். இவர் திருவனந்தபுரத்தில் இருந்த இரண்டரைத் திங்களும், அந்நகரத்துச் சைவர்கள் வைத்து நடத்திய சைவசித்தாந்தசபைக ளிரண்டிற் 'சைவ சித்தாந்த உண்மைகளைப்' பற்றிய விரிவுரைகளை இடையிடையே நிகழ்த்திவந்தனர். இவர் செய்த அவ்விரிவுரைகள் அந்நகரத் திருந்த சைவ நன்மக்களாற் பெரிதுங் கொண்டாடப்பட்டன. அப்போது திருவனந்தபுர அரசர்கல்லூரியில் 'நாடகத் தமிழைப்' பற்றி ஒரு விரிவுரை செய்யும்படி சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் கேட்டுக்கொள்ள, அதற்கிசைந்து 1896-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள் 12-ஆம் நாள் இவர் 'நாடகத்தமிழ்' என்பதனைப் பொருளாகக்கொண்டு, மிக ஆராய்ந்து கண்டதோர் அரிய விரிவுரையினை நிகழ்த்தினர். அவ் விரிவுரை நிகழ்ந்த அவையில் சுந்தரம்பிள்ளை யவர்களே அவைத்தலைவரா யிருந்து, இவர் செய்த விரிவுரையின் அருமையை மிகவும் வியந்துபேசினர். அவ் அவையிற் குழுமியிருந்த பெருங்கூட்டத்தவர் எல்லாரும் அதனைப் பெரிதும் பாராட்டினர். அப்போது இவர்க்கு ஆண்டு இருபது. அவ் வாண்டின் கடைசியில் இவர் நாகைக்குத் திரும்பினர்.

இதற்குமுன் இவர் நாகையிற் கல்வி பயின்றுவருங் காலத்தில், நாகை வெளிப்பாளையஞ் சைவசித்தாந்த சபையார், ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரநாயக ரவர்களைச் சென்னையினின்றும் இடையிடையே வருவித்து அவராற் சைவசித்தாந்த அரும்பொருள் விரிவுரைகள் நடப்பித்து வந்தனர். நாயகரவர்கள் நிகழ்த்திய அவ்

விரிவுரைகளை இளைஞராயிருந்த மறைமலையடிகள் ஆவலோடுஞ் சென்றுகேட்டு, அப்பொருள்கள் முழுமையுங் கேட்டபடியே மனத்தமைத்துச் சைவசித்தாந்த வுண்மை தெளிந்து, அதற்கு முன் தாம் பயின்றுவந்த 'மாயாவாத வேதாந்தம்' பொருந்தாமை கண்டு அதனை அறவே கைவிட்டுச், சைவசித்தாந்த வுண்மைக்கே உழைக்குங் கடப்பாடு மேற்கொண்டு அதன்கண் விருப்பம் மீதூரப் பெற்றார். அவ்வாண்டில் நாகையில் நடைபெற்ற 'ஸஜ்ஜனப்பத்திரிகா' என்னுங் கிழமைத்தாள் ஒன்றில் மாயாவாதி ஒருவர், ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர நாயகரவர்கள் எழுதிய சிலவற்றை மறுத்து எழுதிவந்தார். அம் மறுப்பினைக்கண்ட மறைமலையடிகள், நாயகரவர்கள் எழுதியவைகளே பொருத்தமுடையன வாதலும், அம்மாயாவாதி எழுதியவை பொருத்தமிலவாதலும் நன்கெடுத்துக்காட்டி 'நாகை நீலலோசனியில்' தொடர்பாகப் பல கட்டுரைகள் வரைந்து, 'முருகவேள்' என்று கைச்சாத்திட்டு வெளிவிட்டார். அக்கட்டுரைகளை நோக்கினரெல்லாம் அவை தம்மை வரைந்த இவர்தம் ஆராய்ச்சி யறிவின் திறத்தையுங் கல்வியறிவின் ஆழத்தையுங் கட்டுரை எழுதும் ஆற்றலையும் மிகுதியும் வியந்து கொண்டாடினர். இக்கட்டுரைகளைச் சென்னையிலிருந்த நாயகரவர்கள் பார்க்க நேர்ந்தபோது, அவற்றின் திறத்தை வியந்து அவற்றை வரைந்த 'முருகவேள்' என்பார் யார்? என்று நாகை வெளிப்பாளையம் சைவசித்தாந்த சபையார்க்கு ஒருகடிதம் எழுதிக் கேட்டனர். அச்சபையாருட் பெருமுயற்சியுடையவரும், மறைமலையடிகட்கு இளமைதொட்டுச் சிறந்த நண்பருமான திரு மதுரைநாயகம் பிள்ளை யென்பவர் அடிகளின் வரலாறுகளை நாயகரவர்கட்கு உடனே எழுதித் தெரிவித்தனர். நாயகரவர்களும் அடிகளைப் பார்க்கும் விருப்பம் மிக்குத், தாம் அடுத்து நாகைக்கு வருகையில், இவரைத் தம்பால் அழைத்துவரும்படி அவர்க்கு அறிவித்தார். அறிவித்த சில திங்களிலெல்லாம் நாயகரவர்கள் வெளிப்பாளையம் வர, இவரும் அவரைச் சென்றுகண்டார். நாயகரவர்கள் இவரை யாராய்ந்து பார்த்து இவரைத் தம் புதல்வர்போறக்கருதி அன்பு பாராட்டி வரலானார். நாயகரவர்கள் சென்னைக்குத் திரும்புங்காலையில்.

"உன்னை விரைவிற் சென்னைக்கு வருவிப்போம்; நீ அந்தப் பக்கங்களில் இருந்தாற்றான் நலமுண்டாம்" என்று இவரைநோக்கிக் கூறிச்சென்றார்கள். அவர்கள் அங்கே சென்றபின் இவர்க்கு அன்பான கடிதங்கள் எழுதிவர, இவரும் அவரைத் தம்ஆசிரியருந் தந்தையும்போல் எண்ணி அவர்பால் மிகுந்த அன்புபூண்டு கடிதங்கள் எழுதிவரலானார்.

இந்நாட்களின் இடையில், நாயகரவர்கள் இவர்க்குள்ள சைவசித்தாந்த நுட்பவறிவைப் பயன்படுத்தக் கருதிச், சீகாழிச் சிற்றம்பல நாடிகள் அருளிச்செய்த 'துசளறுபோதம்' என்னும் நூலை இவர்பால் விடுத்து, அதற்கோர் உரையெழுதுமாறு தூண்டினர். அதற்கிசைந்து இவர் அந்நூலின் நூறு செய்யுட்களுக்கும் விழுமியவோர் அருந்தமிழுரை வரைந்து அதனை நாயகரவர்கள்பாற்போக்க, அவர்கள் அவ்வுரையின் நுட்பத்தையுஞ், சித்தாந்தத் தெளிவையும்,சொற்சுவை பொருட்சுவைகளையும் உற்று நோக்கி, "இவ்வுரை சிவஞானமுனிவர் உரையோடு ஒப்பது" என்று வியந்துபேசி, அதனைத் தமது செலவிலேயே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார்கள். இவர் அக்காலத்தே மாயாவாத மறுப்பாக 'நாகை நீலலோசனி'யில் எழுதின கட்டுரைகளிற் சில, நாயகரவர்கள் செலவில் இவர் 1899-ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட 'சித்தாந்தஞானபோதம்' முதற்புத்தகத்தின் கஉ0-ஆம் பக்கம் முதல் அதன் முடிவுவரையில் அச்சிடப்பட் டிருக்கின்றன. இன்னும் அக்காலத்தே சென்னையிலிருந்த மாயாவாதி ஒருவர், தெய்வத் திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த 'திருக்குறளின்' முதற் செய்யுளை மாயாவாதக் கொள்கையின்பாற் படுத்தி 'முதற்குறள் வாதம்'எனப் பெயரிய ஒரு புத்தகம் எழுதிவிடுப்ப,இவர்அதற்கு மறுப்பாக 'முதற்குறள்வாத நிராகரணம்' எனப் பெயர்அமைத்த நூலொன்றை வெளியிட்டார். இவ்வளவும் இவர் நாகபட்டினத்திலிருந்த ஞான்று எழுதியவைகளாகும். அப்போதிவர்க்கு ஆண்டு இருபதரை.

இனி, நாயகரவர்கள் இவரை நாகையிற் கண்டு அளவளாவிச் சென்றதுமுதல் இவரைச் சென்னைக்கு வருவிப்பதிற் கருத்து மிகலானார். அஞ்ஞான்றுதான், நாயகரவர்கள்பாற் சைவ

சித்தாந்தமுணர்ந்த திரு நல்லசாமிப்பிள்ளை என்பவர் 'சிவஞான போதம்' என்னும் ஒப்புயர்வற்ற விழுமிய சைவசித்தாந்த முதல் நூலை ஆங்கிலமொழியில் மொழிபெயர்த்து வெளிப் படுத்தினர். அதனை வெளிப்படுத்தியபின், சைவசித்தாந்த உண்மைகளை நன்கு பரவச்செய்தற் பொருட்டு அவர் 'சித்தாந்ததீபிகை' அல்லது 'உண்மைவிளக்கம்' எனப் பெயர்வாய்ந்த ஒரு திங்கள் இதழைத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் நடத்தக்கருதி, அதனைத் தம்மோடு உடனிருந்து நடத்தத்தக்கார் எவர் என்று ஆராய்கையில், நாயகரவர்கள் 'இவரே அதுசெய்யவல்லார்' என்று மறைமலையடிகளைச் சுட்டிக்காட்டி, இவரைத் தம்பாற் சென்னைக்கு வருவித்தனர். அப்போது நல்லசாமிப்பிள்ளை யென்பார் சிற்றூரில் வழக்குத்தீர்க்கும் மன்றத்தில் நடுவராய் (Judge) அலுவல் பார்த்து வந்தனர். அவர் நாயகரவர்கள் கட்டளைப்படி உடனே சென்னைக்கு வந்து இவரது கல்வியறிவினையும் இயற்கையறிவினையுந் தாமும் ஆராய்ந்து பார்த்து வியந்து, தம்மோடு இவரைச் சிற்றூர்க்கு அழைத்துச் சென்றனர். இவரது உதவிகொண்டு, 'சித்தாந்த தீபிகை' எனப் பெயரிய திங்கள் இதழ் தமிழ்ப்பதிப்பின் முதல் இலக்கம் 1897-ஆம் ஆண்டு, சூன் திங்கள், 21-ஆம் நாள் வெளிப்படுத்தப் பட்டது. அதன் முதல் ஐந்து இலக்கங்களுக்கே இவர் ஆசிரியராயிருந்து எழுதிவந்தனர். 'திருமந்திரத்' திலுள்ள அன்புடைமை, இரந்தார்க்கீதல், அறஞ்செயான்றிறம் என்னும் மூன்றியல் முப்பது பாட்டுகளுக்கும்; 'சிவஞானசித்தியார்' அளவையியல் காப்புச் செய்யுளொடு பதினொன்கு செய்யுட்களுக்கும்; 'தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்' பரிபூரணானந்த போதம் பத்துச்செய்யுட்களுக்கும், பொருள்வணக்கம் எட்டுச் செய்யுட்களுக்கும் எழுதிய விரிவுரைகளுங், 'குறிஞ்சிப்பாட்டை' பற்றி எழுதிய உரையும், 'அன்பு,' 'அருள்' என்பவற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட கட்டுரைகளும், ஆங்கிலத்தினின்று மொழிபெயர்த்து வரைந்த நான்கு செய்யுட்களும் 'மூன்றுகனவு' என்பதும் வேறு சில குறிப்புகளும் அப்போது இவரால் இயற்றப்பட்டு, அச் 'சித்தாந்ததீபிகை' முதல் மூன்றிலக்கங்களில் வெளிப்படுத்தப் பட்டனவாகும். மேற்குறித்த நூல்களுக்கு இவரெழுதிய விரிவுரை

களும், மற்றைக் கட்டுரைகளும், மறைமலையடிகள் புத்திளமைக் காலத்திலேயே எய்திய அரும்பெறற் கல்விப் புலமையினையும் ஆழ்ந்தஅறிவின் றிறத்தினையும் விளங்கக் காட்டும் பேரடையாளங்களாய் நிற்கின்றன. இவ்வளவும் இவர் சிற்றூர்க்குச் சென்றவரையில் நிகழ்ந்தவரலாறாம். இத்துணையே இந்நூலின் உரைக் குறிப்புகளுக்கு வேண்டுவ தாகையால், மேல்நிகழ்ந்த இவரது வரலாற்றினை ஈண்டுக் கூறாதுவிடுகின்றாம்.

இவர் சிற்றூரிற் சென்றிருந்தபோது இவர்க்கு ஆண்டு இருபது நிரம்பி ஒன்பது திங்கள் மேல் ஆயின. ஆகையாற் கட்டுரையில் இருபதாண்டென்றது ஒரு குத்து மதிப்பேயாம்.

பக்கம், ௧, வரி ௧௩: நெகிழப் பெறாத-விட்டுநீங்கப் பெறாத. ௧௯: இங்கே 'செல்வர்' என்றது சிவஞானபோதத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த நல்லசாமிப்பிள்ளை யென்பாரை. இல்லம்-வீடு. ௨௪: ஒருங்கு இருந்து-ஒன்று சேர்ந்திருந்து. ௨௨: அளவளாய்-மனங்கலந்து.

பக். ௨, வரி ௫: வியந்து-பாராட்டி. ௯: விழைவு-மிகுந்த விருப்பம். ௯, ௧௦: நட்பு-நேசம்; கெழுதகைமை-உரிமை. ௧௪: விழுப்பம்-சிறப்பு. ௧௨: எய்தும்-அடையும்; பேறு-செல்வம்; பிறிதொன்று மற்றொன்று. ௧௩: உண்டுகொல்-உண்டோ. ௧௮: புலரிக்காலை-விடியற்காலம். ௨௯: மிழற்றல்-பாடுதல்.

பக். ௩. வரி, ௪: அரவம்-ஒலி. ௭: வைகறை-விடியற்காலம். இப்பக்கம் முற்றிலுஞ் சிற்றூர்க்கு வெளியேயுள்ள நில அமைப்பின் அழகு அங்குள்ளபடியே எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றது. உள்ளவற்றை உள்ளபடியே யெடுத்து அழகுபடுத்திச் சொல்வதே நல்லிசைப்புலமையாகும். ஓரிடத்தை அழகுபடப்பச் சொல்லுங்கால் அங்குள்ள உண்மைக்கு மாறாகத் தம் மனம் போனபடி யெல்லாம் எழுதும் பிற்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவரின் செய்யுள்வழக்குச் சிறிதும் விரும்பத்தக்கதன்று. 'பத்துப் பாட்டு,' 'கலித்தொகை,' 'புறநானூறு' முதலான பழைய சங்கத் தமிழ் நூல்களிற் போந்த பாட்டுகளெல்லாம் உள்ளவற்றை உள்ளவாறே எடுத்துப்பாடும் விழுப்பம் வாய்ந்தனவா யிருத்தல் பெரிதும் பாராட்டற்பாலதாகும்.

வரி, கூ: புறம்பே-வெளியே. க0: மனவெழுச்சி-உள்ளக் கிளர்ச்சி. கந: அடர்ந்த-நெருங்கின; 'தோப்பு' என்பது ஒரே வகையான பரிய மரங்கள் அடர்ந்திருப்பது; கூட்டம் எனப் பொருள்படும். 'தொகுப்பு' எனுஞ் சொல் தோப்பு என்று ஆயிற்று. கசு: வெட்டவெளி-நடுவே மறைப்பாக எதொரு பொருளும் இன்றி வெறும்பரப்பாயிருப்பது; 'வெட்ட,' 'வெளி' என்னும் இரண்டு சொற்களும் 'வெள்' என்னும் முதனிலையிற் பிறந்தனவாகும். கஅ: கான்யாறு-காட்டாறு. உ0: ஆண்டு ஆண்டு-அவ்வவ்விடத்தே. உக: 'முருடு' என்னுஞ்சொல் இக்காலத்தே 'முரடு' எனவழங்குகின்றது. உஉ:வேனிற்காலம்-வெயிற்காலம், அது சித்திரைமுதல் ஆடித்திங்கள் ஈறாக நிகழ்வது. உச: அகழ்ந்த-தோண்டிய.

பக். ச. வரி, உ: பூட்டை-இராட்டினம். கஅ: பயக்கும்-உண்டாக்கும். ககூ: ஆர் உயிர்-உடம்பில் நிறைந்த உயிர், அரிய உயிர் எனலும் ஆம். உந: புட்கள்-பறவைகள். உச: 'நாகணவாய்ப்பறவையை' இக்காலத்தார் 'நாரத்தம்பிள்ளை' எனவும் 'மைனு' எனவுங் கூறுவர். உரு: தொகுதி-கூட்டம்.

பக். ரு. வரி, உ: நாயுருவிப்பூண்டின்வேர் பல்துலக்குவதற்கு மிகவும் ஏற்றதென்பர். ச: திரளை-திரண்டபொருள். கூ: பொதிந்து-திணித்து: உள்ளடக்கி; எ: 'அறிவுறுத்தல்' அறிவிற் பதித்தல்.

உலக இயற்கையிலுள்ள நலங்களை முதலிற் கண்ணினுற் கண்டு பிறகு அறிவினுல் எண்ணிப் பாராட்டல்வேண்டும். கண்ணினுற் காண்பதற்கோ பகலவனது ஒளி கட்டாயம் வேண்டியிருக்கின்றது. ஒளியைத் தருவதொடு, நிலத்தின் கண் உள்ள புற்பூண்டுகள் மரஞ் செடி கொடிகள், பறவைகள், விலங்குகள், மக்கள் என்னும் எல்லா உயிர்களின் வளர்ச்சிக்கும் அவற்றின் அழகிய நிறங்களுக்கும் அப்பகலவன் வெளிச்சமே எதுவாயிருக்கின்றது. எனவே, உலகத்தின்கட் காணப்படும் எல்லா நலங்களும் ஞாயிற்றிலிருந்தே உண்டாகின்றன. ஆதலால், அகன்று எல்லையறியப்படாத உலகின் நலங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே ஒருகாலத்து உணரமாட்டாத சிற்றறிவினராய

மக்கள், ஒருகாலத்து ஒருங்கு காணப்படும் ஞாயிற்றினைக் கண்ட வளவானே அதன்கண் அவ்வெல்லா நலங்களையும் எளிதில் உணரப் பெறுகின்றனர். இவ்வுண்மையினைத் தெரிக்கும் பொருட்டே ஞாயிற்றினுக்கு ஒரு பொற்குடத்தை உவமையாக்கி, உலக வியற்கையின் நலங்களை அக்குடத்தினுட் பெய்த பண்டங்களாக்கி உரைத்தார்.

கக: கவிந்து-மூடி. மழுக்கி-மங்கச் செய்து. கண்ணறிவு நிகழப் பெறுதார்க்கு மனவறிவு மிகக்குறுகுதல் குருடர் மாட்டுக் கண்டு கொள்க.

இருள் மிக விரிந்தபரப்பு உடையதாயினும், ஓரிடத்துச் சிறிதாய்த் தோன்றும் ஒரு விளக்கொளியால் அது மறைந்தொழிதலுக்கு, அறிவொளியால் மன இருள் மாய்தலை உவமை காட்டினர். இருள் கருநிறத்ததாகலின் அதனைப் போக்கும் ஞாயிற்றினை வெண்ணிறக் கதிர்களென்னுந் தீம்பால் பெய்த ஒரு பொற்குடமாக உருவகப் படுத்தினர்; மேலும், அப் பொற்குடம், இந்நிலவுலகத்துப் பொற்குடம்போல் தன்னுட் பெய்ததனை மறைக்கும் இயல்பிற்றன்றி, மற்றுப் பளிங்குக் குடம் போற் றன்னுட் பொதிந்ததனை வெளியே தெளிவுறக் காட்டும் இயல்பிற்றென்றும், நாற்புறத்தும் பாயும் அதன் வெள்ளிய கதிர்கள் அக்குடத்தின் எப்பக்கத்துந் தோன்றும் பாலொளியினொழுக்குப் போல்வனவாமென்றுங் குறிப்பிட்டார். அங்ஙனம் பாயுங் கதிர்கள் நீண்ட கம்பி வடிவத்தானும் இருளைச்சிதைக்குந் தொழிலானும், யானை, கல்யானை முதலிய விலங்கினங்கள்மேற் பாயும் அம்புகள் போறலின், பின்னர் அவற்றைக் கணைகளாகவும் உருவகப்படுத்தினர். அதன் பிற், புறத்தே தோன்றும் ஞாயிறு புறத்திருளை நீக்கிக் கண்ணைவிளக்கி, அம்முகத்தால் அகத்தே பாவிய இருளையும் போக்கி மனவறிவை விளக்குதல் குறித்தார். எல்லைகாணப்படுஞ் சிறுவடிவிற் றாகிய ஞாயிறே புறவிருள் அகவிருள் இரண்டையும் போக்கிப், புறக்கண் அகக்கண் இரண்டையும் விளக்கவல்லதாயின், எல்லை காணப்படாத இறைவனது அருளொளி நம் உள்ளத்தில் எழுங்கால் அஃது அங்குள்ள அறியாமையை முற்றும் நீக்கு மென்பதுங் காட்டினர்.

கரு: அமிழ்தம்-பால். கஎ: கதிர்கள்-ஒளிக்கம்பிகள். கஅ: கணைகள்-அம்புகள். கக: கட்புலன்-கண் அறிவு. உரு: வியத் தகும்-பாராட்டத்தகும்.

பக். ரு: வரி, உ: அளப்பு அரிது-அளந்து சொல்லுதல் அரிது. ரு: சூறை-சுழல்காற்று. க0: திரிபு-நிலைமாறல். கஎ: இயக்கம்-நடமாட்டம்.

மக்கள் வாழ்க்கையின் நிலையாமைக்கு வான் நிழலும், உயிர் உடம்பில் நிற்கும் நிலைக்குக் கனவும் உவமைகளாகச் சொல்லப்பட்டன. உயரத்தில் உலவும் வானம் ஓயாமற் காற்றால்உந்தப் பட்டு ஓடிக்கொண்டேயிருத்தலின், கீழே நிலத்தின்மேற் படும் அதன் நிழலும் ஓரிடத்தும் நிலைபெறாமல் ஓடிக்கொண்டே யிருக்கின்றது; அதுபோலவே மக்கள் வாழ்க்கையும் நிலைபெறா மல் விரைந்து சென்று மறைந்து போகின்றது. இனி, நேற்றுக் கண்ட கனவு கண்ட அப்பொழுதே மறைந்துபோதல் போல வும், அது திரும்பத் தோன்றி இன்று காணுங் கனவொடு தொடர்புபட்டு நிகழாமை போலவும், ஒரு நேரத்தில் ஒருடம்பில் நின்ற உயிர், நின்ற அந் நேரத்திலேயே அதனை விட்டுப் போத லுந், திரும்ப அதன்கண்வந்து புகுந்து தொடர்புற நில்லாமை யும் கண்டுகொள்க. இப்பகுதி மூதல்நூலிலிருந்தே மொழி பெயர்த்துரைக்கப்பட்ட தாகும்.

உஎ-ஆவது வரிமுதல் அடிசன் எழுதிய கட்டுரை நேரே மொழிபெயர்த் துரைக்கப் படுகின்றது. உஅ: மலைக்குவடு-மலையுச்சி.

பக். எ. உ: ஆடை-போர்வை. ரு: நண்பகல்-நடுப்பகல்,'நள்' என்பது நண் எனத் திரிந்தது. எ: இளமரக்கா-முற்றாத மரங்கள் உள்ள சோலை. கூ: வேய்-மூங்கில். க0: சிலிர் சிலிர்பு-மயிர்க் கூர்ச் செறிதல்; புல்லாங் குழல் இசைகேட்கும் இன்பத்தால் மயிர் சிலிர்க்கும். கஉ: கன்னல்-கரும்பின் சாறு. கரு: இம்மைப் பிறவி-இப்போதுள்ளபிறப்பு. கஎ: நுகருதல்-உண்ணல். கஅ: துறக்கம்-மேல் உள்ள இன்ப உலகம்; துய்த்த-நுகர்ந்த. கக: அரம்பைமாதர்-துறக்கவுலகத்தில் உள்ள அழகிய மாதர். உ0:

எழில்-அழகு. உக: இசைக் கருவிகளாவன: யாழ் குழல் தாளம் முழவு முதலியன; தீவிய-இனிய.

இப் பிறவியி லிருந்தகாலத்து நல்வினை தீவினைகளைச் செய்தோர், இவ்வுடம்பை விட்டபின்னும் ஆவிவடிவில் இந் நில வுலகத்திற் கருகே இயங்குதலுண்டு. இது 'மரணத்தின்பின் மனிதர் நிலை' என்னும் நூலிற் கண்டுகொள்க.

பக். அ. வரி, ௩: உரையாடினால்-பேசினால். அ: இசைத்த-ஒலிப்பித்த. ௧0: முறுவலித்து-புன்சிரிப்புக் கொண்டு. ௧௧: நல் உரை-நற்சொல்; ௧௨: கூறி-சொல்லி. ௧௩: வெருட்டி-வெருளச் செய்து துரத்தி. ௨0: கீழ்ப்பால்-கிழக்குத்திசை. ௨௨: பள்ளத் தாக்கு-மலைகளின் இடையே அமைந்திருக்குங் குழிந்தநிலம். ௨௩: ஒழுகுவது-ஓடுவது.

மக்கள் வாழ்க்கையின் இயல்புகளை அப்பள்ளத்தாக்கிற் காணப்படுங் காட்சிகளொடு பொருந்த வைத்துக் காட்டுகின்றார். ௨௫: துன்பவேலி-துன்பங்களுக்கு இருப்பிடம். மக்கள் வாழ்க் கையில் வருந்துன்பங்கள் ஒரு பெரும்பள்ளத்தாக்காகவும், அத் துன்பங்கள் எல்லாம் நேற்று இன்று நாளை என்னுங் கால ஓட்டத்தைப்பற்றி நிகழ்தலின் அக்கால ஓட்டம் அப்பள்ளத் தாக்கினூடு சுருண்டு ஓடும் ஒரு நீர்ப்பெருக்காகவும், உலகத்தின் தொடக்கமும் அதன்முடிவும் எவரானும் அறியப் படாமையின், அவ்விரண்டும் அந்நீர்ப்பெருக்கில் இருண்டு தோன்றும் இரண்டு முனைகளாகவும், இக் காலப்பெருக்கின் இடையே தோன்றிய நம் மக்கட்பிறவியின் வாழ்நாள் அந்நீர்ப் பெருக்கின் நடுவே காணப்படும் ஒரு பாலமாகவும், மக்கள் வாழ்க்கைக்கு வரை யறுக்கப்பட்ட நூறு ஆண்டுகளும் அப்பாலத்தில் அமைந்த நூறு கண்களாகவும், அவரவர் தந் தகாச் செயல்களால் நூறாண்டு நிறைதற்கு முன் எழுபதாண்டுக்குள் இறந்துபோதலின், மற்றை முப்பதாண்டுகளும் அப் பாலத்தில் உடைந்துபோன கண்களாகவும் உருவகப்படுத்திச் சொல்லப்பட்டன.

பக். கூ. வரி, ௨: திணிந்த-நெருங்கிய. ௩: ஏது-இயைபு, காரணம்; 'ஏதிலார்' என்னும் பழைய தமிழ்ச்சொல் 'இயைபு இல்லார்' எனப் பொருள்தருதலின் இதனை வடசொல் லென்

றல் பொருந்தாது; ஏது என்னுந் தமிழ்ச்சொல்லே 'ஹேது' எனத்திரித்து வடநூலாரால் வழங்கப்பட்டது. வினவினேன்-கேட்டேன். ௪: வரையறுக்கப்படும்-எல்லை கட்டப்படும்; பகுதி-பங்கு. ௧௪: வாணாள்-வாழ்நாள். நோக்குதல்-உன்னிப்பாய்ப் பார்த்தல். ௧௭: நுறுங்குதல்-நொறுங்குதல்: பொடிபடுதல். ௧௮: மொத்தம்-தொகை. ௨௧: இறைவன் முதன் முதல் மக்களைப் படைத்தகாலையில் அவர்க்கு ஆயிரம் ஆண்டு வாழ்நாள் அமைத்தானென்பது விவிலியநூல் வழக்கு.

பக். ௧௦. வரி, ௭: வாழ்நாள் என்கின்ற பாலத்தின் இடையிடையே பொருத்தப்பட்ட கள்ளக் கதவுகளாக உருவகப் படுத்தப்பட்டவை, மக்கள் தம் பொருந்தாச் செயல்களால் வருவித்துக்கொள்ளும் நோய்களேயாகும். காலம்முதிரா முன்னரே இறந்தொழிவதற்கு இந்நோய்களே ஏதுவாக இருத்தலால், மக்கள்சடுதியிற்றவறிக் கீழே வெள்ளத்தில் வீழ்தற்கு வாயிலாய்அப் பாலத்தில் அமைக்கப்பட்ட கள்ளக் சதவுகளாக இவை தம்மை உருவகப்படுத்தினார். அப்பாலத்தின் முதன் முனையில் தொங்குங் கரியவானம் வாழ்நாள் துவக்கத்திற்கு ஓர் அடையாள மாகலின், அதனைக் குழந்தைப் பொழுதிலே யணுகிய மக்கள், தாய் தந்தையர் வழிவந்த பல்வகை நோய்களாற் பற்றப்பட்டு இறந்தொழிலைத் தெரித்தற் பொருட்டு அங்கே அக் கள்ளப் படுகுழிகள் பற்பல உள என்றார். ௧௪: நுழைவாயில்-உட்புகும் இடம். ௧௫:பாலத்தின் நடு வென்றது மக்கள் வாழ்நாளின் நடுப்பகுதி. அது முப்பத்தைந்து முதல் நாற்பத்தைந்து ஆண்டு வரையிலுள்ள காலம்; அக்காலத்திற் பெரும்பாலரர் இறந்துபடுதலின், அவ்விடத்திற் செல்லச் செல்ல மக்களின் தொகை சுருங்கிவிட்டதென்றார். ௧௭: அப்பாலத்திற் பழுதுபடாதிருந்த கண்கள் என்றன, நோயில்லாத இளமைக்காலமே யாம்; அக் காலத்தில் மக்கள் தொகைபெருகி யிருத்தலின், முழுமையாயிருந்த கண்களின்மேல் அவரது தொகை மிகுந்ததென்றார். ௨௦: பழுதுபட்டகண்களென்றன நோயாற் பற்றப்பட்ட காலங்கள்; அக் காலங்களிற் சிறிது உயிர் பிழைத்திருந்தோரும் நாட் செல்லச் செல்ல இறந்துபட்டமை அறிவித்தார்.

பக். கக. வரி, எ: தெற்றுப்பட்டு-தடைப்பட்டு. அ-கூ: நீர்க் தமிழிகள் என்றன பல்வகைச் சிற்றின்பங்கள். கச: கொடுவாளும் அரிவாளும் ஏந்தி நின்று, வழிவந்தோரை அப் படுகுழிகளிற் புகுத்தி வீழ்த்தினோர், களவு, கட்குடி, சூது, ஊனுணு, விலைமாதர். உஉ: இத்துணை-இவ்வளவு.

பக். கஉ. வரி, க: எருவை-கருடன், பருந்திலொருவகை. கக: ஆடவன்-ஆண்மகன். கங: கூற்றுவன்-உயிரை உடலினின்றுங் கூறுபடுத்தும் ஒரு தெய்வம். கசு: தருதல்மாலைத்து-தருதலை இயல்பாக உடையது. உ0: தன் அகத்தே-தன்னுள்ளே. உஉ: செறிவு-நிறைவு; ஒருமிக்கும்-ஒன்றுகூடும். உஎ: குழாம்-கூட்டம். உஅ: சேய்மை-தூரம்.

பக். கங. வரி, க: படுகர்-பள்ளம். ரு: புயல்-மேகம்; செறிந்து-நெருங்கி. கூ: குடா-வளைந்த நீர்நிலை. க0: இடையொழுகும்-நடுவேயோடும். கக: நறு-நல்ல மணம். கங: மருங்கு-பக்கம். கச: கொழுவிய-செழுமையான; தளிமம்-படுக்கை. கஎ: ஆர்ப்பு-ஒலி; விரசிய-கலந்த. ககூ: துளும்புதல்-வழியும்படி நிறைதல். உங: வாயிலாக-வழியாக. உரு-உசு: புத்தப்புதிய-மிகப்புதிய. உசு-உஎ: எக்கர்-குவிக்கப்பட்ட மணல்மேடு.

பக். கச. வரி, ங: அறம் வழுவாது-தருமத்தினின்றுந் தவறாது. ரு: உறையுள்-தங்கும் இடம். எ: ஏற்றம்-மேன்மை; இணங்க-இசைய; பலதிறப்பட்ட-பல வகைப்பட்ட. கூ: வசதி-இடத்தின் நன்மை. கஉ: விடுதி-தங்குமிடம்; பெறற்பாலன-பெறுதற்கு உரியன; இப்பெற்றித்து-இத்தன்மைத்து. கசு: கடியல்-கடிதல், நீக்கல். உக: உரைவரம்பு-சொல்லின் அளவு. உஉ: உவந்து-மகிழ்ந்து.

பக். கரு. வரி, அ: ஆன்நிரை-பசுக்கூட்டம். கங: கவன்று-கவலையுற்று. ககூ: நிகழ்ந்தன-நடந்தவை, அளவளாய்-அளவளாவிக்கொண்டு.

படைப்பின் வியத்தகு தோற்றங்கள்

(Wonders of Creation or The Immensity of the Supreme Being)

அடிசனார் இயற்றிய இவ்வாங்கிலக் கட்டுரையின் மொழி பெயர்ப்பு இருபத்தோராம் பக்கத்தின் முதலிலிருந்து வருகின்றது. அதற்குமுன் இதன் மொழிபெயர்ப் பாசிரியராகிய மறைமலையடிகள் தாம் திருவனந்தபுரஞ் சென்றமையினையும், அங்கே காணப்பட்ட நிலத்தோற்றங்களின் அழகினையும் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

பக். கசு. வரி, ச: கழகம்-கல்விபயிலும் இடம்; அறிவநூல்-தத்துவசாஸ்திரம், (Philosophy). அப்போது திருவனந்தை அரசர் கல்லூரியில் அறிவுநூலாசிரியராய் அமர்ந்திருந்தவர் திருச் சுந்தரம் பிள்ளையவர்களே யாவர். ரு: உவந்து-விரும்பி. கஉ: ஆக்கம்-பெருக்கம். கசு: பெற்றி-தன்மை. கஎ: புறம்பே-வெளியே. சேய்மை-தொலைவு. கஅ: பொற்றைமலை-மண்மேடாயிருக்கும் மலை. உக: 'குறிஞ்சிநிலம்' என்பது மலையும் மலையடுத்த இடமும் ஆகும். உரு: விருந்தோம்பல்-விருந்தினராய் வருவாரைப்பேணல்.

பக். கஎ. வரி, க: ஒருகிழமை-ஒருவாரம். சு-எ: இருபுறத்தும்-இருபக்கத்திலும். கூ: மொழுக்கன்-பெரும்பாலும் மேடு பள்ளமின்றித் தன் வடிவுமுழுதும் மட்டமாயிருப்பது. உஉ: தொகுப்பு-கூட்டம். உந: காண்யாறு-காட்டாறு. உரு: வழுவி-தவறி.

பக். கஅ. வரி, ச: பிணைந்து-இணைந்து, பின்னலுற்று; அடர்ந்திருக்கும்-இலைகள்நெருங்கியிருக்கும். ரு: மேல்கவிந்து-மேலேமூடிக்கொண்டு. சு: துறை-இறங்கும்இடம்; தன்னந்தனி-முழுதுந் தனியான தன்மை. எ: செறிந்திருக்கும்-நெருங்கியிருக்கும். கூ: துவண்டு-வளைந்து. கo: புதர்-தூறு; கக: அண்டை

யில்-பக்கத்தில். கந: அரவம்-ஓசை. கரு: அழுங்கி-அழுந்தி. கஅ: ஈரம் துவர்த்தல்-மெல்லிய துணியாற் கூந்தலிற் படிந்த ஈரத்தை எடுத்தல். உகூ: மருங்கில்-பக்கத்தில்.

பக். கசு: உ-ந சன்னல் பின்னல்-நெருங்கியபின்னல். சு: கட்புலனாயின-கண்ணுக்குத் தோன்றின. எ: அளாவி-சேர்ந்து துழாவி. கக: விழுது-கொம்புகளிலிருந்து இறங்கும் வேர். கந: அலகு-பறவை மூக்கு. கச: மேனி-உடம்பின் நிறம்; பேடு-பெண். கரு: கோதி-வகிர்ந்து. கஎ: வளார்-இளஞ் சிறுகொம்பு; சிறுதுயில்-நிரம்பாத் தூக்கம். கஅ: சீழ்க்கை-வாயால் ஊதும் ஒருவகை ஓசை, இக்காலத்தில் இச்சொல் 'சீட்டி' என மருவி வழங்குகின்றது. உ0: கருகல்-கரியநிறம். உக: விலங்கி-குறுக்கிட்டு. உச: மறித்தும்-மறுபடியும்.

பக். உ0. க: 'பத்துப்பாட்டுக்' களில் ஒன்றான குறிஞ்சிப் பாட்டில் அதனாசிரியராகிய கபிலர் குறிஞ்சிநில வளப்புகளைச் செவ்வனே அமைத்துப்பாடியிருக்கின்றார்; இவர் மற்றைத் தொகைநூல்களிற் பாடியிருக்கும் பாட்டுகளுங் குறிஞ்சிநில வளங்களையே நன்கெடுத்து மொழிதலின், இவர் அந்நிலஇயற்கைகளைக் கண்டுணர்ந்து பாடுவதில் மிகச் சிறந்தவராகக் காணப்படுகின்றார். ஆசிரியர் நக்கீரனாருந் தாம் இயற்றிய திருமுருகாற்றுப்படையிற் குறிஞ்சிநில வளங்களை எடுத்தோதுதல் காண்க. இவ்விருவரைப்போலவே பண்டைக்காலத்துச் செந்தமிழ்ப்புலவர்களெல்லாருந்தாம் கண்ட வளங்களைத் தாங் கண்டபடியாகவே எடுத்துரைக்குந் தன்மையர்; பிற்றைஞான்றைப் புலவர்போல் தம் மனம்போனபடி பாடும் நீர்மையர் அல்லர். ரு: கழிப்பி-கழித்து. கூ: அருகாமை-அண்மை, அருகு. அ: நோக்கினேற்கு-நோக்கின எனக்கு; இவ்வரியிலிருந்து அடிசனாது கட்டுரை மொழிபெயர்த்துரைக்கப்படுதல் காண்க. கூ: சுடர்க்கொழுந்து-ஒளியின்கொடி; திகழும்-விளங்கும். க0-கக: நிறத்தோய்ச்சல்-நிறங்கள் ஒன்றோடொன்று கலந்து காணப்படல். கஉ: செக்சர் வானம் - செவ்வானம். கந: வான்மீன்கள் - நட்சத்திரங்கள்; கோள்கள் - கிரகங்கள். கஅ: கதிர் - ஒளிக்கம்பி; திணிந்து-நெருங்கி. ககூ: மீன்தொகுதிகள்-நட்சத்திரக்கூட்டங்கள், மின்

னுதலின் அவை 'மீன்' எனப் பெயர்பெற்றன; நீர்வாழ் உயிர்களில் ஒரு சாரனவும் மின்னுதல் பற்றியே 'மீன்' எனப்பட்டன; இத்தமிழ்ச்சொல்லே வடமொழியிற்சென்று 'மீனம்' என வழங்குகின்றது. உ௨: நளிஅமிழ்தம்-குளிர்ந்தபால்; முழுமதியம்-முழுநிலா. உ௩: முகிற்குழாம்-மேகக்கூட்டம். உ௪: ஞாயிறு-சூரியன். உ௫: பிழம்பு-திரட்சி; ஊடே-நடுவே. உ௬: நேர்த்தி-திருத்தமுள்ளது; தோய்வித்து-கலப்பித்து; வனைந்தான-அழகாய்ச்செய்த. உ௭: ஓவியம்-சித்திரப்படம்.

பக். உ௯. க: துலங்க-விளங்க. ௩: இயங்குதல்-செல்லல். ௪: சான்றோர்-அறிவானும் நல்லியல்புகளானும் நிறைந்து அமைந்தோர். ௫: இடர்ப்படுத்துவதான-துன்புறுத்துகின்ற. ௬: தொல்லாசிரியர்-பழைய ஆசிரியர்; இங்கே தொல்லாசிரியரென்று அடிசஞற் குறிப்பிடப்பட்டவர் 'டேவிட்' (David) என்பவரே யாவர்; டேவிட் என்பவர் கூறிய கருத்துக்களை மறைமலையடிகள் இங்கே தமிழ்ச்செய்யுளாக்கினர்; அச் செய்யுளின் பொழிப்புரை வருமாறு: "வானமும், வானத்தில் விளங்கும் நிலவும், வான்மீன்களும், ஓ கடவுளே, நின் கைவிரல்களின் வினையால் ஆக்கப்பட்டனவாகு மென்று ஆராய்ந்துபார்க்குங்கால், இவ்வுலகத்தில் இயங்கும் ஆண்மகனும், அவன் பெற்ற தேன்போற் றித்திக்கும் மழலைச்சொற் பேசுஞ் சிறு பிள்ளைகளும் ஒரு பொருளாக விளங்குவரோ!" 'இவ்' என்னுஞ் சுட்டு நீண்டு வகரங்கெட்டு ணகரச்சாரியை பெற்று 'ஈன்' என நின்று இவ்வுலகம் எனப் பொருள் தந்தது; இச்சொல் இப்பொருட்டாதல் "ஈனோர்க்கெல்லாம் இடர்கெட இயன்றது" என்புழியுங் காண்க*. க௩: உரையிட்டார்-சொன்னார். நங் கட்புலனுக்கு முத்துக்கள்போற் றோன்றுகின்ற வான்மீன் ஒவ்வொன்றும் ஞாயிற்று மண்டிலத்தை ஒப்பனவும் அதனினும் மிகப் பெரியனவும் ஆதல் வான்நூலிற் கண்டுகொள்க. க௮: குழாம்-கூட்டம். நமக்குஉரிய ஞாயிற்றுமண்டிலத்தை, நாம் இருக்கும் இந் நிலவுலகமுஞ் செவ்வாய் புதன் வியாழன் வெள்ளி சனி முதலான மண்டிலங்களுஞ் சுற்றிச் செல்லுதல்போல, வான்மீன்களாகிய

* மணிமேகலை, கச்சிமாநகர்புக்ககாதை, க௩௨.

ஞாயிறு ஒவ்வொன்றனையும் பற்பல கோள்கள் சூழ்ந்து செல்லு நிலை வான் நூல்களால் அறிக. உ௩: நிலைக்களன்-தாங்கும் இடம். உ௫: விழுமிய-சிறந்த. உ௬-உ௭: துலக்கப்படும்-விளக்கப்படும்; விளக்கத்தால் ஒளிர்கின்றன-ஒளியினால் விளங்குகின்றன.

பக். உஉ. ச: அத்துணை-அவ்வளவு; சேய்மை-தொலைவு. ௬: புல்லிய-கீழ்மையான. க௫: துகள்-பொடி. க௭: திண்ணம்-மெய்யுறுதி. க௮: வரம்பு-எல்லை. உக: வெறிய-வெறுமையான.

பக். உ௩. ௫: தொலைவுநோக்கி-Telescope. ௮-௯: ஒளிவிரி கதிர்-வெளிச்சத்தைப் பரப்பும் ஒளிக்கம்பி. கக: இங்கே 'வான் நூலார் ஒருவர்' என்றது ஹியூஜீனியஸ் (Huygenius) என்பவரை யே யாம். க௩: வரையறுத்தல்-வரம்பு கட்டுதல். க௬: ஆற்றல்-வலிமை. க௭: பரம்பிய-பரவிய. க௮: நிகழ்தல்-நடைபெறுதல். க௯: மனக்கற்பனை-மனத்தால் எண்ணிக்கொள்ளப்பட்டது, உண்மையில் இல்லாதது; எங்ஙனம்-எப்படி; வரையறை-அள வறுத்தல். உ௩: கண்காணிப்பு-மேற்பார்த்தல், (Supervision). உ௫: புரியாநின்ற-செய்கின்ற. உ௬: பெருந்தகை-பெருமை யுடையோன்; என்பு-எலும்பு.

பக். உச. உ: பருப்பொருள்-பரும்படியான பொருள்; யாங்கணும்-எவ்விடத்தும். ௩: குழுமி-கூடி. ச: உயிர்த்தொகை-உயிர்களின் கூட்டம். ௫: கடைக்கண்-கண்ணின் கடைசி; நோக்கம்-உன்னிப்பானபார்வை. ௬: பற்றப்படாத-பிடிக்கப்படாத. ௯: மனமடிவு-மன மடக்கம் அதாவது துயரம். க௫: கருதாது-எண்ணாது. க௭-க௮: சிறுபான்மை-சிறிதுபங்கு. உச-உ௫: தகைமை-தன்மை; இசையவே-பொருந்தவே; இயங்கவும்-நடைபெறவும். உ௭: நிலவரைப்பு-நிலப்பகுதி.

பக். உ௫. ச: உற்றுணர்தல்-கருத்தைப் பதியவைத்து உணர்தல்; தினைத்துணையும்-தினையென்னும் அரிசியின் அள வும். கடவுள் தன்னிடத்தே எவ்வகைப்பட்ட குறைபாடும் இல்லாத முழுமுழுதற் பொருளாயிருந்தும், குறைபாடு மிகுதியுமுள்ள மக்கள் தமக்குள்ள அக் குறைபாட்டினைக் கடவுளுக்கும் ஏற்றிச் சொல்வது வழக்கமாயிருக்கின்றதென்று ஆசிரியர் அறிவித்தார். நிறைவான பொருள் நிறைவானதொன்றை உள்ளபடியாகவே

எண்ணிப்பார்க்க வல்லதன்று; அதற்கும் ஒரு குறைபாட்டை ஏற்றிவைத்தால்தான் அதனை அது கருதவல்லதாகின்றது. ஒருவன் தன்பகைவனோடு எதிர்த்துப் போராடி அவனை வெல்லல் வேண்டினனாயின், அதற்குக் கருவியாக வேல் வாள் கத்தி பரிசை முதலான படைக்கலங்களை ஏந்திச் செல்கின்றான்; அவனுக்கு அக் கருவிகளின்றிப் போராடமாட்டாக் குறைபாடு உண்மையால், அவன்தான் வழிபடுகடவுளான முருகப்பிரான், சிவபிரான் என்பவரும் வேலும் முத்தலைவேலும் ஏந்திப் போர் புரிபவராகவே வைத்து வழிபாடு ஆற்றுகின்றான்; வேலும் வாளும் இல்லாமற் கடவுள் தான் நினைந்தவளவானே எவற்றையும் அழிக்கவும், அழித்தவற்றைப் பின் ஆக்கவும் வல்லவனென்று அறிந்திருந்தும், எம்மனோர் அவனை அந் நிலையில் வைத்து வழிபடுகின்றிலர்; இஃது எம்மனோர்க்குள்ள குறைபாட்டினால் ஆயதொன்றாம். இங்ஙனமே ஒவ்வொரு நாட்டிலுள்ளாருந் தத்தமக்குள்ள குறைபாட்டினியல்புக்கு ஒப்பவே, கடவுளைப் பலதிறப்பட்ட இழிவான வடிவங்களில் வைத்து வணங்குதல் காண்க. கக: மனச்சாய்வு-அறிவுக்கு ஏலாததொன்றனிடத்தே மனம் பற்றிநிற்றல். கஉ: மீண்டும்-திரும்பவும்; முற்ற-முழுதும். கஅ: ஊடுருவி-வியாபித்து; இடையறாது-நடுவே ஓயாது. உரு: இழுக்கு-தாழ்வு, தவறு. உஅ: ஒருங்கால்-ஆராயுங்கால்; கடவுளுக்கு உலகமுழுதும் ஒருடம்பாகலின் 'இவ்வுலகவுடம்பு' என்றார்.

பக். உரு. க: களைகண் ஆதரவு. உ: இயக்காநிற்கின்றமை-நடத்துகின்றமை; புலன் ஆம்-அறிவுக்குத்தோன்றும், விளங்கும். அறிவுடையதனைச் 'சேதனம்' என்றும், அறிவில்லதனை 'அசேதனம்' என்றும் வடநூலார் கூறுவர்; அறிவுடையன ஓரறிவுடைய புன்முதல் ஆறறிவுடைய மக்கள் ஈறான உயிர்கள்; அறிவில்லன மண், புனல், அனல், கால், வான் என்னும் ஐம்பெரும் பொருள்களும் அவற்றின் கலப்பாலான இவ்வுலகங்களுமாம். க0: ஒருமித்து-ஒன்றுகூடி. கஉ: பெயர்தல்-ஓரிடத்தைவிட்டுப் பிறிதோரிடத்திற்குச் செல்லல். கச: பாம்பி-பரவி; ஒருபகுதி-ஒருகூறு. கரு-கரு: வரம்பில் ஆற்றல்-எல்லையில்லாத

வல்லமை; கடவுள் ஓரிடத்தில் ஒருகாலத்திலிருக்கும் ஒரு வரம்புபட்ட பொருளாயின், அஃது அவ்விடத்தில் அக்காலத்திலிருந்து பிறிதோரிடத்திற் பிறிதொரு காலத்திற் போயிருந்தது எனலாம்; மற்று அஃது எங்கும் எக்காலத்தும் இருப்பதாகலின், அதனை இடம்பெயர்ந்து செல்லும் ஒரு பொருளாக உரைத்தல் இழுக்கென்றார். கசு: ஒருவாற்றானும்-ஒருவகையானும். உ௫: இன்றியமையாது-இல்லாமற்கூடாது, என்பது 'கட்டாயம்' என்னும் பொருட்டாம். உஎ: தொழிற்கூறுகள்-செயலின்வகைகள்.

பக். உஎ. கடவுள் நுண்ணியவற்றுளெல்லாம் நுண்ணியனாகலின் அவனை நம்மனோர் தங் கட்புலனாற் காண்டல் இயலாது; கட்புலனாகாத உயிரை அது புகுந்திருக்கும் உடம்பின் வழியே நாங் காண்டல்போலக், கட்புலனாகாப் பேருயிராகிய கடவுளும் இவ்வுலகமாகிய உடம்பின் வழியாகவே காணப்படுவரென ஆசிரியர் அறிவித்தார். அ-கூ: உறைவிடம்-இருப்பிடம். சO: கொள்கலம்-பண்டம் பெய்துவைக்கும் பாண்டம். கக: வெள்ளிடை-வெளி. கஉ: அமர்தல் - விரும்பியிருத்தல். கங: பெருங்களம்-பெரிய இடம்; இந்தப் பெருவெளி இறைவனது அருளுணர்வுக்கு இருப்பிடம் என்று கூறியவர் ஸர் ஐசக் நியூடன் (Sir Isaac Newton) என்னும் ஆங்கிலவானூலாசிரியரேயாவர். க௫: அண்டை-அயல். கசு: இயக்கம்-நடமாட்டம்; ஐம்பொறிகளாவன: மெய், வாய், கண், மூக்குச், செவி என்பன; அவ்வைம்பொறியுணர்வுகளாவன: சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்பன. கஎ: விலங்குகள்-மிருகங்கள்; மக்களுடம்பு நெடுக்காயிருக்க, மிருகங்களினுடம்பு குறுக்காயிருத்தலின் அவை 'விலங்கு' எனப்பட்டன; விலங்கு—குறுக்கு. கஅ: உன்னிப்பு-கவனிப்பு. உக: கடப்பாடு-கடமை. உச: முற்றுணர்வு-எல்லாம் ஒருங்கேயுணரும் உணர்ச்சி. உஅ: கடுகி-விரைந்து.

பக். உஅ-க: படைப்பு-படைக்கப்பட்ட உலகம். உ: யாண்டு-வருஷம், 'ஆண்டு' எனவுந் திரிந்து வழங்கும்; ஒருபெற்றிப்பட ஏகி-ஒரேதன்மையாகச் சென்று, என்றது விசைகுறையாமல் ஒரேயளவான விசையுடன் சென்று, என்றபடி

யாம். ௩: கழியினும்-கடந்தாலும். ௪: அகத்திடப்பட்டு-உள்ளிடப்பட்டு. ௫: தெற்றென-தெளிவாக. கடவுளினியல்பைப் பற்றிக் கூறுகின்றுழி முதனூலாசிரியர் ஜாப் (Job) என்னும் முனிவரது கருத்தை எடுத்து மொழிந்தனராயினுங், காரைக்காலம்மையாரது கருத்தும் அவரது கருத்தைப்போலவே இருத்தலின், தமிழுக்கு ஏற்க அம்மையாரது திருப்பாட்டை மொழிபெயர்ப்பாசிரியர் இங்கே குறிப்பாராயினர்; அப்பாட்டின் பொழிப்புரை வருமாறு: "பெருமானே, தேவரீர் என்னை நுமக்கு அடிமையாகக் கொண்ட அந்நாளிலும் நுமது திருவுருவத்தைக் காணப்பெறாமலே நுமக்கு அடிமைப்பட்டேன்; அடிமைப்பட்டு நுமக்கு அணியளாய் நிற்கும் இந்நாளிலும் நுமது திருவுருவத்தைக் கண்ணுற் காணமாட்டாதேன் ஆயினேன்; எந்நாளிலாயினும் எவரேனும் என்னைத் தலைப்பட்டு 'நும் பெருமான் எவ்வகையான உருவம் உடையன்?' என்று வினவினராயின் அவர்க்கு யாது விடை சொல்வேன்! ஆதலால் நினது திருவுருவம் எவ்வுருவினது? அஃது யாது? அதனைக் கூறுவாயாக" என்றபடி; இதன் கருத்து என்னையென்றாற், கடவுள் எங்கும்நிறைந்த பொருளாகலின், அதனை ஓரிடத்தில் ஒருவடிவிற் காண்டல் இயலாதென்பதாம்; "எந்தையார் அவர் எவ்வகை யார்கொலோ" எனவும்*, "இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொணாதே" எனவும்† போந்த திருமொழிகளும் இக்கருத்துப்பற்றியே எழுந்தனவாம் என்பது. ௧௧: பணி-தொழில், இறைவன் செய்யுந் தொழில்களாவன படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்பன. ௨௩: குழைந்து - உருகி; விளம்பினர்-சொன்னார். ௨௭-௨௮: ஒருதலை-உறுதி.

பக். ௨௯. ௩: பயவா-கொடாத. ௬: குறியாது-கருதாது. ௮: திருவுளம்பற்றல்-உள்ளத்தில் அருளோடும் நினைத்தல், இச்

* திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம், பொது, "வாழ்கவந்தணர்" பதிகம், ௩. † அப்பர்தேவாரம், பொது, வினாவிடைத் திருத்தாண்டகம்.

சொற்றொடர். கடவுளிடத்தும் அவனருள்பெற்ற அடியாரிடத்தும் வழங்கப்படுவதாகும். கஉ-கங: கடைக்கணிக்கின்றான்-கண்ணின் கடைசியாற் பார்த்து அருள்புரிகின்றான். கச: இயலாமையால்-முடியாமையால்.

முருகவேள் கனவிற்கண்ட துன்பமலை

(The Mountain of Miseries, a dream)

பக்கம், ௩௦. வரி, உ: திரட்டி-சேர்த்து; ஒருதுறை-ஓரிடம்; ஏற்றம்-உயர்வு. ௩: நிகராக-சமமாக. எ-அ: இவ்வரியிற் சான்றோர் ஒருவர் என்றது, கிரேக்கருட் பேரறிவினராய் வயங்கிய ஸாக்கிரட்டீஸ் (Socrates) என்பவரையேயாம்; ஏனை-மற்ற. இங்கே குறிப்பிடப்பட்ட மற்றையொரு சான்றோராவார் ஹொரேஸ் (Horace) என்பவரேயாவர். கக: நுகர்ச்சி-அனுபவம். கஎ: சாய்மானக்குறிச்சி - சாய்ந்தபடியாய் அமரும் நாற்காலி; நாற்காலியைக் 'குறிச்சி'என்பது பாண்டிநாட்டு வழக்கு. கஅ: அயர்ந்தது-தன்னை மறந்தது; கவிந்தது-மூடியது. ௩௦-ஆம்பக்கத்தின் க௯-ஆம் வரியிலிருந்து ௩உ-ஆம் பக்கம் அ-ஆம்வரி முடிய வரும் அறக்கடவுளின் அரசிருக்கை மண்டப அமைப்பின் அழகுரை முதல்நூலில் உள்ளதன்று; இது மறைமலையடிகளே இயற்றிச் சேர்த்ததாகும். க௯: சடுதியில்-திடுமென; புனிதம்-பரிசுத்தம், தூய்மை. உ௦: என் முகமாய்-என்னை நோக்கி, யானிருக்கும் இடமாய். உஉ: பசுங்கதிர் பொழியும்-பசிய ஒளியைச் சொரியும். உ௩: அரசிருக்கை மண்டபம் - அரசன் ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பேராயமுஞ் சூழ இருந்து, குடிமக்களின் முறையீடு கேட்டு அறம்புரியும் மண்டபம்; இதனை 'நாளோலக்க மண்டபம்' என்றுங் கூறுப.

பக். ௩க. க-உ: முகடு-உச்சி; பொற்றகடுவேய்ந்து-பொன்னாற் செய்த இலைவடிவினால் மூடி. ச: வழுவழுப்பு-காலடி வைத்தால் வழுக்கும்படியான அத்துணை மேல்மட்டம். ரு: இழைத்த-சீவிய; 'சலவை' என்பது வண்ணானால் வெண்மையாக்கப்பட்டது; மிக வெண்மையான கருங்கல் 'சலவைக்கல்' லெனப்படும்; சலவைக் கற்களெல்லாம் பெரும்பாலும் வெண்ணிறத்தனவே யாயினும், அவற்றுட் சிறுபான்மைய கருநிறமு முடைமை

யால், அவற்றை நீக்குதற்கு ஈண்டு 'வெள்ளைச் சலவைக்கற்கள்' எனப் பிறிதினியைபு நீக்கும் அடையடுத்து வந்தது; பொருத்துவாய்-இரண்டுகற்கள் பொருத்தப்பட்ட நடுமூட்டு. ௬: அழுத்துதல்-உட்செலுத்துதல்; பதித்தல்-உட்செலுத்துதலொடு செலுத்தப்பட்ட வற்றை ஒரு முறைப்படவைத்தல். ௭: படங்கு-மேற்கட்டி. ௯: விடுபூ-கையாற் சிதறவிடப்பட்ட பூக்கள்; நாராற்றொடுக்கப் பட்டவை 'தொடுபூ' எனப்படும். ௧௦. மணங்கமழ்ந்தன-நல்லவாசனை வீசின. ௧௨: குயிற்றி-பதித்து. ௧௩: அரியணை-சிங்காதனம், சிங்கத்தின்வடிவு தாங்கும் வகையாக அமைக்கப்படுதலின் இஃதிப்பெயர் பெற்றது. ௧௫: வறிதாய்-வெறுமையாய். ௧௮: வைகறை-விடியற்காலை. ௨௦: சங்கக்குழை-சங்கினாற் செய்யப்பட்ட குண்டலம்; துலங்கல்-விளங்கல். ௨௧: முறுக்கு-புரி. ௨௨: பொருப்பு-மலை. ௨௪: பிறைக்கொழுந்து-பிறையாகிய கொழுந்து; நகும்-வெள்ளிய ஒளிவிரிக்கும்; பிறையாகிய பிள்ளை சிரிக்கும் என உரைப்பினுமாம்; சடைக்கற்றை-சடைத்தொகுதி. ௨௫: உரவரம்பு-சொல்லின் அளவு; அமையாத-அடங்காத. ௨௬: அவரவர் செய்த நல்வினை தீவினைகட்கு ஏற்பத் துறக்க நிரயங்களைத் தரும் அறக்கடவுள். சிவபிரானுக்கு அடியவராய்ச், சிவபிரானையொத்த திருவுருவம் உடையரென்பது நூல்களால் நுவலப்படுதலின், இங்கே அப்பெருமானுக்குரிய அடையாளங்களே இவர்க்குஞ் சொல்லப்பட்டன. முதல்நூலிற்போந்த ஜூபித்தர் (Jupiter) என்னுங் கடவுளுக்குரிய திருவடையாளங்களுஞ் சிவபிரான் திருவடையாளங்களோடு ஒத்தலின், பழையஉரோமர் வணங்கிய தெய்வமுஞ் சிவபிரானே போலும்! ௨௮: அளப்பரிய-அளவிடுதல் கூடாத.

பக். ௩௨. ௧: பணியாளர்-ஏவல் செய்வோர். ௩: அச்சக்குறிப்பு-உள்ளத்தில் உண்டான அச்சம் உடம்பின்கட் புலப்படும் வகை; ஆங்காங்கு-அவ்வவ்விடத்தில். ௪: நிறைகோல்-நிறுத்து அளக்குந் துலாம். ௫: நடுநிலைவழாது-நியாயந் தவறாது. ௬: பாங்கு-தகைமை. ஈண்டுக் கூறப்பட்ட அறக்கடவுளின் திருவடையாளங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் உண்மைப்பொருளை

அடக்கிநிற்றல் அறிந்தார்வாய்க் கேட்டுணர்க. கக: ஆடவர்—ஆண்மக்கள். கஉ: உது-எதிரிற்றேன்றும் இடம். கந: கட்டளை-உத்தரவு; வரைந்து வைத்தல்—இதற்கென்று பிரித்துத் தனி வைத்தல். கரு—கஎ: பொட்டைத்திடல் – மரஞ் செடி கொடி மலை முதலான எதொரு பொருளும் இல்லாத வெறு நிலப் பரப்பு. க௮: குழுமி—கூடி. உ0: போந்த—வந்த. உஉ: முகில்-மேகம்; ஊடுருவி—நடு நுழைந்து. உ௮: 'பெருக்கக்கண்ணுடி' சிறிய பொருள்களைப் பெரியவாய்க்காட்டும் ஒருவகைக் கண்ணுடி, (microscope).

பக். நந. ௪: கோளாறு-குழப்பம், விகாரம். ரு: வெருவுதல்—திடுமென அஞ்சுதல். சு. 'வீண்எண்ணம்' என்பது ஒரு பெண்மகளாக உருவகப்படுத்தப்பட்டமையின், அவ் வீண்எண்ணத்திற்குரிய இயல்புகள் எல்லாம், அப் பெண்ணினிடத்துள்ள பொருள்களாகவுந் தன்மைகளாகவும் உருவகப்படுத்தப்பட்டமை காண்க. ௮: கிளர்ச்சி—மனஎழுச்சி; பொதிந்து-உள்ளிட்டுக்கட்டி. கந: பொறை—பாரம்; கதறுதல்-வாய்விட்டு அலறுதல். உ0: பொதி-மூட்டை; உன்னிப்பு-கவனம். உஉ: வறுமை-தரித்திரம், இல்லாமை. உந: செருக்கு-அகங்காரம். உரு: மனைக்கிழத்தி-இல்லத்திற்கு உரியாள், என்றது மனைவியை. உஎ: கணை-அம்பு.

பக். ந௪. க: 'காதல்' என்பது இளைஞராயுள்ள ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும் இடைநிகழும் பேரன்பு. சு: நெட்டுயிர்ப்பு-பெருமூச்சு. கக-கஉ: பெருமுதுமகளிர்-பெரிதுமுதிர்ந்த பெண்டிர்; திரைந்த-சுருங்கிய. கரு: கறை-கறள். பல்மேல் ஏறிய அழுக்கு. கசு: விரவி—கலந்து. உ0: இறும்பூது-வியப்பு, அதிசயம். உசு: பரிய-பருத்த; முரிப்பு-எருத்துமாட்டின் பிடரியண்டையுள்ள சதைப்பொதிபோல்வது; தசை—சதை.

பக். நரு. கக: மடமை-பேர் அறியாமை; பொல்லாங்கு-தீங்கு. க௪-கரு: கொந்தளிக்கும்-மும்முரப்படும்; விழைவு-இச்சை, மிகுந்த விருப்பம், passion; மனச்சாய்வு-ஆராய்வின்றி ஒன்றனைப்பற்றுதல், predisposition; மன நொய்ம்மை-மனவுறுதி இல்லாமை, frailty. கஎ: இழைத்த-செய்த. க௮: காவாலி-நன்னடையைக் கருதாதவன், a profligate fellow. உஉ: தெற்

றெண-தெளிவாக; அவற்கு-அவனுக்கு; 'அவர்க்கு' என்பதற்கும் 'அவற்கு' என்பதற்கும் உள்ள வேறுபாடு கருத்திற்பதிக்கற்பாலது; முன்னையது பலர் பால், 'அவருக்கு' எனப்பொருள்படும்; பின்னையது ஆண்பால், 'அவனுக்கு' எனப்பொருள்படும், உங: பட்டிமகன்-குறும்பன், ஊர்சுற்றி, a rogue. உரு: நாண்தகைமை-தீயனசெய்தற்கு மனங்கூசுதல்.

பக். ௩௬. க: சூர் அணங்கு-அச்சத்தால் வருத்துந் தெய்வப்பெண்; சூர், அணங்கு என்னும் இருசொற்களும் பெரும்பாலும் ஒரு பொருள் மேலன; தன்னந்தனி-மிக்க தனிமை. ௩: மனத்தடுமாற்றம்-மனக்கலக்கம். அ: மருண்டேன்-வெருண்டேன். கக: 'முகமூடி' யென்பது முகத்தின் வடிவாகச்செய்த ஒரு படல், சில விளையாட்டுக் காலங்களில் இத்தகைய படலை முகத்தின்மேலணிந்து முகத்தை மறைத்தல் ஆங்கிலர்க்குள் ஒரு வழக்கம், இதனை mask என்பர். கஅ: வாய்மை-உண்மை. உக: உறுப்பு-அங்கம், அவயவம். உ௩: போகட்டமையால்-போகவிட்டமையால், 'போகவிடு' என்பது சிதைந்து 'போகடு' எனவும், 'போடு' எனவும் வழங்கும். உஅ: விடுதி-விடுதலை.

பக். ௩௭. க:உவகை-களிப்பு; எய்தினேன்-அடைந்தேன். கங: குழம்பல்-அடி தலை மாறுதல். கஉ: அத்தாணிமண்டபம்-அரசிருக்கைமண்டபம். க௩: உவந்து-மகிழ்ந்து. உ௫: அலைசல்-இங்குமங்குமாக நடத்தல்; விரைசல்-விரைவு, சுருக்கு. உஎ: போற்றத்தக்க-வழுத்தத்தக்க.

பக். ௩அ. உ-௩: காணியாட்சி-நிலம்முதலான உரிமைப் பொருள்களை ஆளல்; உரிமை-சுதந்தரம், அல்லது உரிமைக்காரன், a heir. ௩: எடுப்புப்பிள்ளை-சுவீகாரபுத்திரன். ௪: வெகுண்டு-கோபித்து. ௫: கடன்-கடமை. ௯: வெரு-சடுதியிற்றோன்றும் அச்சம். கஉ: பெயர்த்தும்-மறுபடியும். க௪: இரந்து-கெஞ்சி. க௫: மறித்தும்-மறுபடியும். க௯-உ0: பொருத்துப்பிடிப்பு-மூட்டுகள் இளக்கமா யில்லாமல் விறைத்துப் போதல். உஉ: ஊதியம்-இலாபம். உ௩: நோக்குவார்-பார்ப்பவர். உஎ: பண்டமாற்று - ஒரு பொருளைக் கொடுத்துப் பிறிதொரு பொருளைக் கைக்கொள்ளல்.

பக். ருசு. ரு: வாணிகம்—வியாபாரம், 'வாணிகம்' தமிழ்ச் சொல், 'வியாபாரம்' வடசொல். ௫-சு: சிற்றிடை - சிறந்த இடுப்பு. க0: செய்துழி—செய்தவிடத்து. கஉ: இடர்பயப்பது—துன்பந் தருவது. கரு-கசு: ஒரு தலையாக—நிச்சயமாக; உழத்தல்-வருந்தல். கஎ: அனையவும்-எல்லாம். உக: நிலையிடுவதற்கு-தீர்மானஞ்செய்தற்கு; புகுதேன்-நுழையேன். உஉ: மொழிந்த-சொல்லிய. உரு: இமில்-முரிப்பு, எருதின் பிடர்மேலுள்ள பொதித்தசை. உஎ: மகளிர்-பெண்மக்கள்.

பக். ச0. உ-ரு: நெக்குடைந்தது-நெகிழ்ந்து உருகிற்று. ௫: விளம்பி-சொல்லி. எ: துணையானே-அளவானே. அ: கோணங்கி-வளைந்த வடிவமுடையோன், அல்லது வளைந்தாடுவோன். கசு: அன்னே-ஐயோ; பகடி-பரிகாசம். கஎ: மேல் இதழ்—மேலுதடு. கஅ: தெற்றுப்பட்டது-தட்டுப்பட்டது; முட்டியது. உரு: ஏளனம்-பரிகாசம்.

பக். சக. கஉ: தீவிய-தித்திப்பான. கரு: குப்பி-வயிறு பெருத்து வாய் சிறுத்த ஒருவகைப் பாண்டம். கரு: கடைப்படி-கடைசி. உக: முறையீடு-தமக்குள்ள குறையினைக் கூறுதல். உச: ஈந்தருளுதல்-கொடுத்து அருள் செய்தல், உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர்க்குக் கொடுத்தலை ஈதல் என்ப. உசு: உய்க்கும்படி-கொண்டு வந்து சேர்க்கும்படி. உஎ: கதுமென-சுருக்கென.

பக். சஉ. ௫-சு: ஒழுகலாறு-நடக்கைவகை; நேர்மை-செவ்வை, steadiness. அ-கூ: மான் மருட்டும் விழி-தன் அழகினால் மானையும் மருளச்செய்யுங் கண். க0: புல்லிப்பார்த்தல்-தழுவிப்பார்த்தல். கரு: பருமன்-பருத்த அளவு. கஅ: ஏற்றபடி-இசைந்தபடி; நுகர்ந்து-அனுபவித்து. உஉ: சான்ற-மிகுந்த; சொல்லுறுதி-நன்மை பயக்குஞ்சொல், உறுதிச்சொல் என்பது முன் பின்னாய் நிலை மாறியது; வழிப்பட்டு-உட்பட்டு; ஒழுக-நடக்க. உரு: நன்னெறித்திறங்கள்-நல் நடையின் வகைகள்.

பக். சரு. க: மனம் அழுங்கல்-மனம் வருந்தல். ரு: ஏலாமை-இயலாமை, கூடாமை. ச: கடைப்பிடித்து-உறுதியாய்ப்பிடித்து.

மராடன் கண்ட காட்சி

(The Vision of Marraton)

இக்கட்டுரை முழுதும் அடிசன் ஆங்கிலத்தில் எழுதியபடியே பெரும்பாலும் மொழிபெயர்த் துரைக்கப்படுகின்றது. இடையிடையே முதனூலிலில்லாத சில வேறுபாடுகளும் உண்டு.

பக். சச. வரி கஉ: இம்மை யுலகு-இப் பிறப்பிற் குரிய உலகு. கச: மறுமையுலகு-இறந்தபின் அடையும் மேலுலகு. எரு: கையாளும்பொருட்டு-எடுத்து வழங்கும்பொருட்டு. கசு. சவம்-பிணம். உ௦: 'சங்கரமதம்' என்பது கி-பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்த சங்கராசாரியாரால் நாட்டப்பட்ட கொள்கை; எண்ணமே உலகமாய்க் காணப்படுகின்ற தல்லாமல், எண்ணத்தின் வேறாய் உலகம் என்பதொரு தனிப்பொருள் இல்லையென்றுங், கடவுளெனவும் உயிரெனவும் இருபொருள் இல்லை, கடவுளே அறியாமையாற் பற்றப்பட்டு உயிர்களாய்த் தோன்றுகின்ற தென்றுந், தன்னைக் கடவுளாக நினைதலே வீடுபேறாகுமல்லது உயிர் கடவுளைச் சென்று தலைக்கூடுதல் அஃதாகாதென்றுஞ் சங்கராசாரியார் தாம் இயற்றிய வேதாந்த சூத்திர வுரையிலே கூறினார். இவர்க்கு முன் இருந்த பௌத்த மதத்தினரில் ஒரு பிரிவினரான சௌத்திராந்திக பௌத்தர் கொள்கைகளையே சங்கராசாரியாருங் கைக்கொண்டமையால் இவரது மதம் 'பிரசின்னபௌத்தம்' அல்லது 'மறைந்த பௌத்தம்' எனவும் வழங்கப்படும்; இனி, அப் பௌத்தமதம் 'மாயாவாதம்' எனவும் பண்டைநாளிற் பெயர் பெற்றமையால், அதனோடொப்பதாகிய சங்கராசாரியார் கொள்கையும் பின்றைநாளில் 'மாயாவாதம்' எனப் பெயர்பெறலாயிற்று. முதல் நூலிற் சொல்லப்பட்ட மாயாவாதக் கொள்கை ப்ளேடோ (Plato) என்னுங் கிரேக்க அறிஞராதாகும்; இவர் கிறித்து பிறப்பதற்கு முன் ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலும் நான்காம் நூற்றாண்டிலும் இருந்தவர்.

உ௩: 'பாற்கரியமதம்' என்பது பால்தயிரானாற்போலக் கடவுளே உலகும் உயிருமாகத் திரிந்ததென்றுரைப்பது. பாஸ்கரர் என்பவரால் இக்கொள்கை நாட்டப்பட்டது பற்றி இது பாஸ்கரமதம் எனப்பட்டது; இதனைப் 'பரிணாமவாதம்' என்றும் வழங்குவர்; இம்மதத்தின் இயல்பினையும், மேற்காட்டிய மாயாவாதத்தினியல்பினையுஞ் சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்திற் கண்டுகொள்க.

பக். ௪௫. வரி ௩: எடுத்துக்காட்டு-உதாரணம்; 'காந்தக்கல்' இரும்பைத் தன் மாட்டு இழுப்பது. ௪: உரையில்-கட்டுரையில். ௫: ஆற்றல்-வலிமை. ௬: நிலை நிறுத்துவான் புகுந்து-நிலையிடுதற்குப் புகுந்து. ௧௨: இங்ஙனங்கூறினவர் ஆல்பர்டஸ் மாக்னஸ் (Albertus magnus) உ௫: உசாவி-கேட்டு. உ௬: மொழிபெயர்ப்பாளன்-ஒருமொழியிற் சொன்னவைகளை மற்றொரு மொழியில் விளக்கிச் சொல்வோன். உ௭: ஏவினான்-தூண்டினான். உ௮: வினா-கேள்வி.

பக். ௪௬. வரி ௪: குடைவு-வளைவு. ௬: பிணைந்தது-கலந்தது; அடர்ந்த-நெருங்கின. ௧௧-௧௨: சுவடு - அடி அழுந்தின அடையாளம்; ஒற்றடிப்பட்டம்-ஒற்றை ஆள்மட்டும் செல்லத்தக்க வழி; 'ஒன்றுஅடி' ஒற்றடிஎன வலித்தது. ௧௬: கோளரி-ஆண்சிங்கம். ௧௯: போழ்து-பொழுது. படைக்கலம்-ஆயுதம். உ௧: பற்றுகையில்-பிடிக்கையில்.

பக். ௪௭. ௩: அலைசல்-நெருக்கமாய் இல்லாமை, இடையிடையே வெளிகள் உண்மை. ௫: முன்னினான்-எண்ணினான்; புதல்-குற்றுச்செடி. ௧௧: பிறிது-வேறு. ௧௨: பம்பிய-நெருங்கி வளர்ந்த; குறுங்காடு-குறிய மரங்கள் செடிகள் உள்ளகாடு; அகத்தே-உள்ளே. ௧௩: அரண்-காவற் கோட்டை, மதில்; கோலிய-வளைத்த. ௧௫: ஊன்-இறைச்சி, தசை; குருதி-இரத்தம். உ௧: தீவியமணம்கமழும்-இனிய நாற்றம் மணக்கும்; தென்றற்காற்று-தென்பக்கத்தே பொதியமலையிலிருந்து வரும் மெல்லிய இனியகாற்று; அமெரிக்காவுக்கு இத்தென்னாட்டிலிருந்து செல்லுந் தென்றற் காற்று இல்லையாயினும், இங்குவீசுந் தென்

றற்காற்றோடொப்பது அங்கும் உண்டாகலின் அதனை இப்பெய ராற் கூறினர். உ௪: நறுமணம்-நல்லமணம்.

பக். ௪அ. வரி ௪: வயவர்-வீரர்; கடுகி-மிகவிரைந்து. ௨0: மிடைந்த-நெருங்கிய. உ௧: ஓடுகால்-நீர் ஓடுங் கால்வாய்; கதிரவன்-சூரியன், பகலவன். உ௫: உவப்பு-மகிழ்ச்சி. உஎ-உஅ: விளையாட்டு அயர்தல்-விளையாடுதலைச் செய்தல்; உறைந்து-வசித்து.

பக். ௪௧. வரி ௧: சில்-வட்டச் சிறுதகடு. ௩: தறி-கோல், சத்தியால் தறிக்கப்பட்டமையின் தறியெனப்பட்டது. ௬: புரிவதில்-செய்வதில். ௧௪: எஞ்ஞான்றும்-எந் நாளிலும். ௧௬: அவாவினன்-விரும்பினன், ஆசைகொண்டான்.

பக். ௫0. வரி உ: காதற்கிழமை-பேரன்பின் உரிமை. ௩: திண்ணிதாக-உறுதியாக; பிணிக்கப்பட்ட-கட்டப்பட்ட. ௫: வதுவை-கலியாணம், மணம். ௬: 'அறுத்தில்லை' எனத்தமிழில் குறிக்கப்பட்டபெயர் முதல்நூலில் Yaratilda என்றுஉளது. அ: பகர்வது-சொல்வது.

பக். ௫௧. வரி ௫: பருஉடம்பு-தூலசரீரம், ஊன் உடம்பு; பொறை-சுமை. எ: அளவளாவியபின்னர்-மனங் கலந்திருந்த பின். அ-௯: மலிந்த-நிறைந்த; ஒப்பனை-அலங்காரம். ௧௧: மனக் கற்பனை - மனத்தாற் கற்பித்துக்கொள்ளப்பட்டது, பாவனை, imagination. ௧௪: உறையுள் - இருப்பிடம், வீடு. உ௧: கொணர்ந்து-கொண்டுவந்து. உ௬: மகார்-சிறுகுழந்தைகள்.

பக். ௫௨. வரி ௫: கவரும்பொருட்டு-பறித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு.

முருகவேள் கனவிற்கண்ட ஓவியச்சாலை

(The Picture Gallery, a dream)

பக். ௫௩. ஓவியச்சாலை-சித்திரபடங்கள் எழுதும் இடமும் அவை வைக்கப்பட்டிருக்கும் இடமுமாகும்.

இக் கட்டுரையும் பெரும்பாலும் முதல்நூலில் உள்ளபடியே யெடுத்து மொழிபெயர்த் துரைக்கப்படுகின்றது.

வரி ௮: ஊதைக்காற்று-குளிர்காற்று. ௧௦: தீட்டிய-சித்திரித்த, வரைந்த. ௧௨: முகில்-மேகம். ௧௭-௧௮: மகிழ்-மகிழ்ச்சி; பயவா-தராத; கார்காலம் - மழைகாலம்; துயரம் - துன்பம்; கலைத்து-குலைத்து. ௨௦: மினுக்கிட்டு-ஒளியால் மின்னுமாறு செய்து.

பக். ௫௪. வரி ௧: கிழமை-வாரம். ௨: அடுத்தடுத்து-அடிக்கடி; ஈடுபடல்-மனம்பதிந்து நிற்றல். ௫: முடிய-முற்ற. ௮: கூடம்-கூடிய இடம்,சூழப் பல அறைகளை யுடைத்தாய் ஒருபால் இடமகன்றமனைப்பகுதி; இதுவும் வடமொழியிற்சென்று வழங்கும் ஒரு தமிழ்ச்சொல். ௧௩: நிரல்பட-வரிசையாக. ௧௫: கோலுதல்-வளைத்தெழுதல். ௨௬: நூனாழி-நாடா; பிணித்து-கட்டி. ௨௭: ஆடவன்-ஆண்மகன். ௨௮: அகவை-வயது.

பக். ௫௫. வரி ௨: புன்முறுவல்-புன்சிரிப்பு. ௪: சூழ்ச்சித்துணைவர்-ஆலோசனை சொல்வோர். Privy-counsellors. ௫: எக்களிப்பு-மிக்கமகிழ்ச்சி. ௬: பிலுக்கு-பகட்டு. ௭: பசப்புக்காரி-மயக்குவோள். ௯: தொங்கல் ஆடைகள்-தொங்கவிட்ட துணிகள். ௧௦: ஏற்றன-இசைந்தன. ௧௧: பகட்டான-மினுக்குள்ள: ௧௨: குழைத்து-ஒன்றாய்க் கலந்து, மசித்து. ௧௯: படி-ஒன்றைப்போல் எழுதப்படுவது. ௨௨: உடை-உடுப்பு. ௨௫: கோமாளி-கைவிளைப்போன். ௨௮: துகிலிகை-எழுதுகோல்.

பக். ௫௬. வரி ௧-௨: வெருக்கொள்ளுதல்-திடுமென அச்சங்கொள்ளுதல். ௧௫: துப்புரவு-சுத்தம். ௧௮: பேரவா-பேராசை. ௨௬: மரக்கலம்-கப்பல்.

பக். ௫௭. வரி ௫: சடுதியில்-திடீரென. ௭: துலங்கின-ஒளிர்ந்தன. ௧௦: உன்னிக்கற்பாலர்-கவனித்தற்கு உரியர். ௧௧: ஆங்கு-அவ்விடம். ௧௭: இயல்-சாயல், ஒழுங்கு. ௨௬: அழுக்காறு-பொறாமை. ௨௭: பரும்படியாய்-மேம்படியாய், நுணுக்கமின்றி.

பக். ௫௮. இரபேல் (Raphael), திஷேன் (Titian), குவீடோரேனி (Guido Rheni), ஆனிபல் கராச்சி (Hannibal Carrache), கோரெடுசோ (Coreggio), உருவன் (Rubens) முதலியோர் ஐரோப்பியநாட்டில் ஓவியம் எழுதுதலில் மிக வல்லுநராய்ப் புகழோங்கி நின்றோராவர்.

பக். ௫௯. வரி ௯: நொய்தாய்-மெல்லிதாய். ௧௦: ஓவாது-ஒழியாது. ௧௧: இடையறாது-நடுவே ஒழிவுபெறாது. ௧௩: இணக்கமில்லா-பொருத்தமில்லாத. ௧௪: தூய்து-சுத்தம். ௧௫: 'நிழலோட்டம்' என்பது இயற்கையிற் காணப்படும் ஒரு தோற்றத்தைப் போல் வரையுங்கால், அத்தோற்றத்தில் ஒளிபடும் பகுதியும் நிழல்படும் பகுதியுங் காட்டி எழுதுதல் ஓவியம் எழுதுதலிற் கைதேர்ந்தார் எல்லாரிடத்துங் காணப்படும். அங்ஙனம் நிழல்படும் பகுதியை வரையுமிடத்தும், அந்நிழல் வரவரத் தன் கருமை குறைந்து ஒளியுடன் கலக்குமாறெழுதும் வன்மையும் அவர் மாட்டுக் காணப்படும். இவ்வாறெல்லாம் ஓவியங்களில் நிழலோடும் வகைகளைக் காட்டுவதே 'நிழலோட்டம்' எனப்படும். ௧௬-௧௭: நிறம் ஊட்டுதல்-நிறம் கொடுத்தல்; வண்ணங்களை ஆற்றி முதிரச்செய்தல்-சாயங்களைச் சாயங்களென்றே தெரியாமல் இயற்கைப் பொருள்களிற் காணும் நிறத்தோடு ஒப்பத் தணிவுசெய்து, அங்ஙனந் தணிவுசெய்யினும் அந்நிறம் ஒளி முதிர்ந்து தோன்றுமாறு செய்தல். ௨௨: குஞ்சி-ஆண்மயிர். ௨௪: தொடர்பு-தொடர்ச்சி.

பேய்களும் ஆவிகளும்

(On Ghosts and Apparitions)

இக்கட்டுரையும் அடிசனார் எழுதியபடியே பெரும்பான்மையும் மொழிபெயர்த் துரைக்கப்பட்ட தாயினும், அவ்வுரை முகத்திற் சொல்லப்பட்ட இடிந்து பாழாய்ப்போன ஒரு கிறித்துவகுருவின் மடத்திற்கு ஈடாக, அதனோடொப்ப மதுரைக்கு அருகாமையிலுள்ள அழகர்மலைப் பக்கத்தில் இடிந்து பாழாய்க்கிடக்குங் கோட்டையினிடம் ஏற்பவைத் துரைக்கப்படுகின்றது. அங்ஙனமே விவிலியநூலில் உள்ள பண்களுக்கு (Psalms) ஈடாக அவைபோலுந் திருவாசகம் ஏற்கவைத் துரைக்கப்பட்டது.

பக். ௯0. வரி ௪-௫: அண்டங்காக்கை-காக்கையிற் பெரிய இனம்; கரைவது-கூவி அழைப்பது. ௧0: முறை-புத்தகம். தன்னைக் கூவியழைத்த இளைய அண்டங்காக்கைகட்கு இறைவன் இரைதந்தானென்று விவிலியநூற்பண்ணிற் சொல்லப்பட்டதனை (Psalms, 147, 9) அடிசனார் தம் முறையுள் எடுத்து மொழிந்தமையின், அதனோடொப்பக் கருங்குருவிக்குச் சிவபிரான் அருள்புரிந்தமை எடுத்துக்காட்டப்பட்டது; "கருங்குருவிக்கன்று அருளினைபோற்றி" என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் அருளிச்செய்தார்*; இதன்வரலாற்றினைப் பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பியார் இயற்றிய 'திருவாலவாயுடையார் புராணத்'திற்† கண்டுகொள்க. அழகர்மலை யடிவாரத்தில் இடிந்து கிடக்குங் கோட்டையைச்சாரத் திருமால் கோயில் ஒன்று தனித்து உளது. ௧௯: இயங்குதல்-நடமாடுதல்.

பக். ௯௧. வரி ௧: குழைந்த-வாடிய. ௨: கிட்டத்தட்ட-ஏறக்குறைய. ௪: அச்சுறுத்தல்-அஞ்சச்செய்தல். ௫: திங்கள்-மாதம்.

---

* திருவாசகம், போற்றித்திருவகவல், ௨0௯. † ௯0.

எ: பணிப்பெண்-குற்றேவல் செய்வோள். கூ-கO: வற்புறுத்தல்-உறுதிப்படுத்திச் சொல்லல். கக: ஆண்டு-வருஷம். கஎ: தளவாடங்கள்-தட்டுமுட்டுகள். உO: மசங்கல்மாலை-இருள்மயங்கிய மாலைக்காலம்; போதரா-வெளியேவராத. உக: வைகின-தங்கின. உஉ: முகடு-உச்சி. உரு: 'எதிரொலி' என்பது ஓரிடத்துண்டாய ஒலி அவ்விடத்தைக் கடந்து அப்பாற் செல்லாவாறு மலைகளேனுஞ் சுவர்களேனுந் தடையாய் நின்றால், அஃது அத்தடைமேற்றாக்குண்டு மீளவும் முன்போல் ஒலிப்பதேயாகும். உஅ: 'ஓ' என்பது எதோர் ஓசையுமின்றி அமைதியாய் இருக்குமிடத்திற் றோன்றும் ஓ என்னும் மெல்லியபரந்தவொலி.

பக். கூஉ. வரி ச: வெருட்சி-திடுமெனத்தோன்றும் அச்சம். கO-கக: இலாகவர் (Locke); அறிவுநூல் - ஞானநூல்; 'நினைவுகளின் கூட்டுறவு' என்பது (The Association of ideas) ஒரு நினைவு மற்றைப் பலநினைவுகளொடு தொடர்புபட்டு நிற்றல்; இங்ஙனம் நிற்றலால் ஒரு நினைவு உள்ளத்திற் றோன்றிய வளவானே அது தன்னோடு எதேனும் ஒருவாற்றால் இயைபுடைய மற்றொரு நினைவினையும், அம்மற்றொன்று அங்ஙனமே பிறிதொன்றனையுமாக இவ்வாறு உள்ளத்தில் ஒரு வரிசையாகப் பல நினைவுகளையும் அடுத்தடுத்து எழுப்பாநிற்கும்; இயல்-அத்தியாயம். கங: சொற்பயிற்சி-சொல்லின்பழக்கம். கரு: ஒவ்வாத-ஒப்புமைஇல்லாத. கஅ: கூளி-பூதம். உஉ: பேதைப்பெண்-அறிவில்லாப் பெண்.

பக். கூங. வரி ரு: நிகழ்ச்சிகள்-சம்பவங்கள். எ: சேய்மை-தூரம்; ஆ-பசு. கூ: உள்ளப்பாங்கு-மனத்தகைமை. கக-கஉ: இத்தகைய - இத் தன்மையவான; புல்லிய-அற்பமான. உO: நடை - ஒருவீட்டினுள் இருபுறத்தும் உள்ள அறைகளுக்கு இடையேயுள்ள கடவை, a gallery. உஎ: தறைதல்-ஆணியால் இறுக்கல்.

பக். கூச. வரி க: அரைவாசி-அரைப்பங்கு. ச: உறைவிடம்-குடியிருப்பு; அத்துணை-அவ்வளவு. கூ: புறம்படுத்தல்-வெளிப்படுத்தல். எ: உயிர்துறந்த-உயிர்நீங்கிய; பரக்க-விரிய. கக: அரசுவீற்றிருந்த - தலைமையாய் அமர்ந்திருந்த. கங: எங்கணும்-எவ

விடத்தும். கசு: கடவுள்நேயம் - இறைவனிடத்து வைக்கும் அன்பு, ஈசுவரபக்தி. கஎ: வரலாற்று நூல்-சரித்திர நூல். கஅ: தெரிப்பன-அறிவிப்பன. ககூ: தொன்று தொட்டு-பழமைக் காலந் தொட்டு. உக: பொய்க்கட்டு-பொய்யாகக் கட்டிவிட்டது; அடிப்படை-அத்திவாரம்; அற்றது-இல்லாதது. உங: எழூஉம் எழுகின்ற. உரு: மன்பதைகள்-மக்கட்கூட்டத்தார், nations; பொதுச் சான்று-பொதுவான சாட்சி. உசு: இணங்க-இசைய. உஅ: குறிப்பாளிகள்-குறிப்பான ஆட்கள்.

பக். ரு௫. வரி ங: செந்நாப்புலவர்-செவ்வியசெய்யுட்களைப் பாடுதலிற் றேர்ந்த நாவினையுடைய பாவலர். ரு: உலுக்கிரீசியர் (Lucretious) என்பார் கிறித்து பிறப்பதற்கு முன்நூற்றாண்டில் உரோமநகரில் இருந்த ஒருபெரும்புலவர் ஆவர். கூ: போக்குப் போம்வகை. க௦: ஐயம் அற-சந்தேகம் இல்லையாம்படி. கஉ: ஏலா வாறு - முடியாதவகையாய். கச-கரு: கட்புலனாற் காணப்படும் நமது பருஉடம்பு வெங்காயச் சருகுபோல் ஒன்றனுள்ஒன்றாய்ப் பொதிந்த வேறு நான்குஉடம்புகளொடு கூடியிருத்தலும், அவ்வுடம்புகள் ஒன்றினொன்று நுண்ணியவாய் இருத்தலும் மறைமலையடிகள் இயற்றிய 'இறந்தபின் இருக்குநிலை' என்னும் நூலிலும், 'சைவசித்தாந்த ஞானபோதம்' என்னும் நூலில் உள்ள 'சிவராசயோகம்' என்னும் உரையினும் நன்கு விளக்கப் பட்டிருக்கின்றன. உங: மாந்தர்-மக்கள்; சாயல்-நிழல் போல்வதொரு நுண்ணியவடிவு.

பக். ருசு. வரி உ: பொதிந்துவைத்த மறைத்துவைத்த, இனித்துவைத்த; நன்னெறிக்குறிப்பு-நன்னடையைப்பற்றிய கருத்துகள். இங்கெடுத்துக்காட்டப்படுஞ் சிறுகதை முதனூலாசிரியரால், ஜோசேப்பஸ் (Josephus) என்னுங் கிரேக்க ஆசிரியரது நூலினின்றும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டதாகும். ச: ஈண்டு-இவ்விடத்தில். ரு: 'அருக்கன்' என்னும் பெயர் முதல்நூலில் உள்ள Archilaus என்னும் பெயரோடும், 'கிளிமொழி' என்பது Glaphyra என்னும் பெயரோடும் ஓசையொப்பனவாக வைக்கப் பட்டன. அ: பின்றை-பிறகு. கரு: உருக்கம்-உள்ளக்கசிவு. ககூ:

கடிந்து-சினந்து. உக: முதுமொழி-பழமொழி, முதறிவினர் கூறியமொழி. உஉ: குமரி-கன்னி.

பக். சுஎ. வரி க: திறம்-மேன்மை, வலிமை. உ: நாடி—விரும்பி. சு: ஒவ்வாதது-பொருந்தாதது. கரு: பயில-பழக; மனவெழுச்சி-மனக்கிளர்ச்சி. கசு: நம்பகம்-நம்பிக்கை, நம்பு என்னுந் தமிழ்உரிச்சொல்லிற் பிறந்தது இச்சொல்; "நம்பு மேவு நசையாகும்மே" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் *; சிதைத்தல்-அழித்தல். கஎ: கடவர்-கடைமையுடையர்.

முற்றும்

* தொல்காப்பியம்; உரி, ரு உக.